LINDA SANDIFER

Duo

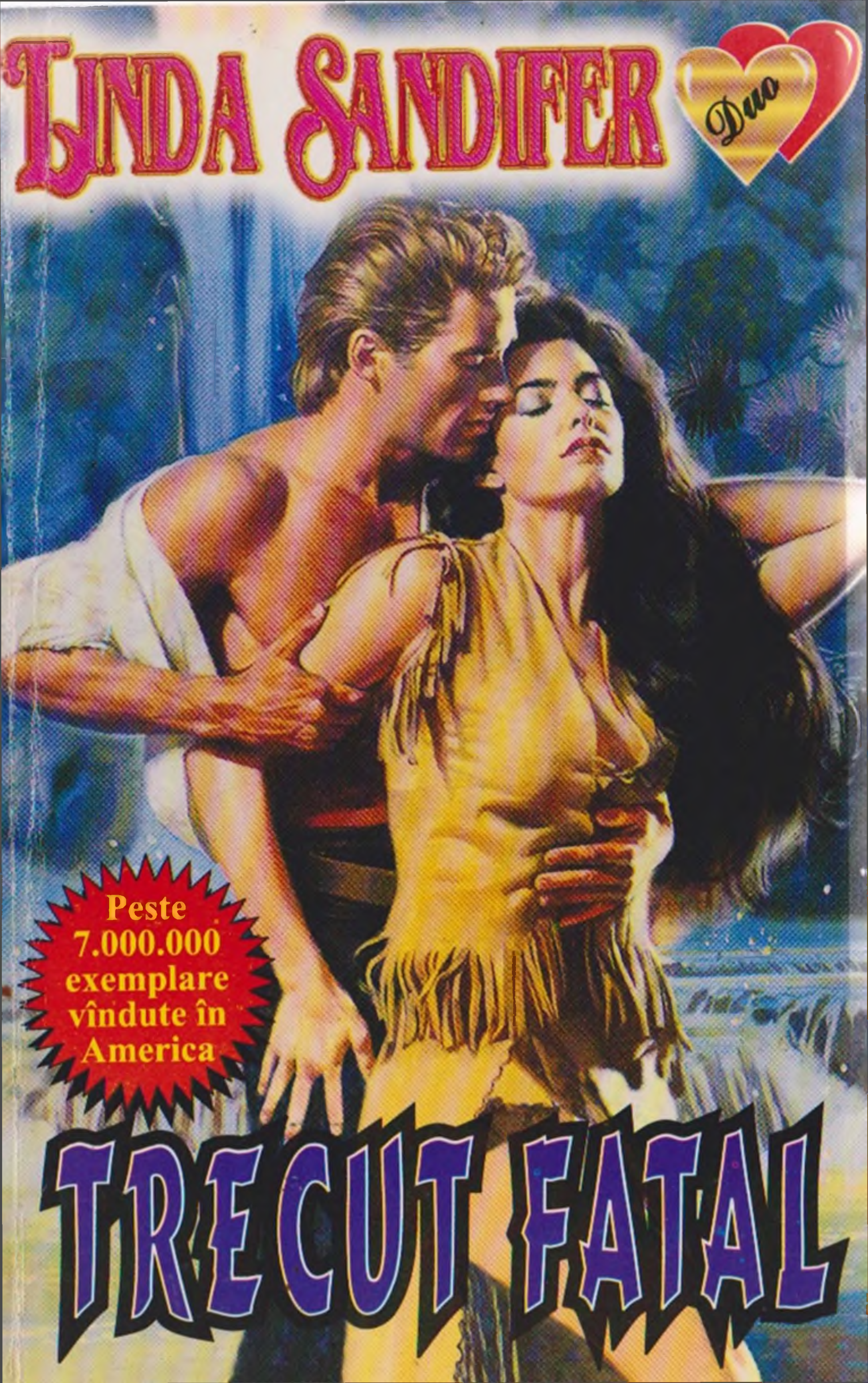

Peste 7.000.000 exemplare vîndute în America

TRE CUT FATAL

EA ERA IREALĂ LA FEL CA VÎNTUL

Sky McClellan... a existat ea cu adevărat? Agentul Matt Riordan credea că a văzut-o într-o noapte plimbîndu-se în tăcere în jurul focului. Şi de atunci a rămas vrăjit de frumusetea cu păr negru. Dacă zvonurile erau adevărate, această misterioasă sălbăticiune trăise singură în munţi ani de zile. Misiunea lui era s-o aducă înapoi la civilizaţie cu orice preţ. N-a încetat căutarea pînă n-a găsit-o, capturînd-o într-o îmbrăţişare fierbinte...

EL ERA MAI PERICULOS DECÎT CREDEA EA

Trecuseră şapte ani de cînd masacrul familiei ei o alungase din rîndul aibilor. Dar acum, un străin bronzat, cu ochi albaştri venea în căutarea ei... Un om periculos care i-ar putea răpi libertatea. Sfîşiată între dorinţă şi spaimă, Sky îşi dă seama că nu poate scăpa de pasiunea adîncă pe care Matt i-a trezit-o în inima ei înfometată... O pasiune care o înlănţuie trup şi suflet, despre care n-a ştiut niciodată că există...

Patru stele! *O lecturăremarcabilă! O poveste de dragoste deosebită de tot ce apare astăzi. E mai mult decît o carte. E mai mult. chiar. decît un*

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Best seller

4.900 LEI

2.03.2001

LINDA SANDIFER

TRECUT FATAL

Traducere de Gabriela Matiu

Editura PHILON
1995

EMBRACE THE WIND

by **LINDA SANDIFER**

copyright © 1995 by LINDA SANDIFER

All rights reserved. Published by arrangement with Multimedia Product Development Inc., Chicago, U.S.A.
Translation Copyright © 1995 by Philon Publishing Co.

ISBN 973-96688-9-5

Ești minunată, Sky șopti el. Atît de minunată!

Ea dori cu înfocare îmbrățișarea străină, dar excitantă. Atingerea magică a degetelor lui îi dădea senzații pe care nu le cunoscuse niciodată. Limba lui alunecă spre a ei, fierbinte și nerăbdătoare. Nu se împotrivi cînd îi dădu rochia jos de pe umăr și îi sărută pielea cu buzele și limba. I se opri respirația. Își înfipse unghiile în spatele lui. Simți apăsarea puternică a bărbăției și îi văzu forma prin pantalonii negri.

Știa că ar trebui să se gîndească la ziua de mîine, la ce se va întîmpla după Cheyenne. Dar toate gîndurile ei se concentrau asupra curiozității de a afla cum face el dragoste.

Nu fusese conștientă de întunericul trist din ea. Acum vedea totul altfel. O va părăsi, dar... va cunoaște, în sfîrșit, plăcerea carnală.

În umbra lunii,
ea boinăreste printre
nălucile argintii...

Capitolul 1

Tinuturile Wyoming

Matt Riordan privea fix focul, conștient că era o nebunie ceea ce făcea. Pîlpîirile flăcărilor îi hipnotizau mintea obosită.

Nepăsător. Fusese adesea nepăsător, da acum nu-i mai dădea mîna.

Cu toată puterea voinței, își întoarse ochii de la foc, se propti mai bine pe trunchiul gros al bradului și se strînse în haina grea de lînă. Norii ce treceau prin fața lunii îl duceau cu gîndul la zăpadă. Aici, în Țara-de-Sus, chiar dacă era luna mai, pu-

tea ninge oricînd. Era mai cald în adăpost dar, dacă intra, nu mai putea urmări orice mișcare din împrejurimile taberei.

Mai simțise și înainte ceva acolo... pîndindu-l...

Ca și cum chemase cu puterea gîndului vizitatorul misterios, auzi deodată un sunet ușor din adîncurile pădurii. Mușchii i se încordară în tot trupul și îi zbură somnul. Din reflex își duse mîna la revolver, pregătit pentru orice — sau oricine. Nu recunoscu sunetul ce-l neliniștise dar, fără îndoială, nu era singur. Încet, încet își dădu seama că în noaptea aceea nu mai era vorba de un animal sălbatic. Vîntul îi suflă rece peste față și brusc simți căldura ademenitoare a femeii. Era sigur că privirea ei arzătoare îl urmărea din nou din întunericul de dincolo de foc.

Nu voia s-o sperie, deci rămase nemișcat, sperînd că o să se apropie. Printre bătăile puternice ale inimii, încercă să-i distingă pasul, zgomotul fin făcut de cozile împletite și negre pe bluza moale din piele de căprioară sau, măcar, trosnitura unei crengi sub mocasini.

De ce se întorcea mereu, dacă nu se arăta niciodată? Dacă se temea de el, de ce se mai întorcea? Avea oare presimțirea că o căuta pe ea, sperînd să fie Sky McClellan? Și, dacă știa, voia doar să-l provoace, să-l tulbure și să-l facă să i se pară căutarea ei atît de dificilă și inutilă încît să renunțe și să părăsească munții aceștia, care erau, de fapt,

lumea ei? Încercă să distingă ceva în pădure, dar nu reuși. Își întoarse privirea spre dansul roșiatic al focului...

Inima îi sări din loc. Își ținu răsuflarea.

Dincolo de limbile șerpuitoare ale focului sticleau ochii aprinși ai unui lup cenușiu. Animalul stătea ghemuit la numai cîțiva pași și îl pîndea, gata să sară.

Într-o secundă, smulse pistolul, dar lupul păru să-i ghicească intenția și își arătă colții; un mîrîit amenințător îi ieși din gîtlej. Își ridică maiestuos trupul și părul i se zburli pe spinare. Nu părea să-i fie frică de foc, ci doar mulțumit să păstreze o distanță rezonabilă. Pe Matt îl surprinse curajul lui și se întrebă dacă nu cumva era turbat.

O mișcare în pădure îi atrase atenția. Ar fi vrut să vadă ce se întîmplă acolo, dar nu-și putu lua ochii de la lup. Animalul rămase nemișcat și privirea lui Matt se întoarse spre întunericul pădurii ca atrasă de un magnet. Dacă femeia era acolo, voia s-o revadă. Trebuia să-i vorbească, să-i pună cîteva întrebări.

I se păru că ceva alb se strecura printre copaci, o umbră ca un zmeu. Dar nu se auzea nici un zgomot, în afară de mîrîitul lupului și de bătăile inimii sale.

Își concentră privirea în noapte, încercînd să prindă silueta înaltă și subțire a femeii pe care o mai văzuse doar o singură dată în întregime, dar luna

se micșorase și răspîndea o lumină palidă printre crengile dese ale copacilor. Așteptă, dar ceea ce-i atrăsese atenția părea să fie doar o iluzie...

Își întoarse privirea spre lup. Acesta plecase.

Se uită de jur-împrejurul taberei, întrebîndu-se dezorientat, dacă nu cumva avea de gînd să-l surprindă din întuneric după ce îl înconjurase.

O tăcere nefirească cuprinse munții Wind River.

Oricine fusese cu el cîteva clipe înainte dispăruse odată cu lupul.

Deși părea o profanare să tulbure liniștea nopții, ridică vocea ca și cum ar fi vorbit cu cineva aflat dincolo de foc.

— Rămîi și vorbește cu mine. Sînt prietenul tău. Trebuie să-ți vorbesc, Sky McClellan. Nu vreau să-ți fac nici un rău.

Vocea sună aspră și străină în singurătatea nopții, apoi dispăru în adîncurile întunecate ale pădurii.

Ocoli focul. Unde stătuse lupul iarba era ușor lăsată. Bine că cel puțin el fusese real. Poate că visase femeia aceea pentru că-și dorea s-o găsească... sau pentru că năluca ei începea să-l nedumerească din ce în ce mai mult. Oare nu-și pierduse mințile din cauza acestei căutări inutile care deja dura de prea mult timp?

Se desprinse de lîngă copac și se îndreptă spre adăpost. Un al șaselea simț îl asigură că era absolut singur. Se uită peste foc la locul unde stătuse lupul.

Încercă să adoarmă, dar planurile pentru ziua următoare, îl copleșiră și nu-i îngăduiră să se odihnească. Ca de obicei, imediat după răsăritul soarelui, avea de gînd să caute prin preajmă urme. Se putea să găsească ceva care să-i dovedească faptul că ea îl urmărise toate aceste nopți. Mai devreme sau mai tîrziu avea să lase ceva în urma ei care să-l convingă că nu e doar fantomă. O bucățică de material, sau niște franjuri de la bluza ei, poate chiar urma piciorului ei. Cu răbdare o va găsi.

Doar o nălucă poate să dispară ca un fum subțire.

În cort, bătrînul șef stătea cu picioarele încrucișate sub el. Părul lung și cărunt îi căḑea pe umeri, iar pe chip i se citeau semnele vîrstei înaintate. Dar privirea ageră și statura impunătoare îl făceau să pară mult mai tînăr decît cei opt zeci de ani pe care, cu siguranță, îi avea.

Înfățișarea regală lăsa să se înțeleagă că ordinele și legile sale nu puteau fi încălcate nici de poporul său, nici de străinii care veniseră la el. Din fragmentele de război zugrăvite pe pereții interiori ai cortului, se putea vedea că-și cîștigase pe merit poziția de *Șef* al tribului Shoshoni din Wind River, poziție pe care o deținea de peste patruzeci de ani. Și, chiar la vîrsta asta își conducea oamenii cu o mînă sigură, deși fuseseră închiși într-o rezer-

vație de mult timp.

Își ținea pe umeri pelerina scurtă, dar asta numai din obișnuință, pentru că un foc mic pîlpîia la picioarele lui și soarele străbătea pereții cortului, făcîndu-i interiorul cald și primitor.

Scoase o mînă îmbătrînită de sub pelerină și o lăsă să alunece încet peste pătura roșie de lînă pe care Matt i-o adusese în dar.

— Foarte bună. *Je vous remercie*, spuse el într-un amestec de engleză și franceză ca și cum le considera ca fiind, de fapt, una și aceeași limbă. Dar nu-ți pot spune ceea ce aștepți să auzi, Matt Riordan, detectiv al lui *Pinkerton*, continuă el.

Matt privi fix trăsăturile distinse de pe fața lui inteligentă.

— Sky McClellan s-ar putea să știe cine i-a omorît pe coloniștii din valea Long Moon, *Mare Șef Washakie*. De aceea e foarte important s-o găsesc.

O umbră de neîncredere apăru în ochii negri ai indianului.

— Oare marele vostru șef alb din Cheyenne nu consideră la fel de important să afle cum ni se fură vitele?

Engleza pe care o vorbea *Washakie* nu era fluidă, ci amestecată cu cuvinte franțuzești și din dialectul Shoshoni; cunoscînd toate aceste limbi, Matt înțelegea tot ce spunea. Nu fusese informat despre problemele din rezervație, dar nu-l surprinse faptul că cirezile indienilor fuseseră furate odată

cu cele ale coloniștilor. Indienii își lăsau vitele să umble în voie ca turmele de bivoli sălbatici.

— Îmi pare rău să aud că aveți o astfel de problemă, *Mare șef Washakie*, spuse el. Am să-i vorbesc despre asta guvernatorului cînd îl voi întîlni. Dar nu-ți pot promite nimic. N-am nici o putere asupra deciziilor sale.

Washakie îl măsură atent, apoi dădu din cap și spuse:

— Puțini oameni albi vorbesc pe șleau, Matt Riordan. Ochii tăi îmi dovedesc că spui adevărul.

— Știu că și tu ești cinstit, *Mare șef Washakie*. Așa ești cunoscut și printre oamenii noștri. Deci, ai de gînd să-mi spui ce știi despre Sky McClellan?

Figura indianului rămase nemișcată cîteva momente.

— Știu mai multe despre mama ei, Chilsipee, decît despre Sky, răspunse în cele din urmă. Era indiancă, dar avea și sînge francez după tatăl ei, care se ocupa cu prinderea animalelor în capcane și care a rămas în mijlocul nostru pînă s-a stins din viață. Chilsipee s-a măritat cu Charles McClellan, un bărbat care semăna cu tine — era blond și avea ochii de culoarea cerului. S-au stabilit în valea Long Moon și creșteau vite. Acum șapte ani au fost uciși. Unii spun că *egenayfi*, Red Sky, a reușit să fugă în munți. Dar nu știu sigur.

Matt nu știuse pînă acum că fata avea și sînge european, dar asta conta prea puțin. Cînd Came-

ron Welch, guvernatorul teritorial, angajase *Agenția de Detectivi Pinkerton* să o găsească pe Sky McClellan el menționase în treacăt că familia ei murise și că era jumătate indiancă Shoshoni. Matt nu știuse mai mult de atît. Atunci, asta era o simplă informație, dar acum, orice putea afla despre femeia aceasta ireală, era încă un amănunt după care era avid.

Așteptă ca *Washakie* să continuie, dar bătrînul șef nu părea să aibă intenția să mai spună ceva.

— Dacă mama lui Sky era o Shoshoni, încercă să-l provoace la discuție Matt, nu are rude în rezervație cu care să pot vorbi?

Washakie reflectă un moment.

— Au trecut mulți ani de atunci și mulți copii s-au născut din frații și surorile lui Chilsipee. S-ar putea ca ei să-și amintească de Red Sky. Nu știu. Dar mai e aici unchiul lui Chilsipee, *Manny Claws*, fratele bunicii lui Red Sky. Părea că ține foarte mult la Red Sky, cînd Chilsipee o aducea pe aici. Poate el îți va spune ce eu nu știu.

Indianul se ridică.

— *Kim*. Te voi duce la el.

Matt îl urmă afară din cort. De-a lungul rîului se înșirau majoritatea locuințelor indienilor. Observă că mulți dintre ei locuiau încă în corturi, dar cîțiva acceptaseră să locuiască în micile clădiri construite de guvern. Spre nord, cîmpii și dealuri acoperite cu

salcie se întindeau mile întregi pînă la munți. Spre răsărit, la o milă dincolo de cîmpie, fortul părea cufundat într-un lan de bumbac. Trupe de cavalerie staționau acolo ca să apere indienii din rezervație de bandele de jefuitori ale altor triburi. *Fortul Washakie*, numit astfel în cinstea *Marelui Șef*, era și un furnizor important de provizii.

Spre sud și spre apus, alte dealuri se ridicau, încet încet, pînă la poalele munților cu înălțimi stîncoase. Pini, plopi, brazi îi înconjurau ca centurile indienilor războinici. Deasupra lor, vîrfurile golașe și ascuțite de granit se ridicau spre cerul senin de mai.

Acolo, sus, undeva, era femeia pe care o căuta el.

Marele Șef îl conduse la un cort mare, decorat cu desene viu colorate. Cel mai interesant dintre ele era un urs grizzly uriaș, animal venerat de indieni pentru puterile sale tămăduitoare.

Ușa cortului era lăsată, ceea ce însemna că vizitatorii trebuiau să ceară permisiunea pentru a intra, ceea ce *Washakie* și făcu.

— *Yayxi*, îi răspunse o voce răgușită.

Washakie ridică ușa cortului. Bărbatul care stătea în fața lor era mai scund decît ei, dar era musculos și bine clădit. Cearcănele adînci și ridurile de-a lungul nasului și gurii arătau că avea cel puțin șaizeci de ani. Fața lată, pomeții ieșiți în afară și pielea întunecată dovedeau că nu avea sînge alb

în vine, așadar nu era din familia de la care Sky McClellan moștenise latura europeană.

Cozile lungi și negre, pe alocuri grizonate, îi cădeau pe umeri prinse cu șuvițe de piele. În jurul gîtului, un colier din gheare de urs zăngăneau la fiecare mișcare. Pălăria era una asemănătoare cu a unui alb, dar împodobită ironic cu o pană de vultur. Purta pantaloni din piele de bivol, cu franjuri, și mocasini, o cămașă de bumbac și o vestă neagră ce-i acoperea pieptul puternic.

Contrar zîmbetului îngăduitor cu care-l întîmpinase *Washakie* și care-l făcuse să se simtă în largul său, privirea întunecată și rece a lui *Many Claws* îl cercetă bănuitoare, totuși se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să intre. Se așezară lîngă focul din mijlocul cortului cu picioarele încrucișate.

Aruncînd o ocheadă prin cort, Matt își dădu seama că *Many Claws* era vraci. Ca și în exterior, pereții erau zugrăviți cu scene din viața personală și era interesant, dar nu și surprinzător, să constați că omorîse o mulțime de grizzly. Nu exista nici un fel de mobilă, în afara cîtorva rezemători împletite din crengi și acoperite cu piei de animale. Locul unde se așezaseră era drept, curat și din loc în loc acoperit cu blănuri și piei. Pe pereți atîrnau fetișuri și un coif făcut din coarne de bivol și pene.

Washakie le făcu cunoștință, arătînd cu mîna spre Matt în timp ce vorbea în dialectul Shoshoni,

explicîndu-i lui *Many Claws* cine era și de ce venise acolo.

Privirea lui *Many Claws* deveni gravă și buzele sale decolorate se strînseră într-o linie fermă. Matt observă cum se așternea pe fața vraciului o pînză impenetrabilă și simți că vizita lui acolo va fi fără rezultat, ca și căutarea lui prin munți.

— Crimele au avut loc demult.

Many Claws vorbea englezește mult mai clar și mai bine decît *Washakie*.

— De ce n-ai venit mai devreme? Acum e prea tîrziu să-i prinzi pe cei care au siluit-o și omorît-o pe Chilsipee.

— Nu știu ce s-a întîmplat acum șapte ani și nici de ce cazul McClellan a fost închis, răspunse Matt calm. Eu mă aflu aici pentru că guvernatorul e dezamăgit de modul cum oficialitățile locale au tratat problema uciderilor și jafurilor în zona asta. El dorește ca fărădelegile să înceteze. Orice amănunt îmi poți da despre locul unde se găsește Sky McClellan mi-ar fi de mare ajutor. Guvernatorul crede că ea știe ceva mai multe despre toate acestea. Dacă a reușit să scape de asasini, s-ar putea să-i poată recunoaște.

Many Claws tăcu multă vreme. Matt deveni din ce în ce mai neliniștit. O soluție ar fi fost aceea de a vorbi cu fiecare dintre rudele lui Sky, dar simțea că, dacă *Many Claws* refuza să-i spună ceva, a-

tunci nimeni altcineva nu-i va spune și se întrebă dacă nu cumva încercau s-o protejeze.

La naiba! Era unul dintre cei mai buni urmăritori din teritoriu. Își petrecuse cinci ani urmărind bandiți din fiecare colț al Vestului Sălbatic, iar acum nu reușea să găsească o femeiușcă. Nu găsise nimic să-i confirme prezența ei în tabăra lui în seara aceea cînd apăruse lupul și nici nu mai simțise de atunci fiorul tulburător pe care i-l dădea. De două săptămîni scotocea locurile unde credea că s-ar putea ascunde. Ea încetase să-l mai urmărească, nevăzută, cum făcuse aproape în fiecare noapte la început. Cu cît timpul trecea, cu atît i se părea mai ireală existența ei. Dacă nu afla nimic în scurt timp, trebuia să se întoarcă fără nici un rezultat la guvernatorul Welch și la *Agenția Pinkerton*.

Chiar și după ce îl cercetă mut și atent pe Matt, neîncrederea vreaciului nu dispăru.

— Ești unul dintre cei care o caută pe Red Sky?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Văzuse și alți călăreți urcînd în munți, dar crezuse că erau cowboy care căutau turme împrăștiate. Deci nu era singurul care-o căuta...

Se mișcă nervos pe covorul din piele de bivol.

— De unde știi că și alții o caută? întrebă prudent.

— Au fost aici, ca și tine. Cîțiva chiar credeau că ea i-a ucis pe coloniști... ca să răzbune moartea

familiei ei.

Matt era încurcat.

— Atunci, acești oameni care-o caută vor să-i facă vreun rău?

— Dar tu nu asta vrei?

Vraciul păru că se amuză. Ridică dintr-o sprînceană.

— Eu am venit doar să-i pun cîteva întrebări și s-o iau cu mine la Cheyenne sub protecție, dacă are vreo informație care ne poate ajuta...

Bătrînul și înțeleptul șef își strînse mai bine pelerina în jurul umerilor și tăcu. Dar, în timp ce *Washakie* rămase liniștit, *Many Claws* devenea din ce în ce mai furios.

— *Kaig*! Nu mai spune! Deci ea nu va mai însemna nimic pentru voi după ce veți afla tot ce știe.

Matt încercase să nu se implice niciodată într-un caz pe care-l avea de rezolvat. Își făcea meseria și îndeplinea un ordin al agenției. De data asta, însă, era altfel. Nopțile în munți — știind că ea e aproape, că-l urmărește, zărindu-i frumusețea cîteva clipe în nopțile cu lună plină — îl făcuseră să-și dea seama cît era de implicat. Aproape că-l intriga. Să o găsească devenise pentru el mai mult

decît o datorie; devenise **o obsesie**. Iar acum, cînd știa că nu era singurul care o căuta, se temea că femeia nu mai e în siguranță. Singura ei șansă ca să rămînă în viață era să stea ascunsă. Dar asta nu se putea la infinit.

— Greșești, *Many Claws*, spuse în cele din urmă. Aș face orice-mi stă în putere să fiu sigur că nimic rău nu i se poate întîmpla.

O umbră de încăpățînare trecu peste obrazul lui *Many Claws* și ochii îi ardeau întunecați ca două bucăți de smoală încinsă. Deși fusese contrazis, nu-și schimbă părerea personală, dar se înfuriase pentru că nu-i plăcea să i se spună că greșește.

Îl sfredeli cu privirea pe Matt. Era ceva care-l deosebea pe Riordan de alți bărbați. Poate haina din serj negru, făcută la comandă, vesta sau cămașa albă; sau poate pălăria care-i umbrea liniile dure ale unei figuri pe care puteai citi doar ce voia el. În ciuda stratului subțire de praf de pe îmbrăcăminte, era elegant și se purta cu o demnitate calmă și încrezătoare, ceea ce nu se întîmpla cu alți albi.

Sau poate deosebirea... din ochii strălucitori de albaștri... *Many Claws* se pomeni cufundîndu-se în ei, într-o privire liniștită, poate prea directă, întrebătoare și calculată. Dar ochii mai aveau și calitatea de a spune adevărul, lucru rar întîlnit la un alb. Lumina albastră dovedea că posedă acel gen

de înțelepciune pe care-o capeți doar după o anumită experiență de viață.

În cele din urmă, îi cercetă din priviri mîinile și revolverul. Mîinile lui Matt erau ca și ale celorlalți — ferme și grele, cîteodată nervoase, iar degetele lungi erau, fără îndoială, destul de îndemînatice să mînuiască pistolul înainte să clipești. Pistolul... și el putea spune multe despre Matt Riordau. Mînerul de lemn lucea de atîta folosință. Era o armă care n-avusese prea mult timp să lenevească în loc.

Pentru că îndrăznise să-l contrazică, *Many Claws* gîndi că Riordau era capabil să-și țină cuvîntul și să-i apere nepoata. Fără să i se fi spus, știa că bărbatul acesta nu-și făcea iluzii despre viață și moarte, și că, probabil avea foarte puține resentimente. Era un om suficient sieși. Un om care duce la bun sfîrșit tot ce-și propune.

— Ești plătit să ucizi, spuse el, dar nu văd în ochii tăi plăcerea de a ucide, cum am văzut în ochii celorlalți, care-au venit s-o caute pe Red Sky. Voiau s-o găsească, pentru binele ei, spuneau ei. Dar ție am să-ți spun ce nu le-am spus celorlalți, pentru că ei erau niște proști și credeau că și eu sînt la fel.

Se opri, parcă vrînd să se răzgîndească. În cele din urmă continuă:

— Ca și tine, și eu am văzut-o pe *femeia-ce-se-mișcă-odată-cu-vîntul*. A devenit o mare legendă

prihtre oamenii noștri. În nopțile întunecate vine la mine, cum ți s-a întîmplat și ție. Stă dincolo de foc. Acolo unde stai tu acum. Dar dacă clipesc dispare... și tot ce rămîne e fumul ce iese din foc. Unii spun că e Red Sky McClellan, fata lui Chilsipee. Dar trebuie s-o uiți pe *Femeia Vîntului*, ca și ceilalți. Ea nu te poate ajuta să-i găsești pe oamenii pe care-i cauți.

Ochii lui se umplură de regret și de tristețe.

— Vezi tu, *meahtivo*... de fapt ea nu e nicăieri.

Într-o clipă, cuvintele vraciului îi readuse în memorie noaptea în care se întorsese lupul. Matt nu era omul care să se sperie sau să se alarmeze, nici măcar să se emoționeze. Un om care văzuse și făcuse cîte făcuse el, nu mai putea să se mire de nimic, iar vorbele altora nu-i influențau judecata. Dar, ciudat! În momentul aceia ar fi vrut să aibă și el pe umeri o pelerină ca cea a lui *Washakie*, să alunge fiorul aceia neașteptat și sîcîitor.

Femeia trebuia să fie reală! Dumnezeule, doar o văzuse cu proprii lui ochi!

Da, dar dispăruse ca fumul focului...

Se ridică încet, parcă hipnotizat. De fapt, ce văzuse el în munți? Nu credea în spirite ce rătăcesc pe pămînt, cum credeau indienii.

— Am văzut pe cineva, spuse el, cu voce uniformă și sigură. Dacă nu era Sky McClellan, atunci era altcineva. Și am de gînd să aflu cine.

Many Claws se ridică și el, și îl privi pe Matt cu ochii scăpărînd de mînie.

— Atunci ai grijă, Matt Riordan, că așa cum ucigașii cred că ea e o amenințare pentru secretele lor, ar putea gîndi același lucru despre tine. Și acum, nu mai avem ce discuta în privința asta.

Vîntul Nopții șoptește,
Și eu trebuie să-l urmez.

Capitolul 2

Tînăra femeie cu mocasini se mișcă ușor prin pădurea întunecată. Un lup cenușiu o urma la fel de tăcut.

Se opri. Ochii ei căprui priveau atent prin întuneric, ca și cum puteau vedea direcția din care ar fi venit pericolul. Creaturile pădurii nu se temeau de ea; doar bufnița plutea prin întuneric țipînd straniu și trist.

Lupul se apropie și întinse capul să primească mîngîierea blîndă. Ea se lăsă în genunchi și-i în-

conjură grumazul puternic. Privirea lui era la fel de atentă, simțind încă o dată miros de om.

Femeia îi șopti ceva și lupul se întoarse, dispărînd în întuneric. Se apropie încet de tabăra bărbatului, ascunzîndu-se în spatele tufișurilor pînă ajunse la cîțiva pași de locul unde dormea el. Fusese plecat din munți un timp, dar se întorsese și se întreba de ce.

Sub bluza albă, inima îi bătea cu teamă, recunoscînd figura care-i devenise familiară. Curajul ei era nebunesc, dar curiozitatea o îndemna să se apropie.

În noaptea asta, nu-i mai putea admira statura înaltă, suplă. Dormea undeva, în umbră. Cu siguranță și el era ca și ceilalți de care era mai bine să se ferească. Rău și ticălos.

Știa asta și totuși nu înțelegea de ce se mai apropia de focul lui sau îl spiona ziua printre copaci. Înțelegea din instinct că omul acesta cu părul galben era la fel de periculos ca o puma. N-avea prieteni — doar dușmani și victime. Nu numai că se mișca senzual ca marea pisică a munților, cu privirea ageră și atentă, dar părea că are acel al șaptelea simț, care-l prevenea cînd ea era pe aproape.

Mișcările lui lente și blînde, frumusețea sălbatică și periculoasă, o făceau mai prudentă, dar și mai curioasă. Ceva din el o făcea să tremure și să simtă că există prin ea însăși cum nu i se mai întîmplase niciodată. De cîte ori îl zărea, bătăile ini-

mii i se înteţeau şi îşi simţea pulsul undeva, jos, unde era ascunsă feminitatea ei. În astfel de momente se simţea ciudat de obosită, nemulţumită... şi grozav de singură...

El nu se ocupa cu întinderea capcanelor pentru animale, ca bunicul ei. Îşi amintea de acel bărbat cu barbă neagră şi mare care avea mereu blănuri de urs pe cai. Mirosea întotdeauna neplăcut, dar o făcea să rîdă.

Îşi mai amintea că, demult, mai văzuse bărbaţi ca acesta. Bărbaţi pe care tatăl său îi numea ucigaşi de profesie. Erau oameni care-şi urmăreau prada pînă obţineau rezultatul dorit. Prezenţa lor îi făcea pe toţi să amuţească. Iar cînd plecau, lăsau întotdeauna în urmă un om îngropat.

Acum se întreba dacă acesta fusese angajat s-o găsească şi să o omoare. Oare aflase ce făcuse?

Oricum, omul acesta mirosea a primejdie cum mirosea bunicul ei a animale sălbatice. Cînd îl privea, simţea că s-ar putea întoarce acasă, să găsească totul cum fusese.

Dar, peste amintirile frumoase, ceva îngrozitor ameninţa să scape din închisorile întunecate ale morţii. Amintirile negre o năpădeau din ce în ce mai des de cînd străinul apăruse în munţi.

Deodată simţi un fior rece. Înţelese că e în pericol şi dădu să se îndepărteze de tabăra lui *Yellow-Hair*. Abia îi trecu prin minte gîndul ăsta şi auzi un zgomot uşor care-o preveni că decizia fusese lua-

tă prea tîrziu. Se întoarse, cu mîna pe cuțit. *Yellow-Hair* sări asupra ei din întuneric. Căzură împreună în tufișuri și simți crengile zgîriindu-i pielea.

Ah, cum o păcălise! Trebuia să-și dea seama că e la fel de periculos ca ceilalți.

Simți că-i slăbesc puterile. Era mult mai puternic. În întuneric nu-i putea vedea fața. Vedea însă un alt bărbat, din alt timp, o imagine săpată adînc în minte.

— Încetează! Nu-ți fac nici un rău. Vreau doar să vorbesc cu tine...

De ce trebuia să retrăiască ce s-a întîmplat cu celălalt bărbat? Era sortită să treacă prin acele momente și în realitate?

Frica aceea fără speranță pe care o simțise atunci, se reîntorsese cînd simți greutatea lui aproape sufocînd-o. Îi ținea mîinile deasupra capului. Cu corpul lui îi acoperea trupul. Simți puterea din fiecare fibră a pieptului de oțel, dar mai ales din pulpele ce se apăsau peste ale ei. Dacă ar fi putut măcar să-și elibereze mîinile. Dar el era atît de puternic, și ea atît de slabă.

— Erup! țipă deodată. *Paika! Paika!*

Matt Riordan înțelese prea tîrziu cuvintele fetei. Din întuneric o țîșnire albă, arătîndu-și colții, zbură prin aer și căzu peste ei. Într-o clipă se afla la pămînt. Mîinile sale îi căutară gîtul în timp ce și-l ferea pe al său de colții tăioși ai lupului hotărît să-l sfîșie la porunca femeii. Luptă cu toată puterea, dar fiecare secundă părea că-l duce spre moarte.

Atunci femeie strigă:

— Esup! *Weur*! *Weur*!

Lupul își încetă atacul, dar rămase peste Matt, rînjind și mîrîind. În cele din urmă îi comandă să plece. Cu părul ridicat pe spate, se pierdu în întuneric și rămase în așteptare. Femeia se întoarse pe călcîie și dispăru în pădure. Matt vru s-o urmeze, dar lupul îi tăie calea mîrîind amenințător. Scoase revolverul și lupul se ghemui, gata să sară. Știa că riscă, dar strigă după femeie, neluîndu-și ochii de la lup.

— Omor lupul dacă nu te întorci, Sky McClellan. Trebuie să vorbesc cu tine!

Apoi își aminti că ea îi vorbise lupului în Shoshoni. Dacă bătrînul vraci spusese adevărul și nu era ea Sky McClellan?

Nu credea, cel puțin deocamdată. Mai strigă o dată în noapte, de data aceasta în limba ei natală.

— *Wetuixa! Kaimahanite wazigade!* Așteaptă! Nu te ascunde!

Nu primi însă nici un răspuns. Înjură neputincios printre dinți. Nu putea omorî lupul, căci era al ei. Nu înțelegea de ce se atașase așa de mult de femeia aceasta ciudată și sălbatică.

Se simți răscolit de amintirea suplеții feminine a trupului ei. Da, era atît de vie și, chiar dacă i se părea ireal, ar fi vrut să o simtă din nou sub el dar nu în luptă. Categoric, nu în luptă.

— Știu că ești acolo, Sky McClellan. Îți împușc

lupul dacă nu vii să stăm de vorbă.

Liniștea dură cîteva minute lungi și Matt se gîndi că nu se va mai arăta, chiar riscînd să-și piardă prietenul. Apoi, din spatele lui se auzi vocea ei mîngîind întunericul și pielea începu să-i tremure.

— Esup... *Kim*!

Lupul se îndepărtă și dispăru în întuneric. Matt se întoarse în direcția din care venise vocea, dar acolo nu mai era nimeni. Inima îi bătu nebunește. Nu voia s-o piardă iar.

Dar numai Dumnezeu poate opri vîntul.

— Sînt prietenul tău, Sky, *Hayuze*. Prieten! strigă furios. Nu vreau să-ți fac nici un rău, de ce nu mă crezi?!

Nici un răspuns; doar murmurul vîntului printre brazi.

Inima i se făcu cît un purice. O speriase și o pierduse. Nu va mai veni niciodată la tabăra lui.

Ridică brațul și se uită la mîneca hainei prin care sîngele începuse să picure. Mîna îl durea și simți sîngele cald coborîndu-i spre cot. Oare colții lupului îi sfîșiaseră carnea sau cuțitul ei? Acum, că totul se sfîrșise, avea din nou senzația aceea calmă că visase. Își aminti cum îi simțise trupul sub el, dar aura aceea de mister — o calitate nemaiîntîlnită — încă mai zăbovea ca o urmă de parfum în aer. Să fi fost un vis?

Durerea din braț se accentuă. Se întoarse în tabără, își trase cămașa și-și bandajă rana. O cerce-

tă cu atenție la lumina flăcărilor. Era mai degrabă mușcătură de lup decît lovitură de cuțit. Își îmbibă basmaua de la gît cu whisky, apoi lărgi rana ușor, tamponînd-o. Strînse din dinți de durere. Scoase din lucrurile sale cîteva medicamente pe care le ținea la îndemînă. Împrăștie peste rană o pulbere neagră, o bandajă și își trase cămașa. Apoi văzu o șuviță de păr negru, strălucitoare ca o pană de corb. Era prinsă într-un nasture de la haină. Lumina slabă a stelelor și a lunii, pîlpîirile stinse ale focului de tabără o scoteau acum la vedere, din întuneric.

Atent, prinse șuvița între degete și o privi. Avea aproape jumătate de metru.

Cu un zîmbet satisfăcut, o înfășură pe deget pînă făcu un mic cerc, apoi, la fel de atent, o puse în buzunarul de la vestă și încheie nasturele.

Toate îndoielile se risipiră. Simțea că *Femeia Vîntului* nu se va mai apropia de el de bună voie. Dar acum avea dovada că fusese lîngă el... o dată...

Pământul îmi aparține.
Dacă m-aș întoarce în el,
Cine m-ar plînge?

Capitolul 3

Zăpada căzu cînd abia începuseră să înflorească primulele. Mantaua grea și albă acoperi complet capcanele puse de Red Sky. Le găsi pe toate goale. Dezamăgită, le întinse din nou.

Din locul ei, din adîncul pădurii, urmărea printre crengile încărcate de zăpadă ale brazilor mișcarea norilor pe deasupra munților.

Poți să alergi mai repede decît orice, Sky. Chiar și decît norii duși de vînt.

Vocea fratelui său în suna atît de clar și de neașteptat în minte încît se întoarse sperînd să-l vadă.

Dar nu era decît lumina tăcută a soarelui.

O Jarod. Dulce și drag copil. Blond și subțire ca tata...

Nu îți puteai da seama că avea în el și sînge indian decît după ochii căprui și pielea întunecată ce părea mereu bronzată.

— Da, Jarod. Pot alerga mai repede decît orice. Atît de repede încît picioarele mi se desprind de pămînt și pot pluti ca vulturii în aer.

— Ba nu, nu poți!

— Ba da, pot.

— Nu, nu poți.

— Ba da, pot.

Frigul îi pătrunse prin mocasini. Își reveni și se întoarse la peșteră. E dureros să-ți amintești anumite lucruri dar, deseori, cînd nu trebuia să se gîndească cum să rămînă în viață, nu avea altceva mai bun de făcut.

Se întoarse pe același drum pe care venise, prin pădurea întunecoasă, conștientă că ea și Esup lăsau urme în zăpada moale. Dar *Yellow-Hair*, cum îi spunea ea, plecase din munți. Era bucuroasă că plecase. O mințise și o atrăsese în cursă. Totuși era curioasă. Ce voise să-i spună? Cel puțin acum era din nou în siguranță și munții erau numai ai ei, ai ei și ai animalelor sale. Și totuși... nu înțelegea de ce vestea asta minunată a plecării lui o întrista atît de mult...

Se opri într-un luminiș și privi în jur. Prudența devenise pentru ea, de multă vreme, instinct. Putea intui pericolul sau orice altceva ieșit din comun la fel ca și fiarele pădurii.

În zona asta apăreau foarte puțini oameni dar, de curînd, zărise cîțiva călăreți hoinărind prin munți.

I se părea curios pentru că vitele nu urcau niciodată atît de sus, preferînd spațiile deschise ale pășunilor de jos. Trebuia însă, să fie atentă. *Yellow Hair* știa că era în viață, deci secretul ei fusese descoperit. Ar mai putea apărea și alții, cei care știau că fusese martora faptelor lor criminale.

În curînd ajunseră din nou sub protecția pădurii. Merseră un timp pe firul apei. Cînd ajunseră la locul de lîngă peșteră ieșiră din pădure și începură să urce muntele în direcția unui vîrf golaș cu fața spre miazăzi de unde puteai vedea în toate direcțiile.

Pentru un necunoscător, vîrful stîncos nu părea să fie mai mult decît un perete de granit. Dar, în partea vestică stînca ieșea în afară ca o lespede masivă, în spatele căreia se afla o intrare. Deschizătura îngustă nu putea fi zărită din nici o direcție și era acoperită bine de tufișuri și de o pădurice de pini care crescuseră printre crăpăturile stîncilor. Intrarea era prea îngustă pentru urși, dar peștera fusese cîndva locuită de pume. Acum mirosea a om și a lup și felinele nu mai intrau acolo.

La intrarea în peșteră, Red Sky se opri să mîngîie petala unei flori crescută în stîncă. Nu rupea niciodată flori decît dacă îi erau necesare ca medicament. Bănuia că de la mama ei învățase să le folosească, cînd era mică.

Observă că Esup ciulise urechile în fața intrării. Deodată începu să se învîrtă în cercuri mici, mirosind pămîntul. Asta o sperie pe Red Sky. Se gîndi că *Yellow Hair* se întorsese și descoperise ascunzătoarea. Scoase cuțitul cînd Esup se repezi vesel în peșteră. Îl urmă prudentă, dar se liniști auzind vocea familiară ce vorbea cu Esup în Shoshoni.

— *Haganiyane*, Esup? Ce faci? Ai avut grijă de Red Sky pentru mine?

Red Sky intră. Era aproape întuneric chiar dacă focul era făcut. Singura sursă de lumină, în afară de deschizătura îngustă ce ținea loc de intrare, era o mică spărtură în tavanul de stîncă. Era o spărtură numai bună ca să iasă fumul, cu atît mai mult cu cît, de afară putea fi văzut cu greu, pentru că se răspîndea prin tufișuri. Alteori, cînd ploua tare, spărtura aceea era o pacoste.

— *Haganiyane adah*?

— *Tsande*.

— Mă bucur că te văd, spuse zîmbind bărbatul care se simțise ca acasă în lipsa ei. Proviziile mele sînt pe terminate și n-am prins în capcană nimic azi.

Many Claws se jucă cu Esup un timp, apoi îl bătu cu palma pe gîtul îmblănit.

— Pleacă. Nu mă pot juca cu tine toată ziua.

Lupul se supuse și se retrase greoi în locul lui preferat lîngă focul în care *Many Claws* mai pusese lemne.

— N-am putut veni mai devreme, Red Sky. Furtuna era ca un spirit rău lăsat să bîntuie prin lume, furios și disperat.

Ea încuviință, știind că nu puteai umbla prin munți în timpul unei furtuni de zăpadă, nici chiar în luna iunie. Ea însăși stătuse trei zile în peșteră pînă trecuse furtuna.

— Se pare că o să ningă iarăși. Poate ar fi bine să nu zăbovești mult.

— N-o să fie nimeni îngrijorat. Tribul știe că am plecat să vorbesc cu *Marele Spirit*, așa că pot rămîne la tine cîteva zile.

Red Sky îi cercetă atentă fața nemișcată.

— Mulțumesc. Îmi face plăcere compania ta. E cam trist aici doar cu Esup. Ți-e foame?

— Da, grozav. N-am mîncat nimic și stomacul mi-e gol și mare ca peștera asta în care stai.

Într-un colț al peșterii, pe o piatră mare și netedă se găsea o cadă mică de lemn; iar lîngă ea un urcior de lut ars cu apă. Red Sky își turnă puțină apă în cadă să-și spele mîinile.

— Ți-am adus ce m-ai rugat de la Lander, spuse *Many Claws* urmărind-o cu prvirea.

— Ai adus hîrtie?

Many Claws ridică pachetul de pe podea și scoase toate proviziile pe care le adusese.

— Făină, zahăr, ceai, sare, șuncă, fasole, ață și ace, cartofi și, zîmbi larg și scoase din pachet și ultimul lucru, ținîndu-l în mînă ca să-l poată examina, hîrtie. Multă hîrtie. Acum poți să prinzi în desen și cuvinte munții și animalele.

Ochii lui Red Sky sclipiră. Unul din motivele pentru care ținea la *Many Claws* era tocmai acesta: n-o dezamăgise niciodată.

Ridică încet capacul de pe oala cu tocană de iepure. Peștera se umplu de aromă și stomacul ei se auzi mai tare.

— Dă-mi farfuriile, *adah*.

Nu avea pre multe lucruri cînd o găsise el hoinărind prin pădure, acum șapte ani, speriată ca o pasăre rănită și mută de parcă un vînător rău îi tăiase limba. Nu era în stare să vorbească despre grozăviile la care fusese martoră. El venise s-o caute cînd auzi că Chilsipee și familia ei fuseseră omorîți, dar numai corpul lui Red Sky n-a fost găsit.

Many Claws o găsi cîteva zile mai tîrziu, cu hainele sfîșiate și plină de sînge închegat. Se temuse pentru viața ei și o adusese aici să o apere de alte primejdii. Descoperise peștera asta cînd era doar un copil și de atunci era locul lui secret.

Red Sky nu-i spusese niciodată ce se întîmplase atunci, decît: *Nu mă pot întoarce în vale. M-ar omorî!*

Așa că *Many Claws* îi purtase de grijă păstrîndu-i secretul pînă cînd fu în stare să se descurce singură. Curînd ea începu să pună capcane. În schimbul blănurilor pe care el le vindea jos în oraș, Red Sky primea lucrurile de care avea nevoie. Dar nu voise niciodată să părăsească locul acesta. Era îngrozită de fiecare dată cînd el îi propunea un alt mod de viață decît cea pe care o ducea.

O perioadă, povestea morții ei a fost crezută și ea fusese în siguranță, dar acum viața îi era din nou în primejdie. Trebuiau să discute iar despre plecarea ei din acest loc.

Red Sky îi întinse o furculiță și o farfurie plină cu tocană, apoi puse puțină mîncare și în vasul de lemn al lui Esup.

— Tot îl mai hrănești, remarcă *Many Claws*. E o copilărie, o să uite să se hrănească singur și va deveni vulnerabil și neajutorat cum sînt cîinii Fețelor Palide.

Red Sky își umplu farfuria și se așeză pe o piele de cerb.

— Încă mai vînează unchiule. De fapt, îmi aduce mie vînatul și mi-l lasă la picioare, ca și cînd ar vrea să-l împartă cu mine. Și-au fost perioade cînd a trebuit să accept generozitatea, pentru că el e un vînător mai iscusit decît mine. Știi că sîntem nedespărțiți de cînd era doar un pui. Are grijă de mine și mă păzeș-

te. Să-l hrănesc cînd am cu ce este singura recompensă pe care i-o pot oferi.

După cîteva momente de ezitare el spuse.

—- Oamenii albi au întrebat de tine, Red Sky. Par să știe că trăiești și mă tem pentru viața ta. Dar, ei nu mă îngrijorează atît de mult ca Matt Riordan, care umblă singur pentru că ceilalți nu sînt atît de deștepți să dea de tine. Dar el, cu privirea ageră ca a vulturului, poate scoate o nevăstuică vicleană din scorbura ei pentru că are răbdare și destul timp să aștepte. Ca un războinic neobosit, acest *Yellow Hair* e mereu călare cu mîna pe armă, căutînd. Dar prada după care umblă nu e ca să umple stomacul. Nici vorbă. Prada lui e un bărbat sau chiar o femeie, pe care s-o aducă în fața Curții de Justiție a Fețelor Palide. E un detectiv al *Agenției Pinkerton*.

Red Sky tresări amintindu-și numele agenției pe care-l mai auzise în copilărie. Acum își explica de ce Riordan avea acel aer distinct care o alarmase. Auzise pe tatăl său și pe alți fermieri vorbind despre *Pinkerton*. În întîlniri secrete, noaptea tîrziu bărbații discutau despre angajarea agenției de detectivi ca să afle cine le fura vitele. Dar după ce tatăl ei fusese omorît, ideea a fost lăsată baltă. Însuși numele *Pinkerton* inspira oamenilor teamă, pentru că oricine era angajat de agenție trebuia să fie mai dur și mai rapid decît oricare dintre criminalii pe care trebuia să-i prindă.

—- A spus de ce mă caută, unchiule? întrebă ea tulburată.

Many Claws îi povesti ce discutase Matt cu el și cu *Marele Șef*, apoi adăugă.

— El spune că te va duce în siguranță la Che-

yenne să vorbești cu Șeful Alb. Dar mă tem că după ce le vei spune tot ce știi n-o să se mai intereseze de tine. Apoi ceilalți care te caută te vor găsi și te vor ucide.

—- Dar n-am nici un motiv să merg cu el. Nu le pot spune nimic.

—- Cei care i-au ucis pe ai tăi nu știu asta. Ei cred că îți amintești...

Red Sky se întrebă dacă Riordan spusese adevărul — că nu-i va face nici un rău. Poate că îi mințise pe *Many Claws* și pe *Marele Șef Washakie*. Poate că lui nu-i păsa cu adevărat ce știa despre ucigași. Poate că, de fapt, o căuta pentru ce făcuse ea și se prefăcea doar ca s-o prindă și s-o ducă la spînzurătoare.

— L-am văzut pe omul ăsta, Riordan, spuse ea, împingînd farfuria deoparte. Mi-e rușine să recunosc că era să mă prindă acum o săptămînă. A fost greșeala mea. Eram curioasă și m-am apropiat prea mult de tabăra lui.

Many Claws tresări, dar ea se grăbi să-l liniștească.

— Nu fi îngrijorat nu s-a apropiat de locul acesta, iar acum e plecat din munți.

— Nu prea cred să fi renunțat. L-am văzut în fort după provizii, dar fără să mă vadă și el.

Deodată se aplecă în față, și-i prinse mîinile:

— Trebuie să pleci de aici, Red Sky. Omul ăsta n-o să se dea bătut. Se citește în ochii lui o voință nemăsurată de a-și continua cercetările.

Red Sky privi la mîinile lui.

— N-am să plec unchiule. Nu pot.

— Trebuie! Aici nu mai ești în siguranță Te-am rugat de nenumărate ori să mă lași să te duc la tri-

bul Capete Turtite. Acum am venit să te rog iar. Ai putea învăța copiii din rezervație să scrie și să deseneze. Ai putea să-ți găsești un bărbat, să te măriți... Să ai copii...

Red Sky sări în picioare eliberîndu-și mîinile. În ochii ei măriți se citea teama.

— Nu! Niciodată! strigă hotărîtă.

Era fericită aici. De ce nu putea el să creadă asta? Se întoarse cu spatele la el încrucișîndu-și brațele pe piept ca și cum ar fi vrut să atenueze o durere ce creștea adînc înlăuntrul ei.

Esup urmărea dialogul cu capul pe labe. Văzînd-o abătută ridică, scheunînd, capul de parcă ar fi înțeles.

Many Claws oftă și se așeză la loc.

— Oare n-am să te pot face niciodată să înțelegi că nu poți rămîne aici pentru totdeauna? Îți irosești viața. Nu ți-am cerut niciodată să-mi povestești ce s-a întîmplat în Valea Long Moon, Red Sky. Am sperat că-mi vei spune singură mai tîrziu, cînd rănile se vor vindeca. Și mă tem că asta nu se va întîmpla pînă nu vei pleca de aici. Trebuie să-ți deschizi inima altcuiva decît lui Esup.

— Cel puțin el nu mă va răni sau trăda, răspunse ea încăpățînată.

— Știu asta, dar el ascultă chemarea rasei sale. Te iubește, dar într-o zi va pleca și nu se va mai întoarce.

Red Sky ridică din umeri.

— Rudele mamei sînt aici. Spiritele lor hoinăresc cu mine prin munți. Tu ești vraci, *Many Claws*, și poți înțelege asta. Acest om, acest Riordan, s-ar putea să mă găsească și eu s-ar putea să mor, dar n-am să părăsesac locul ăsta unde e inima mea și familia

mea îngropată.

Vru să iasă din peșteră, dar vorbele lui *Many Claws* o opriră:

— Eu n-am să trăiesc veșnic, Red Sky, o avertiză el. Odinioară am fost un războinic puternic și curajos. Dar asta a fost demult și acum eu sînt cel care trebuie să se dea deoparte. N-o să mai fie nimeni care să te ajute, după ce eu voi porni pe urmele Morții, copila mea.

Ochii îi scăpărară privindu-l peste umăr și *Many Claws* văzu teamă, dar și sfidare în privirea ei întunecată. Pentru un moment era din nou fata aceea de paisprezece ani lipsită de apărare, care supraviețuise groazei prin care trecuse și sălbăticiei. Apoi privirea i se schimbă și era din nou femeia care putea trăi fără ajutorul lui sau al altcuiva.

— Atunci lupii să-mi sfîșie carnea, spuse ea. Ce-am făcut a fost laș și rușinos, iar acum vrei să fug din nou?! Nu! Am să rămîn să lupt.

— Și să mori, Red Sky?

Ea își înălță capul.

— Da, unchiule să mor, dacă asta mi-e soarta.

Lumina argintie a lunii pline se intindea peste valea Long Moon. Calul lui Matt Riordan, Soldier se strecura printre brazii ce străjuiau valea pe o singură parte. De acolo munții se înălțau pînă ajungeau la pantele abrupte ce se vedeau deasupra pădurii. Matt opri pe Soldier și calul de povară în umbra brazilor ce mărgineau ferma. Aici era locul unde Charles

McClellan își adusese nevasta jumătate europeancă, jumătate indiancă shoshoni, aici avusese el copii începînd o viață plină de speranțe și vise, dar care sfîrșise atît de tragic. Guvernatorul nu-i spusese lui Matt ce se-ntîmplase și nici el nu întrebase. Misiunea lui era să vină în munți să găsească o femeie. Nu i s-a spus că ea s-ar putea nici să nu existe și nici că indienii credeau că numai spiritul ei bîntuie prin munți.Dar acum era aici într-un capăt al văii, lîngă ferma care fusese a lui McClellan și care acum aparținea unui om numit Rusty Glassman.

Luna lumină stîlpii decolorați ai unui balansoar, ce se găsea lîngă casă și Matt zări o fetiță brunetă legănîndu-se fericită. Se întrebă ce se-ntîmplase în locul acesta fericit, ce nume distrusese tot ceea ce visase McClellan. *Many Claws* pomenise ceva despre dorința de a aduce în fața justiției violatorii și ucigașii lui Chilsipee. Fata fusese și ea violată reușind apoi să scape?

În timp ce-și punea aceste întrebări îi ajunsese la urechi, prin liniștea nopții, vocile lucrătorilor de la fermă. Doi dintre ei păreau că se ceartă de la ceva. Apoi din casă ieși un bărbat și se sprijini de unul din stîlpii ce sprijineau veranda. Ținea o țigară în colțul gurii și vîrful ei roșu strălucea în întuneric. Lumina lunii îi scotea în evidență statura înaltă, cu umeri largi. Ascultă și el cearta angajaților săi. Apoi își împinse pălăria pe ceafă și ridică privirea spre munți.

Mișcarea aceasta îi atrase atenția lui Matt. Ceva în înfățișarea bărbatului reînvie momente din trecut. Își aminti cum cu zece ani în urmă în Texas era să moară de mîna lui Bailey Loring, un bărbat care se-

mâna surprinzător de bine cu acesta.

Încercă să se destindă. Bailey Loring era mort. Fusese spînzurat pentru crimă și jaf pe baza mărturiei lui Matt și el nu se îndepărtase pînă nu-l văzuse atîrnînd în streang și pămîntul aruncat peste sicriul lui. Acum tot ce rămăsese din zilele acelea erau cicatricile și amintirile, două lucruri pe care Matt știa că le va duce cu el în mormînt.

Da, Bailey fusese confruntat cu justiția dură și implacabilă, iar fiul său, care n-a putut fi implicat, fusese forțat să poarte rușinea ticăloșiilor tatălui său.

Oare ce se întîmplase cu nepoata lui Bailey, Elizabeth, fata aceea cu părul roșu care nu avusese curaj să spună adevărul?

Îl cuprinse frigul și amărăciunea amintindu-și de Elizabeth. Era atît de tînăr cînd a întîlnit-o — avea aproape 18 ani. Toată viața lui nu avusese nimic: nici tată, nici rădăcini. Doar o mamă care nu-l voise niciodată și care, în cele din urmă, îl abandonase într-o noapte în timp ce el dormea într-un hotel ieftin St.Louis. Deși avea 13 ani, nu încercase niciodată s-o caute. Își făcuse propriul său drum, muncind cînd într-un oraș, cînd într-altul, hoinărind și petrecîndu-și nopțile înspăimîntat și pe jumătate mort de foame sub stelele care erau singurii săi prieteni. În toți anii aceia își permisese doar să se îndrăgostească odată și atunci de Elisabeth.

Brusc își întoarse calul spre marginea văii Long Moon. Calul de povară îl urmă. Venise acolo doar să înțeleagă cine era această Sky McClellan, socotind că văzînd locul unde trăise cînd era copii, ar putea să-și imagineze femeia care era astăzi. Orice indiciu cît de mic îl putea ajuta. Era timpul să în-

chidă cazul și să raporteze la agenția lui *Pinkerton* din Denver, ca să i se dea o altă misiune. Se implica prea mult în viața acestei femei și se gîndea prea mult la ea, iar el voia doar să-și facă meseria. Nu mai voia să se atașeze de nimeni.

Cînd ajunsese destul de departe de fermă găsi un loc pentru tabără. Dar nu reuși să adoarmă. Îl mai urmăreau încă amintirile. În zori își verifică din nou proviziile, o luă apoi prin North Fork spre izvoarele rîului Popo Agie — un loc singuratic situat la înălțime și incredibil de limpede și de rece. Își făcuse tabăra aproape de el în noaptea cînd întîlnise femeia și credea că zona era aproape de locul unde ea își avea sălașul.

I se părea uimitor că cineva ajunsese acolo sus înaintea lui să caute femeia aceea. Căci doar așa mai putea explica zvonul că Sky McClellan ar putea să mai fie în viață.

Începea să se lumineze de ziuă cînd părăsi tabăra în căutarea unei găinușe de munte al cărei țipăt îl trezise.

Țintind atent trase cocoșul pistolului cu o mînă sigură. Revenit în tabără termină de curățat pasărea, o tăie și o puse în tigaie deasupra flăcărilor. Tocmai își umplea vasul pentru cafea cu apă curată din lac, cînd deodată auzi detunătura puternică a unei carabine, care-l făcuse să se refugieze în spatele unei stînci. În fuga sa simți impactul dureros al glontelui în coapsa stîngă. O privire rapidă îi confirmă că fusese lovit. Sîngele îi curgea repede îmbibîndu-i pantalonii. Cu un sentiment de teamă înțelese că glontele îi rămăsese în coapsă.

Se piti mai bine în spatele stîncii și smulse pisto-

lul din toc, dorindu-şi să fi avut la el puşca Whinchester pe care o lăsase sprijinită de un copac lîngă foc.

În tăcerea care se lăsă îşi scoase basmaua pe care o purta înnodată la gît şi-şi legă piciorul să-şi oprească sîngele. Rana nu-l durea, dar ştia că asta se va întîmpla curînd.

Îşi controlă încărcătura din revolver înlocuind singurul glonte care-l folosise mai devreme. Cercetă cu privirea împrejurimile, dar nu observă nimic care să-i indice locul de unde pornise împuşcătura.

Aşteptă aproape o oră înainte să se hotărască să rişte, mizînd pe faptul că cel care îl atacase, plecase deja. Se rostogoli pe burtă şi începu să se tîrască spre foc, spre copacii ce puteau să-l acopere şi spre puşcă, care avea o bătaie mai lungă decît revolverul. În acelaşi moment se auzi o rafală de gloanţe ce loviră stînca de îndată ce plonjă în spatele ei.

Oricine ar fi fost acolo era clar că-i voia moartea, nu doar să-l sperie şi gîndul îi zbură la femeie. Cine altcineva îi putea dori moartea?

O altă detunătură se auzi şi pălăria îi zbură de pe cap. În acelaşi timp fu trîntit pe spate în iarba înaltă. Din cap îi curgea sîngele peste ochi. În acele secunde se gîndi că va muri cu siguranţă, dar înainte să-şi ducă gîndul pînă la capăt totul se întunecă în mintea sa.

Fu surprins cînd deschise ochii şi văzu soarele la amiază. Rămase nemişcat un timp, întrebîndu-se unde se află şi ce se întîmplase. În cele din urmă întoarse capul şi recunoscu lanţul de munţi ce înconjurau tabăra. Mişcarea îl făcu să simtă o durere ascuţită şi perisitentă. Prudent, îşi pipăi capul. Par-

tea dreptă era în întregime acoperită cu sînge închegat, la fel cum îi erau fața și gîtul.

Intui că, oricine ar fi vrut să-l omoare, părăsise zona. Dacă s-ar fi apropiat și i-ar fi luat pulsul, i-ar fi tras un glonte ca să-l omoare.

Se rostogoli pînă la locul său. Nu numai că își simțea capul gata să explodeze, dar piciorul îl durea ca și cum un fier înroșit ar fi fost pus exact pe rana sa. Sîngele mai curgea încă, dar părea că se mai oprise cît timp zăcuse inconștient.

Încercă să stea în capul oaselor sprijinindu-se de stînca ce îl apărase. Se întrebă dacă zgîrietura de la cap îi fusese făcută de un glonte sau de o piatră. Vederea i se încețoșă și ameți atît de tare încît putea cu greu să se țină drept fără ajutor. Acum se gîndea că rana de la cap îi putea amenința viața, dar piciorul putea deveni o primejdie reală dacă nu primea îngrijiri medicale cît de curînd.

Se sprijini în piciorul sănătos și, șchiopătînd, ajunse la focul care se stinsese. Carnea era încă în tigaie, crudă pe deasupra și arsă dedesupt. Se sprijini de copac, dar amețeala încă stăruia. Abia putînd să vadă și să stea în picioare, scoase toporîșca din harnașament și tăie o creangă pe care s-o poată folosi ca pe o cîrjă. O curăță de frunze încet și cu migală, încercînd să se liniștească și să se gîndească doar la ce trebuia făcut dacă voia să rămînă în viață.

Începu să împacheteze cîteva lucruri, o treabă care-i luă mai mult timp ca de obicei. Vederea încețoșată era însoțită de dureri ascuțite și fierbinți care-i făceau greață. Era tot ce putea face ca să nu se trîntească din nou pe iarbă și să nu se mai miște

un centimetru. Nu reuși să pună pachetele mari pe cal, așa că trebui să le lase acolo.

Nu terminase cînd simți sîngele curgîndu-i din nou. Găsi o altă basma și o cămașă și făcu un tampon pe care-l legă cu basmaua peste rană.

Se gîndi că erau aproape 20 de mile pînă la Lander și un drum greu de străbătut. Nu putea să-l străbată pe întuneric chiar dacă ar fi fost sănătos, dar putea măcar să parcurgă cea mai grea parte din el pînă la căderea întunericului. Calul stătea liniștit în timp ce el se lupta să urce în șa. Ținînd de frîu calul de povară, o luă spre nordul rîului Popo Agie.

I se părea că orele trec greu, dar curînd își dădu seama că soarele se mișca pe cer mai repede decît se mișca el pe pămînt. Începu să aibă frisoane apoi, din ce în ce mai des, și picioarele începură să-i tremure, pînă cînd se întrebă dacă se mai putea ține mult pe cal. Scoase o bucată de carne uscată din buzunar și începu s-o mestece, deși nu-i era foame deloc. Dar trebuia să-și păstreze puterile. Spre seară, sîngele ce-i curgea din picior în cizmă deveni insuportabil. Fără să descalece, scotoci în sacii legați de șa și scoase o lenjerie curată. Făcu un nou bandaj și îl puse sub cel îmbibat de sînge, apoi legă din nou basmaua, deasupra.

Mai era o oră pînă la apusul soarelui cînd căzu de pe cal. Urmări neajutorat animalul de povară luînd-o în jos pe cărare pînă dispăru printre copaci.

Soldier fornăi mirosind sîngele de pe piciorul lui Matt, dar îi atinse umărul cu botul, îndemnîndu-l să se ridice.

— Crezi că am să mor, nu-i așa? spuse Matt și îl privi cum ciulește urechile ascultînd. Vezi, de data

asta s-ar putea să ai dreptate, bătrîne...

Închise involuntar ochii. Simțea durerea în tot trupul, copleșindu-l mereu, rostogolindu-se ca un val fără sfîrșit. În ciuda durerii fierbinți, trupul său era rece. Atît de rece...

— Vreau doar să mă odihnesc puțin, murmură printre buzele uscate, ca și cum animalul putea înțelege.

Dar o spunea mai mult pentru ca să se liniștească pe sine, ca să se odihnească doar cîteva minute, nu o veșnicie.

— Dumnezeule! murmură și închise ochii, ținîndu-și respirația.

Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat un loc mai puțin pustiu ca să moară. Și era o porcărie să mori așa fără să știi cine te-a adus în situația asta.

Deodată lumina galbenă și strălucitoare pe care o văzuse printre gene se întunecă de parcă ar fi tre-cut un nor prin dreptul soarelui. Dar cînd deschise ochii văzu capul unui om deasupra căruia razele solare formau un cerc ca o aureolă. Se întrebă dacă era omul care încercase să-l omoare și dacă acum îi va face capătul. Bîjbîi împrejur după pistol, nevoind să moară fără luptă, dar degetele, reci ca tot trupul, nu voiau să-l asculte.

Figura apăru mai aproape și trăsăturile luară forma unei femei... O femeie cu ochi căprui... Și cozi negre izbindu-se ușor de bluza albă de piele de căprioară. Inima îi sări din piept. Fata dispăru.

Uită de pistol și se agăță de imaginea ei.

— Nu pleca! Am nevoie de ajutorul tău...

Fața reapăru. Era frumoasă! Atît de frumoasă că părea aproape ireală. Doar privind-o, bătăile inimii

lui se înteţiră de o ciudată şi victorioasă dorinţă. Dar durerea rămăsese, amintindu-i ce puţină viaţă mai avea în el. Deodată se înfurie. Nu putea muri! Nu acum cînd ea venise la el, în sfîrşit...!

Ea se feri de atingerea lui. Simţi cum începe să i se învîrtă capul şi contururile imaginii prinsă pe retină se întunecară. Înţelese că era pe punctul de a-şi pierde iar cunoştinţa şi se întrebă dacă era pentru ultima oară.

— Sky, se rugă el. Nu pleca. Te rog... Am nevoie de ajutorul tău...

Dar ea dispăru. Fiori reci coborau adînc în el. Îşi pierdu orice speranţă.

Trebuia să ajungă singur la Lander. Aici, în munţi, nu existau miracole şi femeia nu exista nici ea. Nici nu existase vreodată. Doar el voise ca ea să existe pentru un motiv pe care nu şi-l putea explica. Prezenţa şuviţei negre din buzunarul vestei sale putea fi, totuşi, explicată?!

Da, bătrînul indian avea dreptate. Red Sky McClellan era Femeia Vîntului. O fantomă şi nimic mai mult...

Inima mea,
Sufletul tău îl cunoaște.
Dar de unde?
Dintr-un alt timpi Din vis?

Capitolul 4

Red Sky se feri de mîna însîngerată a lui Riordan. Neliniștită, îi privi ochii închiși și trupul destins. Murise sau se prefăcea ca s-o păcălească iar, s-o prindă și s-o ducă în fața legii? De ce se afla ea aici, ispitindu-și soarta?

Se apropie, dar el nu se mișcă. Îi urmări pieptul larg ridicîndu-se și coborînd slab, ca și cum fiecare suflare era ultima. Dar măcar era în viață. Simți o undă de ușurare la acest gînd și nu știa de ce; putea să-i fie dușman. Îi amenința existența secre-

tă. Totuși, urmărise urmele de sînge mile întregi după ce auzise împușcăturile și îi găsise tabăra sus, lîngă lacul solitar. Deodată i se făcu teamă pentru el într-un fel pe care nu-l înțelegea.

Mușcîndu-și nervos buzele, își înhăță pumnalul și îi dădu tîrcoale, oprindu-se lîngă capul lui descoperit. Se aplecă, cu mușchii picioarelor încordați, gata să sară la orice mișcare.

Prudentă, îi atinse vena de la gît. Simțea în vîrful degetelor viața disperată, pulsînd.

O mistuia ceva nedefinit... ceva ce se prelingea din sufletul lui, în sufletul ei, ca fluxul cald al sîngelui.

Tăietura adîncă de la cap, deși urîtă și plină de sînge, n-o îngrijora ca rana din picior. În curînd se făcea întuneric, iar peștera era destul de departe. Riordan nu putea supraviețui frigului nopții din munți, iar mirosul sîngelui va atrage animalele sălbatice.

Nu s-ar simți vinovată dacă s-ar întoarce și ar pleca. Era vorba de supraviețuire, de viață pentru viață. Dacă ea îi salva viața, s-ar putea ca el să o ia pe a ei.

Se ridică. Porniri contradictorii îi prinseră sufletul. Se apropie de cal. Era un animal de rasă pe care îl putea păstra ea.

Se mișcă și mai aproape, întinzînd mîna spre el și vorbindu-i încet. Călărise bine în copilărie și tînjise de multe ori după un cal, măcar să-i țină com-

panie. Dar calul se dădu înapoi și Sky înțelese că din cauza mirosului ei de lup; sau poate simțise chiar lupul care stătea ascuns în pădure, urmărindu-le mișcările.

Sky se hotărîse în privința bărbatului cu păr auriu. Nu știa de ce venise pe urmele lăsate de sîngele lui, dar știa că nu pentru a-l găsi mort. De aceea, își puse cuțitul deoparte și îi luă tocul pentru pistol și cel pentru cuțit. Îngenunche din nou și își lăsă palmele pe fața lui. Avea febră mare. Nu avea din ce să construiască o targă și nici nu avea timp.

— Ridică-te, îi spuse, lovindu-l ușor cu palmele. Trebuie să mă ajuți să te ridic pe cal. E singurul lucru pe care-l pot face pentru tine...

După cîteva minute, reuși să-l readucă din lumea morților. Pleoapele i se ridicară și ochii albaștri păreau cuprinși de febră. Își adună puterile și se ridică. Sprijinit de umărul ei, se apropiară de cal. Statura lui mare atîrna de ea pînă reuși, cu greu, să stea drept; nu greutatea lui o copleșea atît de mult, cît pieptul lui puternic apăsîndu-i pieptul firav; șoldul lui îngust, bărbătesc frecîndu-se de al ei; mijlocul lui subțire pe care ea îl strîngea în palmă; coapsa puternică ce o atingea la fiecare pas pe care-l făceau.

Se urcă singur în șa; nu-și dădea seama cum reușise, dar știa că ea n-ar fi putut să-l ridice. Se temea că, dacă ar cădea din nou, nu va mai avea

puterea să o mai facă a doua oară.

Se lăsă moale pe gîtul calului şi păru că era gata să alunece din nou în întunericul ce ducea spre moarte. Nemaiîncercînd să se gîndească la hotărîrea periculoasă pe care o luase, prinse frîul calului şi-l conduse la peştera ei.

Cîteva ore mai tîrziu, la lumina lunii, ajunse la stîncile abrupte şi, odată ajunşi la vîrf, domoli calul şi îl mînă spre intrarea în peşteră.

—Trezeşte-te, spuse ea, încovoindu-se sub greutatea lui. Nu te pot duce singură înăuntru.

El păru destul de conştient să-i înţeleagă cuvintele, pentru că încercă să se supună ordinului.

— Acum ridică-te, te voi ajuta.

Era atît de slăbit încît trebui să se descurce mai mult singură, dar era o femeie puternică şi reuşi pînă la urmă să-l ridice în picioare. Era transpirată toată cînd îl întinse pe patul ei din blănuri. În întunericul de smoaiă al peşterii, pipăi în jur după păturile groase şi le aşează peste corpul lui care tremura.

Începu să facă focul şi fu bucuroasă să găsească încă jar aprins sub cenuşă. Cînd focul se înteţi, puse un vas cu apă deasupra lui. De îndată ce apa începu să fiarbă, îşi cufundă lama cuţitului în lichidul fierbinte, sprijinind mînerul de marginea vasului ca să nu se înfierbinte.

Într-o cutie mică avea petrol lampant, foarte rar pe atunci, pe care îl puse lîngă Riordan pentru a-l

folosi ca sterilizant.

Ridică pătura de pe piciorul rănit și tăie cu cuțitul cusătura pantalonului. Focul pîlpîi deasupra piciorului, luminînd părul întunecat de pe el și descoperind rana urîtă. Îndepărtă sîngele și puse petrol peste rană. Lichidul usturător îl trezi pe Riordan. Se ridică gemînd de durere și-i prinse umerii ca să se sprijine. Primul ei gest fu să se tragă înapoi. Privirea sălbatică din ochii lui o sperie, dar se încăpățînă să rămînă pe loc.

Urmele degetelor lui păreau că se imprimaseră, fierbinți, pe locul unde o atinseră. Cît de ciudată era emoția aceasta care o cuprindea... dorința arzătoare de a căuta - mai degrabă decît de a respinge - atingerea unei alte ființe umane... de fapt, a lui...

Oare era posibil ca mîinile lui să nu facă rău unei femei, ci să o atingă tandru cum ai mîngîia petalele unui trandafir? *Monty Glassman* fusese tandru și *Gray Bear* la fel - cei doi care-i făceau curte cînd avea doar patrusprezece ani. Dar *Monty* și *Gray Bear* nu erau oameni ai legii — oameni fără scrupule. Oare cîți oameni omorîse Riordan? De cîte ori trăsese piedica pistolului pentru a lua viața cuiva? Oare avea s-o ucidă și pe ea înainte de a se termina totul?

— Ajută-mă, Sky. Te rog... nu pleca...

—Te voi ajuta, spuse ea. Dar trebuie să stai nemișcat.

Închise ochii ca și cum ar fi înțeles.

Gîndindu-se la operația ce urma să o facă, mîinile începură să-i tremure. Îngenunche lîngă Riordan și respiră adînc. Pipăi locul cu vîrfui degetului. El deschise ochii din nou. Gemu de durere printre dinții încleștați și își pierdu cunoștința. Trebuia să lucreze repede, înainte ca să-și revină.

Pipăind locul, rana începu să sîngereze mai tare, dar, cel puțin găsise glontele. Nu se dusese prea adînc și, aparent, avea o poziție destul de favorabilă.

După cîteva încercări, reuși în cele din urmă să-l extragă. Îl aruncă în cada cu apă, curăță din nou rana cu delicatețe și o unse cu mult petrol. Pierduse deja mult sînge, dar ea mai lăsă să curgă cîteva minute știind că asta ajută la curățirea rănii. Dintr-un coș ce se afla în colțul peșterii, luă niște ierburi. Le rupse frunzele și florile din vîrf și le puse într-o oală; făcu ceai, apoi pe o piatră plată și curată puse cîteva plante întregi și, cu o altă piatră fină și ușoară, le pisă într-o pulbere pentru cataplasmă. Asta avea să oprească sîngerarea și îi va închide rana. Făcuse tot ce știuse. Acum nu mai rămînea decît să aștepte.

Mușchii încordați o dureau și mîinile îi tremurau mai tare ca înainte. Se uită cu dor la patul de blănuri calde — patul ei. Erup se ridică de la locul lui și veni lîngă ea.

Oboseala o cuprinse ca un vînt aspru, dar som-

nul era departe. Riordan îi stîrnise amintirile și, cu ele, o presimțire sumbră și rea. Putea foarte bine să le ia cu el pe toate, cînd pleca. Dar ceva îi spunea că el nu va ieși din viața ei la fel de repede cum intrase.

Pînă la amiaza zilei următoare, febra îi crescuse *încît pielea părea că arde pe dinăuntru*. Murmura ceva de neînțeles. De cîteva ori îi pronunțase numele și, împreună cu el cuvintele: *Nu pleca. Vino înapoi. Ajută-mă*. Red Sky încercă să țină păturile peste el, dar zvîrcolirile lui neobosite reușeau mereu să le dea deoparte. Se temea că, dacă febra nu va scade curînd, va muri. Trebuia să facă mai mult să-l ajute.

Privirea i se fixă a suta oară pe cămașa lui. Teama o opri să o dea la o parte. Nu-i era ușor să-l dezgolească. Era de ajuns că îi văzuse piciorul! Nu era ea cea care fusese lăsată goală și vulnerabilă? Atunci de ce se simțea jenată?

Negăsind nici o altă posibilitate, începu să-i descheie nasturii pînă la ultimul. Îi dădu cămașa într-o parte. Părul roșcat îi țîșni de pe pieptul musculos și bronzat, ca o dovadă a virilității sălbatice pe care ea deja o intuise. Inexplicabil, vederea lui îi spori frica, dar și uimirea.

În timp ce îl dezbrăca de cămașă, degetele ei trecură peste spate unde, lîngă umăr, pielea era aspră și colțuroasă. Mărimea și conturul acestei forme ciudate o opriră ia jumătatea gestului. Curioasă, își trecu degetele peste marginile semnului. El se mișcă din nou, bolborosind și se întoarse, astfel încît îi putea vedea spatele. Cicatricea, care semăna foarte mult cu cea de pe spatele vitelor tinere, îi sări în ochi. După toate semnele, pielea îi fusese arsă cu fierul înroșit. Era o mărturie mută și urîtă a ceva teribil, ce se întîmplase demult. O trecu un fior rece la gîndul durerii teribile și se întrebă ce făcuse să merite o asemenea tortură.

Îl întoarse pe spate foarte atentă, ca și cum rana ar fi fost încă proaspătă și dureroasă. De fapt, cine era el? Un detectiv din Pinkerton. Dar altceva? Care erau secretele lui? Era oare atît de periculos cum crezuse *Many Claws*? Sau bun și blînd? Blîndețea aceea pe care o avea în voce și pe care o văzuse în ochii lui cînd o ruga să-l ajute...

Aceste întrebări și multe altele i se învîrteau prin minte ca vîrtejul rîului care curgea la picioarele peșterii. Îi cercetă rănile și reînnoi bandajele. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l ducă jos, la doctorul din Lander. Dar îi fusese frică să apară în oraș. Frică pentru ea. Lăsase frica să-i umbrească judecata, iar acum el s-ar putea să moară pentru că ea fusese lașă.

Deodată, lumina palidă de amiază ce intra prin deschizătura îngustă a peșterii fu oprită de o umbră. Sări în picioare, smulgînd cuțitul. Se liniști recunoscîndu-l pe *Many Claws*.

— M-ai speriat, spuse, ieșindu-i în întîmpinare.

Se îmbrățișară cu afecțiune.

— N-am auzit cînd te-ai apropiat și Esup e în pădure, la vînătoare. Te-ai întors repede.

— *Masin*?! Ce-i asta?! Ce-ai făcut?!! De ce ți-ai adus dușmanul aici?!

— Nu știu dacă îmi e dușman, se apără ea. Apoi, nu puteam să-l las să moară...

Many Claws o privi pieziș, apoi spuse:

— L-ai salvat pe el, dar te-ai ucis pe tine! Ești o femeie necugetată. *Ainwambe*!

— Nu sînt sigură că l-am salvat. Are temperatură mare și cred că s-ar putea totuși să moară.

Își întoarse ochii rugători spre *Many Claws*.

— Vrei să-mi spui ce pot face ca să-i scadă febra? Vrei să mă ajuți?

— *Aiee*! Adică să-l ajut să te omoare!

Ochii ei străluceau în întuneric, implorînd să fie ajutată.

— Ar trebui să-l lași să moară, spuse *Many Claws* sec.

— Tocmai tu spui asta, unchiule?

— Mi-e teamă doar pentru viața ta, Red Sky. De ani de zile mi-e teamă pentru tine. Acum tu aduci moartea nu numai la ușă, dar chiar în patul

tău. *Haganionde*? De ce?

Red Sky fu mișcată de grija pe care i-o purta bătrînul. Îl mîngîie pe obraz.

— Îți mulțumesc pentru acești ani în care ți-ai făcut griji pentru mine, *adah*, dar ceva îmi spune că trebuie să fac asta... Ai putea să mă ajuți? Tu ai leacul ce-i poate salva viața.

— Omul ăsta... De ce te interesează atît de mult? De unde știi că n-o să-ți facă rău? Că n-o să te trădeze? De ce îți stîrnește atît de mult carnea?

— Nu știu.

Îi atinse fața fierbinte cu mîna.

— Orice ar fi, nu-l pot lăsa să moară.

Many Claws dădu din cap.

— Îmi pare rău, Red Sky, dar nu voi invoca *Marele Spirit*. Chiar dacă aș vrea să-l ajut, n-am cum. N-am leacul la mine. Tot ce am, este asta.

El arătă cu mîna o pungă mică pe care o purta la gît, atîrnată de un șnur din piele.

Red Sky știa că punga conținea mai mult decît un medicament. Era amuleta lui, dar nu era de ajuns ca să înceapă o ceremonie de vindecare.

Se întoarse spre ușă.

— Plec.

— Bine, pleacă! spuse ea, ridicîndu-și capul, sfidîndu-l. Ai dreptate, medicamentul tău nu e destul de tare ca să-l poată salva pe *Yellow Hair*. Am să mai încerc folosind medicamentul lui. Pînă acum i-a fost de folos măcar pentru a-l ține în viață.

Many Claws se opri în deschizătura îngustă a ușii. Red Sky zîmbi în sine pentru că-i găsise punctul slab — mîndria. *Many Claws* disprețuia medicamentele albilor, considerîndu-le făcute din spirite rele.

Se întoarse pe călcîie, țintuind-o cu privirea.

— Medicamentul albilor! Și ce-ai făcut cu el?

— I-am scos glontele, spuse ea încet. Tu nu te-ai fi încumetat.

— Ești o femeie necugetată crezînd că poți vindeca doar cu un cuțit. Nu poți slăbi puterea otrăvii ce-i curge prin trup. Ai nevoie de puterea *Marelui Spirit*.

— Dar numai un vraci poate chema *Marele Spirit* pentru ceva atît de important.

Many Claws se apropie de ea.

— Dacă ești hotărîtă să faci asta, *pahah*, spuse el, am să te ajut. Dar ține minte: acum e slab și îți va fi recunoscător pentru ce-ai făcut. Dar mai tîrziu, cînd își va recăpăta puterile, s-ar putea să regreți că ai fost atît de generoasă.

Urmele Morții nu se mai văd.
Ce te aduce la mine,
Spirit al Vântului?

Capitolul 5

Incantația, monotonă și înceată, pătrunse în mintea lui Matt. Parcă venea de departe ca dintr-un vis, apoi creștea, plutea, îl înconjura, repetîndu-se ca într-o peșteră uriașă. Își revenea. Viața — mirosul, pipăitul, sunetul... amintiri... Totul se întorcea. Ridică pleoapele, simțindu-le ca pe o greutate prea mare.

Doar o licărire de lumină de la foc tăia întunericul. Întoarse leneș capul spre focul care se legăna după propriul său cîntec în mijlocul încăperii.

Umbra care dansase pe perete era un om aproape gol, pictat pe față și pe corp cu linii și simboluri ciudate. Picioarele se mișcau în sus și în jos în ritmul incantației. Părul lung și negru îi cădea pe umeri. Era greu să distingă ceva în întuneric, dar își dădu seama că se află într-o peșteră. Își amintea doar atingerea blîndă, rece a mîinilor femeii, în timp ce el urla de durere. Sau asta a fost data trecută cînd carnea simțise într-adevăr agonia arderii cu fierul roșu? Cînd chemase o altă femeie care n-a venit niciodată?

Se agățase de viață pentru femeia aceea brunetă, sperînd s-o găsească, s-o vadă, pentru că avea asupra sa puteri de neînțeles. Era dezamăgit că totul fusese un vis. Întotdeauna un vis.

Incantația se oprise și, odată cu ea, zăngănitul colierului. Își întoarse privirea spre vraci. El veni lîngă fată, privindu-l de sus, arătînd înalt și puternic din poziția joasă și vulnerabilă a lui Matt. Ochii îl săgetară iute ca o lamă de cuțit.

— Deci trăiești, Riordan. Îți spun că n-a fost dorința mea, ci a *Marelui Spirit*.

Înainte ca Matt să apuce să spună ceva, fața indianului se ascuți ca a unui general de armată și dispăru prin zidul peșterii, sau cel puțin așa i se păru. Dacă era o deschizătură acolo, înseamnă că era noapte afară și n-o putea vedea.

Închise ochii fără să vrea. Se gîndi la vorbele indianului, rostite într-o engleză foarte bună. Vo-

cea i se păru familiară, dar nu-și putea aminti unde o mai auzise și nici dacă nu cumva îi răsărise deodată dintr-o amintire îndepărtată. Și unghiile de urs... Îi aminteau de ceva, de cineva. Dar își pierdu cunoștința încet, pe nesimțite.

Many Claws ieși din peșteră și la lumina lunii își trase de pe umeri pielea de căprioară. Red Sky sosi dintre stîncile mici unde stătuse ghemuită. Îl privi întrebătoare, așteptînd ca el să-i vorbească primul.

— *Yellow Hair* trăiește. Febra a trecut.

Răsuflă ușurată. Observă repede dezaprobarea de pe figura lui *Many Claws*.

— Leacul tău e puternic, *adah*, spuse ea.

— N-am făcut decît să rog *Marele Spirit* să salveze viața lui *Yellow Hair*.

— Îți mulțumesc.

— Păstrează-ți mulțumirile pînă cînd soarele va fi trecut pe cer de mai multe ori, pînă cînd *Yellow Hair* dovedește că nu te va trăda. Acum trebuie să mă întorc în rezervație.

Făcu o grimasă. Red Sky îi atinse brațul.

— Trebuie să pleci pe întuneric?

— Se va lumina în curînd și e mai bine dacă nu sînt văzut plecînd din locul acesta secret.

Red Sky aruncă o privire spre peșteră și *Many Claws* îi simți neliniștea dar nu mai putea face nimic pentru ea. Rămînea singură cu Riordan.

— Acum e foarte periculos aici, Red Sky. Ai as-

cuns calul arămiu destul de bine, dar dacă albii care hoinăresc prin munți îl văd, ar putea descoperi locul. Mi-e teamă pentru tine, copila mea.

Ea îi zîmbi înțelegătoare, dar nu mai putea da înapoi.

— Eu am vrut să se întîmple așa, *adah*.

— Ești curajoasă, Red Sky. Nu cunosc nici o altă femeie care să fi rezistat în condițiile în care ai făcut-o tu și nici să ajute bărbatul care-i amenință viața.

— Nu e vorba de curaj aici, doar de lașitate și nebunie.

Many Claws îi întinse tandru obrazul.

— Am fost supărat pe tine, Red Sky, dar poate greșesc în privința lui *Yellow Hair*. Îți cer doar să fii prudentă. Am să mă întorc și atunci vom hotărî ce vom face cu el.

Red Sky îl urmări pe *Many Claws* plecînd. Trăise aici șapte ani. Fusese în siguranță în singurătate. Puțini oameni urcau pînă aici. Unii se temeau de animalele sălbatice, ca și ea la început. Puse lemne pe foc și se sprijini de rezemătoare trăgînd pătura peste ea. Acum putea să ațipească puțin, știind că nu va îndrăzni s-o facă după ce starea sănătății lui Riordan se va îmbunătăți. Pleoapele îi căzură. Da, acum o să se odihnească și cînd o să răsară soarele, o să verifice capcanele.

Matt nu putu să-și dea seama ce anume îl trezise: setea sau mirosul de mîncare. O rază se strecură printr-o tăietură în peretele peșterii, luminînd o femeie îngenunchiată lîngă foc, mestecînd într-un ceaun negru și mare. Mirosea a supă de pasăre și... ori era iarăși un vis, ori în sfîrșit, o privea pe misterioasa *Femeie a Vîntului.*

Din colțul lui o fixă cu interes. Ea ridică o lingură mare de lemn, plină cu supă, la buze și sorbi lichidul fierbinte cu un gest senzual. Era clar pentru oricine că nu era o indiancă Shoshoni sută la sută. Toate trăsăturile erau înmuiate de sînge ne-indian. Fața avea trăsături tăiate, ca și strămoșii ei indieni, dar nu atît de puternice. Sprîncenele negre se arcuiau grațios deasupra ochilor întunecați, dar nu negri, ci mai degrabă căprui și avea un nas mic, perfect drept. Părul îi ajungea pînă la piept, indicînd fără greș moștenirea indiană. Nici un fir blond sau roșcat nu se vedea între șuvițele care licăreau negre ca un cărbune la soare. Era minunată și teribil de sexy, dar... de neatins.

Își amintea de femeia aceasta dîndu-i apă și ceai amărui pe care nu reușise să-l înghită. I se părea că visase. Stătuse lîngă el cît fusese bolnav. Oare va veni acum cu prietenie?

Deodată, lupul se ridică de la locul lui, mîrîind. Simțise că Matt își revenise. Ochii galbeni se concentrară asupra lui și femeia scăpă lingura în oală ca și cum ar fi fript-o. În același moment, puse mî-

na pe cuțit. Se ridică din poziția ghemuită cu o mișcare grațioasă și se îndepărtă de el. Ce ironie! Îi adusese aici ca să-i salveze viața dar era gata să i-o ia dacă era nevoie.

O amintire îi sclipi în minte: trupul ei subțire și puternic lîngă al lui, cu brațul în jurul lui ajutîndu-l să urce pe cal și apoi altundeva... În întunericul mai negru decît noaptea... da, în peștera asta.

Încercă să vorbească, dar limba i se înțepeni în cerul gurii. Făcu eforturi disperate să înghită de cîteva ori. În tot acest timp femeia îl urmărea cu ochi mari ca și cum s-ar fi așteptat s-o atace. Încercă din nou.

— Mi-e... mi-e sete. Poți să-mi dai niște apă?

Ea arătă spre un săculeț mic cu apă. Un os găurit la un capăt era folosit ca un jgheab.

Era clar că n-avea de gînd să se apropie de el, așa că se ridică în coate. Își simți capul plutind, dar încercă să învingă amețeala. Apa era rece și o bău pe nerăsuflate, apoi astupă săculețul și căzu înapoi pe blănuri cu inima bătîndu-i de oboseală. Întoarse capul și privi spre femeie.

— Mulțumesc. Aș fi murit dacă nu m-ai fi ajutat tu. Dar cine era vraciul pe care l-am văzut cînd mi-am revenit prima oară?

— Vraciul e unchiul meu, *Many Claws*. Locuiește în rezervație. El ți-a salvat viața.

A, da, *Many Claws*. Matt nu-l recunoscuse așa cum era vopsit, dar ar fi trebuit să-și amintească

colierul din gheare de urs. Bătrînul vraci încercase din greu să-l convingă că Sky McClellan murise, dar o făcuse doar ca să o protejeze.

Își simți piciorul rănit. Îl durea, dar nu atît de tare ca mai înainte. În delirul lui simțise ceva ca un fier înroșit... Ridică pătura și își cercetă piciorul bandajat.

— El mi-a scos glontele?

— Nu, eu.

— Atunci ție trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Nu numai mie. L-am rugat să mă ajute. El e vraci și leacul lui e foarte bun. În curînd vei fi destul de puternic să părăsești locul ăsta.

Ochii ei întunecați arătau mai multă înțelepciune și experiență decît vîrsta. Oare, cînd părăsise lumea albilor, refuzase total să mai fie una de-a lor?

— Miroase bine supa. E de potîrniche? Aș vrea și eu puțină... adică, dacă... vrei...

Inima lui Red Sky tresări. Cu toată forța și agresivitatea ce o emana, Riordan părea blînd, dar acum era slăbit. Ar fi vrut să aibă încredere în el, ca în *Many Claws*, dar n-ar fi fost înțelept. Îi era teamă că prietenia lui i-ar fi dat impresia greșită de siguranță. Își amintea prea bine noaptea cînd o păcălise și simțea căldura și puterea acelui trup foarte greu sub care nu mai putea respira.

— Au trecut cîteva zile, încuviință ea. Ai băut doar apă și ceai.

Buzele lui se crispară.

— Da, îmi amintesc de ceai.

Sky umplu un vas mic de lemn cu supă. Cu o mîmă pe cuțit, așează vasul lîngă pătură, prudentă ca și cum l-ar fi dat unui cîine turbat. Îi era rușine că îi dispăruse curajul atît de repede. Se dădu înapoi și îl urmări în timp ce se lupta să se sprijine pe coate. Se întoarse pe o parte, se propti într-un cot și luă vasul în mînă. Ridică vasul la gură și sorbi, dar era fierbinte și în cele din urmă renunță și o puse jos.

Se întinse pe pernă.

— N-ai putea să mă ajuți?

Ea nu se mișcă.

— Nu-ți fie frică de mine, Sky. Chiar să vreau, nu-ți pot face nici un rău și, de fapt, nici nu vreau.

Acum stai așa nemișcată pisicuță sălbatică! N-o să te doară. S-ar putea chiar să-ți placă. Iar mie sigur o să-mi placă...

Încercă să-și reprime amintirile și întîlni privirea enigmatică, în așteptare, a lui Matt. Nu văzu nimic rău în ea, dar s-ar putea ca el să fie experimentat în prefăcătorii de care ea nici nu auzise.

— Nu mi-ai dat nici un motiv pentru care să am încredere în tine, *Yellow Hair*. Am mai auzit minciuni de astea și înainte.

— *Yellow Hair*? Așa îmi spui tu?

— Ți se potrivește.

— Mă cheamă Matt Riordan, dar cred că *Many*

Claws ți-a spus deja.

— Da, și mi-a mai spus și de ce ești aici. Să știi, Matt Riordan, că n-am să părăsesc locul ăsta ca să merg cu tine. Cînd te vei face bine, vei pleca singur de-aici. N-am ce să-i spun guvernatorului despre oamenii care mi-au uciș familia. Nu-mi amintesc figurile lor și nici nu le-am știut numele vreodată. Am să te ajut să te restabilești, dar ia aminte... Te voi ucide ezitînd mai puțin decît atunci cînd ți-am salvat viața.

Se apropie de pătură cu o lingură de lemn, așezînd-o lîngă ea în timp ce, prudentă, împături cîteva blănuri făcînd o pernă mai mare decît cea pe care o avea el la spate. Își strecură brațul pe sub capul lui ajutîndu-l să se ridice, apoi așeză perna. De cîte ori îl atinse în timpul convalescenței, un flux ciudat și cald îi trecea prin corp, acum era mult mai intens pentru că el își revenise și o urmărea. De fapt ochii lui îi pîndeau fiecare mișcare, făcînd-o să se simtă vulnerabilă și jenată.

Ea îi întinse vasul cu supă. Ridică lingura la gură. Mîna îi tremură. Aproape de gură, greși distanța și o lovi de buză, vărsîndu-i conținutul fierbinte pe pieptul gol.

— Iartă-mă, n-am putere deloc, spuse oftînd și își lăsă capul pe pernă.

Sky stătea lîngă el, ținînd supa. În ciuda fricii, îi urmărea fascinată pieptul ridicîndu-se și coborînd în ritmul respirației. Își aminti cum îi simțise în palmă

pielea și părul aspru, deosebit de plăcute la pipăit.

— Am să te ajut, spuse încet. Te rog deschide gura.

Umplu lingura cu supă, dar mîna îi tremură aproape la fel de tare cum îi tremurase lui. Se forță să nu-i mai privească buzele și pieptul plin de păr. Oricum, reuși să i-o ducă la gură fără s-o verse. El o sorbi cu greu savurîndu-i gustul.

— Îmi pare rău că ți-am încălcat intimitatea, spuse cu o voce aspră, dar obosită. Nu o voi face mai mult decît trebuie.

Zări în ochii lui o umbră de supărare și de rușine. Știa că era un bărbat mîndru și singur, obișnuit să se descurce singur. Din acest punct de vedere se asemănau mult.

Amîndoi tăceau. Liniștea o făcea mai conștientă de apropierea lui, de ochii fascinanți, urmărindu-i mișcările, încercînd să-i citească gîndurile. Oare se va folosi de această teamă împotriva ei, cînd își va recăpăta puterea?

— Mulțumesc, îmi ajunge. A fost foarte bună... supa...

Sky nu spuse nimic, doar se retrase în partea opusă, recunoscătoare să nu mai simtă căldura și forța pe care bărbatul le emana și care o zăpăceau.

Pulsul îmi bate într-un
ritm necunoscut mie,
În dimineața amintirilor și viselor.

Capitolul 6

Matt știa că îl va durea îngrozitor, dar nu vedea altă soluție. Se propti în coate și reuși să se ridice în capul oaselor, aducîndu-și picioarele spre marginea patului. Mișcarea îi atrase atenția lui Sky care lăsă castroanele și lingurile pe care le spăla și puse mîna pe cuțit.

Matt se luptă să se ridice în picioare sprijininduse de peretele de piatră. Picături de transpirație începură să-i curgă pe față; în cele din urmă căzu înapoi pe patul de blănuri.

— Ce vrei să faci, *Yellow Hair*?

El deschise ochii și văzu privirea întunecată și suspicioasă a lui Red Sky asupra lui. Dar ea rămase pe loc, fără să încerce să-l ajute.

— Voiam să ies afară.

— De ce trebuie s-o faci?

— Trebuie să ies afară, Red Sky, spuse el, apoi se opri să-și tragă răsuflarea.

La început nu înțelese, apoi, deodată se înroși și se uită într-o parte jenată.

— A, da, sigur...

— Aș vrea să mă ajuți.

Auzi răsuflarea ei și văzu oroarea ce i se zugrăvea pe față. Aproape zîmbi cu toată durerea ce o simțea, amuzat de faptul că îi înțelesese greșit rugămintea.

— Ajută-mă doar să ajung afară. În rest mă descurc. Am să-mi fac o cîrjă îndată ce am să pot, dar acum am nevoie de ajutor.

Se îndoia că ea ar fi încîntată să-l atingă din nou, la fel cum ar fi fost dacă ar fi trebuit să pună la pămînt un urs gizzly fără altceva în mînă decît o creangă de pelin. Dar, în cele din urmă, se esemnă și se apropie prudentă de el. Îi înconjură mijlocul cu un braț și își propti umărul sub al lui. Cînd palma ei caldă se închise peste a lui ca să-l ajute să stea drept, el simți o zvîcnitură ca o fulgerare de lumină, prin corp. Aproape că-l făcu să uite de durerea din picior și de motivul pentru care o ru-

gase să-l ajute. Gîndurile îi zburară înapoi, spre patul de blănuri și începu să și-o imagineze stînd lîngă el, caldă și doritoare.

Îl conduse repede spre ieșire. El îi zări vena de la gît zbătîndu-se umflată și știu că vrea să scape de datoria și povara pe care i-o impusese.

— Stai, Red Sky. Dă-mi o șansă să-mi revin din amețeală și să-mi trag răsuflarea.

În acele momente ea suporta cu greu faptul că trebuia să-i țină trupul lipit de al ei și refuză să se uite în sus, ținîndu-și ochii în pămînt. Încă puțin și ar fi căzut ea din picioare.

— O. K. Am să încerc din nou.

Sărind și balansîndu-se, ajunse la ușa peșterii apoi, afară în lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază. Poziția înaltă a peșterii îl făcu să amețească din nou. Pămîntul fugea parcă într-o direcție, iar el simțea că o ia în partea cealaltă. Priveliștea era incredibilă, dar înspăimîntătoare pentru un om slăbit. Nu era nici o treaptă și lui îi era greu să stea în picioare.

Ea îl conduse spre o stîncă mare pe care se așeză bucuros.

— Acum te las, spuse, evident ușurată că-l plasase undeva, departe de umărul ei.

— Vii înapoi, da?

Ea răspunse la zîmbet și încercarea sa de a se

împrieteni dar se grăbi să intre în peșteră și să iasă din raza lui vizuală.

Cînd se simți mai în putere, își făcu treaba și se întoarse la locul său de pe stîncă. Ea îi tăiase cracul pantalonilor de-a lungul cusăturii pînă aproape de șold, dar probabil o făcuse în grabă, căci părea sfîșiat și se întrebă dacă putea fi prins la loc. Din fericire mai avea o pereche în sacul de la șa.

— Ești gata să te întorci?

Vocea ei îl făcu să tresară. Ca de obicei, se mișca mai ușor ca vîntul. Privind-o stînd așa, înaltă și subțire ca un plop tînăr, cu ochii întunecați și bizari, urmărindu-l prudentă pe sub genele dese și negre, îl izbi puternic dorința de a o avea și îi era greu s-o ignore. Era mai frumoasă în lumina zilei decît în licăririle focului. Acum era reală, întreagă și nemișcată, dar păstrîndu-și aura de mister ce insinua că, dacă o va atinge, va dispărea din nou în vis.

Matt cunoscuse multe femei frumoase, dar era un mister de ce tocmai prezența și frumusețea acesteia îl copleșea.

— Aerul proaspăt îmi face bine, spuse cercetînd-o.

— Atunci poți rămîne afară. Eu am de lucru înăuntru.

Porni spre peșteră, cu intenția vădită de a se îndepărta de el cît de repede posibil.

— Nu-i nevoie să fugi.

Pașii ei șovăiră și păru că se răzgîndește în privința grabei și, în cele din urmă, se întoarse, așteptînd ca el să continuie, să-i spună de ce voia să rămînă.

Matt se întrebă dacă nu cumva era nebun de simțea o dorință și o căldură atît de copleșitoare pentru ea. Nu era o zeță mitică. Era o femeie cu inimă de femeie. Și el învățase demult să nu aibă încredere în inima unei femei.

— E o zi frumoasă, spuse el în cele din urmă. Voiam doar să stai de vorbă. Sînt o mulțime de lucruri de discutat.

— N-am nimic de discutat cu tine, *Yellow Hair*!

Oare nu zîmbea niciodată? Trebuia să fie mereu atît de dificilă și rigidă? Nu fusese niciodată un mare amator de conversații și nu era nevoie să vorbească mai mult decît îi cerea meseria. Nici măcar cu Elizabeth nu trebuise să vorbească prea mult. Nu, Elizabeth era interesată de un singur lucru. Și el era atît de naiv. Dorința ei carnală o luase drept iubire. Avea niște gînduri atît de stupide pe atunci. Gînduri de a se stabili cu ea la o fermă și de a avea o familie. Dar nu fusese destul de bun pentru Elizabeth - cel puțin din punct de vedere material.

Privi în sus spre vulturul de deasupra capului, plutind fără efort în aer.

— Cred că-ți place aici, împărțind vîrful lumii cu vulturii.

Privirea ei o urmă pe a lui. Se vedea bine că îi plăcea foarte mult să urmărească zborul grațios al păsării.

— *Piagwinyaq*, spuse. Vulturul. El e stăpînul aerului, simbolul vîntului și al soarelui, îngerul meu păzitor. Da, îmi place aici, sînt locuri mai rele decît ăsta cu vulturii.

Matt îi cercetă fața serioasă urmărind pasărea plutind în cerc, apoi avîntîndu-se spre cerul albastru.

— Cum adică, îngerul tău păzitor? Cum poate cineva să-și aleagă un înger păzitor? Aș putea să folosesc și eu unul în meseria mea, spuse el ușor, sperînd să o facă să se destindă puțin.

Dar ea nu zîmbi nici de data asta.

— Nu te interesează.

— Dacă nu m-ar interesa, nu te-aș fi întrebat.

Ea îl cercetă atent și privirea ei arătă foarte puțină toleranță. Părea că știe exact cum vrea s-o facă să aibă încredere în ea și el simți că, de fapt, o făcuse să se încăpățîneze mai tare. Dar ceea ce nu știa ea, sau nu credea, era că pe el îl interesa cu adevărat. Voia să știe totul despre ea.

— Bine, spuse în cele din urmă, acceptînd, dar parcă sfidîndu-l. Am să-ți spun ce vrei să știi, adică ceea ce am aflat și eu de la alții. În multe triburi indiene există credința că orice om trebuie să aibă spiritul lui păzitor care să-l călăuzească în siguranță, prin greutățile vieții. Persoana care caută revelația trebuie să meargă într-un loc unde să fie sin-

gur şi să se simtă mai aproape de Dumnezeu, aşa că, de obicei el va alege un vîrf de munte sau alt loc izolat. El aduce jertfe, nu materiale, ci sacrificii de natură simbolică, ca tutun sau porumb sacru. Se roagă şi face mătănii două sau trei zile şi nopţi. La sfîrşitul acestui timp va avea de mai multe ori un vis. Dacă are o revelaţie, atunci lucrurile pe care le vede, vor fi interpretate ca avînd o importanţă deosebită în viaţa sa, sau ca fiind profetice.

— Tu ai fost vreodată în căutarea revelaţiei, Red Sky?

— Nu. Dar spiritul meu păzitor mi-a apărut într-un timp cînd sufeream cu adevărat, cînd eram aproape de moarte. Apoi, după ce am venit aici, au apărut şi vulturii.

— Deci trăieşti după obiceiurile şi credinţele religioase ale indienilor, mai degrabă decît după cele ale albilor? Aşa era şi cînd trăiai la fermă, în valea Long Moon?

Ea deveni neliniştită de întrebările lui şi răspunse tăios:

— Nu doresc să-ţi împărtăşesc viaţa mea personală, *Yellow Hair*.

Se întoarse spre peşteră dar el o privi din nou.

— Am să rămîn aici un timp, Sky. Ce altceva putem face decît să încercăm să ne cunoaştem unul pe altul?

— Nu simt nici o nevoie să te cunosc. Vei pleca în curînd.

— Poate, dar nu mă poți învinovăți că sînt curios în ceea ce te privește, nu-i așa? Și sînt sigur că și tu ai să-mi pui cîteva întrebări.

— Te înșeli. N-am nici o întrebare să-ți pun. Doresc doar să pleci și să mă lași în pace. Dacă îți va face piecarea mai rapidă atunci am să-ți spun ce vrei să știi ca să nu mai ai întrebări și, deci, motive să stai. Am învățat ambele religii de la părinții mei. De atunci am ales cărarea care mi se potrivește. Dar puterea lui Dumnezeu, Marele Spirit — cum vrei să-i spui — îmi pare mai aproape decît atunci cînd eram copil. Poate că vîrsta și înțelepciunea dau omului mai mult respect pentru Dumnezeu.

— Niciodată nu mi-am petrecut prea mult timp filozofînd, recunoscu Matt.

— Indienii sînt un popor foarte religios, *Yellow Hair*. Ei nu cred în nimic altceva și sînt convinși că tot ce li se dă, vine de la Dumnezeu. Mă simt mai aproape de credințele lor simple decît mă simțeam cu ani în urmă. Trăind aici am început să înțeleg felul lor de viață.

Matt nu fusese niciodată religios. Nu avea nici un fond religios și nici educație. Nici măcar nu citise Biblia, și nici nu-și amintea ca mama lui să fi avut vreuna. Își croise drumul singur și crezuse întotdeauna că așa trebuie să fie. Un bărbat trebuie să fie destul de deștept și de puternic ca să supraviețuiască, nu putea aștepta intervenția *divină* ca să-l țină în viață.

— Numele tău, Red Sky, are vreo legătură cu viziunea ta despre vulturi?

Ea rămase privind pasărea uriașă; Matt era sigur că asta era un mod sigur să îi evite privirea.

— Nu.Tata mi-a dat numele ăsta cînd m-am născut. N-am vrut să-l schimb pentru că are un înțeles special pentru mine. Nu cred că mama sau tata ar fi vrut să mi-l schimb.

— Și care-i acel înțeles special?

— Ce importanță are pentru tine, *Yellow Hair*? întrebă enervată. Înțelesul lui e special doar pentru mine și tatăl meu.

El dădu din umeri.

— Sînt un om care pune multe întrebări.

— Și torturezi oamenii pînă afli răspunsurile?

— În general, da.

Ea nu răspunse încercării lui de a destinde atmosfera.

— Cînd aveam patru sau cinci ani mă lua din pat, de sub pături. Eram atît de somnoroasă încît abia îmi țineam ochii deschiși. Mă ducea în brațe afară, în dimineața friguroasă de iarnă și arăta cu degetul spre sud-est. "Privește, îmi spunea, vezi răsăritul soarelui?" Soarele nu răsărise încă, dar avea să răsară curînd. Și pe cer se vedeau fîșii de nori pictați în nuanțe strălucitoare de roșu. Chiar și zăpada avea o tentă roșiatică. Era cel mai frumos lucru pe care ochii mei de copil îi văzuseră. Mi-l amintesc atît de bine, și tata îmi spuse: "Te-ai

născut într-o astfel de dimineață. De asta ți-am dat numele de Cer Roșu! ". M-a făcut să mă simt atît de aparte și m-am gîndit că eram cel mai norocos copii.

Entuaziasmul cu care povestise încetă. Se întoarse din nou spre sine însăși, apărîndu-și secretele de el. Privirea ei tulburată sugera că îi destăinuise mai mult decît avusese intenția și acum regreta.

— Ești gata să intri? întrebă ea.

— Nu, spuse el, zîmbind, dar corpul e de acord cu tine.

De data asta ea îi oferi de bună voie umărul și el lăsă să-i alunece brațul de-a lungul ei. Puterea clocotitoare din sufletul ei, căldura și moliciunea trupului se combinau, făcîndu-l conștient de feminitatea ei și de cum ar putea ea să-l ducă pe culmile extazului pe care tînjea să-l cunoască cu ea și numai cu ea. Pentru un moment aproape uită durerea din picior. Dar imediat își aminti că se afla aici ca să-și facă meseria. Doar meseria. Nimic mai mult.

Red Sky privi cum Matt adormi aproape imediat ce puse capul pe perna din blană moale. Se așează lîngă foc și îi cercetă fața în acest moment de liniște, cînd ochii lui albaștri nu mai puteau să-i întîlnească pe ai ei în felul acela tulburător și de

nedescris și cînd buzele lui nu-i mai puteau pune întrebări indiscrete. Nu încercase să-i facă nici un rău. Voise doar să vorbească despre vulturi, revelații și Dumnezeu. Oare bunătatea lui era un alt truc pentru a-i cîștiga încrederea?

Nu știa să răspundă dar știa că nu trebuie să-și slăbească vigilența. Îi era destul de greu să n-o facă, deși, datorită prezenței lui care-i răscolea amintiri și senzații, aproape uitase lupta zilnică pe care o dădea pentru supraviețuirea în munți.

— Ai să fii nevasta mea într-o zi, Sky McClellan, și o să conducem valea Long Moon împreună, ca rege și regină.

— Nu spune prostii, Monty. Cine-și dorește să fie regină? Regii doar stau și nu fac nimic. Nici măcar nu se îmbracă singuri. Pe lîngă asta, am doar paisprezece ani și n-am nici un gînd să mă mărit pînă la cel puțin douăzeci de ani.

— Douăzeci! Să nu crezi că am să te aștept șase ani.

— Faci cum vrei. Un alt bărbat va apărea, unul care să mă placă mai mult decît tine, oricum.

— Nu fi așa sigură, Sky McClellen. Nu vin în fiecare zi străini atrăgători în valea Long Moon.

Amintirea păli și ea îl privi din nou pe Matt Riordan. Umărul ei mai păstra căldura masculină și

greutatea trupului său. Se întreba dacă va mai putea dormi în patul ei fără să se gîndească la faptul că el stătuse acolo. Oare blănurile îi vor păstra mirosul lui particular, bărbătesc, care-i tulbura simțurile într-un mod inexplicabil?

— *Fugi de roșcatul Monty Glassman, Red Sky. Fugi și de mine. De ce nu te hotărăști pe care din noi îl vrei?*

— *Fug pentru că îmi place să fug Gray Bear. Nu fug de nimeni.*

— *Dar ai fugit de brațele lui într-ale mele.*

— *Cum adică? Nici nu știam că ești aici, în pădure, așteptîndu-mă.*

— *Spune-i lui Glassman că tu îmi aparții mie.*

— *Eu nu aparțin nimănui decît mie însămi, Gray Bear! Încă n-am întîlnit omul cu care am să mă mărit. Dar cînd o voi face, va fi un bărbat care să nu încerce să mă țină lîngă el ca pe o posesiune a sa, cum faceți voi amîndoi. El mă va lăsa liberă.*

— *Nu înțeleg ce tot vorbești? Cum o să fii liberă și totuși măritată?*

— *Bărbatul cu care am să mă mărit va înțelege. El va ști ce vreau să spun.*

Monty Glassman era mort, ucis în aceeași zi, de aceeași oameni care îi uciseseră familia. *Gray Bear* probabil se mai afla încă în rezervație. Red Sky nu-l întrebase niciodată pe *Many Claws* de el. Se simțise mai bine neștiind drumul pe care-l luase viața lui. Fusese doar un prieten și nu mai pu-

tea fi. Era mai bine să-i lase să creadă că ea murise.

Tulburată și întristată de amintirea acelor vise copilărești trecute, se ridică deodată și se îndepărtă de Riordan. El era singurul bărbat care intrase în viața ei de șapte ani. Și trebuia să-l scoată cît mai repede posibil.

Ieși în întunericul nopții. Esup apăru din pădure și o urmă. Ca întotdeauna, ea ascultă și privi atentă să se asigure că nu mai e nimeni în preajmă. Apoi păși ușor pe panta stîncoasă în pădure. Aici căută pînă găsi o creangă uscată care să poată fi folosită ca o cîrjă. Cînd se întoarse la peșteră, noaptea se lăsase grea peste pămînt.

Curăță ramurile uscate de pe creangă, îi scobi locul pentru braț și măsură bățul pe corpul adormit al lui Riordan. Găsi cîteva bucăți cenușii de blană de iepure și făcu o pernuță pe locul unde trebuia să fie brațul, ca bățul să nu-i rănească pielea. În timp ce lucra, Esup rămase la locul lui de lîngă foc. Cînd termină, o puse alături.

Îi spălă cămașa lui Riordan, apoi merse și se scăldă în apa înghețată, la lumina lunii, cum făcea în fiecare zi cînd era mai cald. Iarna își încălzea apă și se spăla înăuntru.

Tremurînd, dar uscată și îmbrăcată, urcă în peșteră. După prima noapte în care Riordan stătuse cu ea, își făcuse de cealaltă parte a focului un pat mai mic din iarbă și frunze uscate, acoperit cu

piei. Se întinse încet în pat dar gîndurile persistau, tulburînd-o. În ciuda faptului că era atît de obosită după o zi întreagă de muncă, nu reuși să adoarmă decît spre ziuă.

Se trezi în zori, ca de obicei, chiar dacă *numai* după cîteva ore de somn. Observă că ceva se schimbase. Era un miros ce venea de afară. Își aminti deodată de tatăl ei stînd la masă, cu un cowboy bătrîn cu pălăria trasă pe ceafă și o cană ieftină în palme pe care o ducea la gură.

Cafea!

Sări în picioare. Riordan nu era pe pat și nici în peșteră. Cîrja pe care i-o făcuse cu o seară înainte dispăruse. Flăcările erau înalte și, lîngă foc, chiar alături, se afla un ibric mic de fier cu cafea, răspîndind aroma pe care o simțise. Un moment crezu că Matt plecase și se întristă.

Dar nu trebuia să se întristeze. Trebuia să o bucure plecarea lui din viața ei; atît de bruscă cum și intrase.

Începu să tremure gîndindu-se că ea dormea în timp ce el se ridicase, făcuse cafeaua, trecuse pe lîngă ea șchiopătînd și ieșise din peșteră. Avusese posibilitatea să o ia prizonieră și chiar să o omoare. Dar nu făcuse nici una, nici alta. O lăsase să doarmă. Aștepta să se întremeze pînă s-o prindă? S-o păcălească?

Probabil că avea să se întoarcă să își bea cafeaua. Repede, începu să-și împletească părul înainte ca el să o vadă așa. În timpul nopții mai multe șuvițe ieșiseră din strînsoarea lor și atîrnau în dezordine. Era o nebunie să-i pese cum arată în fața lui — un bărbat care putea aduce moartea, dar, din anumite motive, mîndria trecea pe al doilea plan.

Degetele lucrau repede, puțin nervoase, desfăcînd părul. Merse la coșul în care ținea peria de păr și șireturile de piele cu care și-l lega. Dar n-avu noroc pentru că abia își trecuse de cîte ori peria prin păr, cînd umbra lui apăru întunecînd intrarea. Cu inima bătîndu-i puternic, privirea ei se lovi de a lui.

— Te-ai trezit devreme, spuse iritată, impunîndu-și să nu privească spre pieptul lui gol, deși ochii îi erau atrași într-acolo ca de un magnet. Nu te-am auzit. De ce nu m-ai trezit?

Matt abia o auzi și nu răspunse. Respirația i se oprise în gît. Stătea transfigurat de norul acela negru de păr care-i cădea pe umeri ca o mătase lucitoare și care-l tenta să-i simtă pe buze delicatețea. Făcu un pas spre ea, apoi se opri, clătinîndu-se încet în cîrjă. Nu putea decît să-și înnăbușe dorințele care-l încercau. Femeia asta nu l-ar lăsa niciodată să o atingă. Și poate e mai bine, pentru că avea o putere misterioasă asupra lui; dacă ar fi atins-o, s-ar fi făcut prizonierul farmecelor ei pen-

tru totdeauna.

În cele din urmă, cuvintele ei îi pătrunseră în minte.

— Dormeai atît de profund că n-am vrut să te deranjez. Sper că nu te supără că am folosit unul dintre ibricele tale pentru cafea, dar calul pe care aveam toate lucrurile mele a fugit. Din fericire, aveam puțină cafea în desagi.

El îi urmări degetele împletind repede părul lung. Nu avea oglindă, și o făcea din instinct. Legă șireturile din piele la capătul cozilor într-un mod atrăgător și sigur. Apoi se ridică sprintenă. Simți că dorește din toată ființa sa să o ducă în pat și să-i strîngă trupul lîngă al lui. De s-ar putea stăpîni!

— Ți-am spălat cămașa, îi spuse arătîndu-i-o cu un deget acuzator, atîrnînd pe o bară de lemn. Cred că e deja uscată. Și acolo, în vasul acela mic, mai e niște unsoare pentru rana de la picior. Poți încălzi apă din căldările astea dacă vrei să te speli. Acum mă duc să verific capcanele și să duc calul la iarbă mai proaspătă. Cînd mă întorc, am să pregătesc ceva de mîncare. Cît sînt plecată ar trebui să-ți schimbi bandajul.

Ea ezită și Matt văzu în ochii ei că nu-i convenea că trebuie să se strecoare pe lîngă el ca să iasă din peșteră. Mîna ei strînse cuțitul de la brîu și înaintă, ajungînd lîngă el din cîțiva pași.

Se gîndi s-o fotеze să treacă aproape de el, sînii ei să-i atingă pieptul, dar chiar în momentul

cînd îi trecu prin cap gîndul acesta, se dădu deoparte. Chiar și așa nu era destul ca ea să evite atingerea cu el. Cum se avîntă spre libertatea și siguranța care o aștepta în spatele lui, mîna ei trecu peste mîna lui. Contactul plăcut, electrizant, cu pielea ei îl simți în tot trupul și abia se abținu să n-o tragă înapoi în brațele lui.

— Red Sky!

Ea se opri în raza de lumină ce intra prin deschizătura peșterii. Prudența îi stăruia încă adînc în ochi.

— Îți mulțumesc pentru...

O emoție indescifrabilă trecu repede pe fața ei.

— N-ai pentru ce. Aveai nevoie ca să te poți deplasa și eu am multe lucruri de făcut. Nu pot să-mi pierd timpul, ajutîndu-se.

Înainte ca el să mai poată spune ceva, plecă. Se prefăcea că e indiferentă, dar simplul fapt că o făcea dovedea că-l privea cu ascunsă compasiune.

Liniștea se reașternu în peșteră. Chiar lucrurile care îi aparțineau păreau lipsite de sens fără răsuflarea ei, fără prezența ei.

Se întrebă cum reușise să locuiască aici toți acești ani doar cu un lup care-i ținea companie. Singurătatea era a doua lui natură. O prefera. Dar o femeie... Nu erau multe care să o suporte și doar cîteva care să fi supraviețuit în munți. Dar se părea că ea se simțea bine aici. Oricum, părea că

alesese și preferase locul ăsta.

Se tîrî pînă la una dintre pietrele ce țineau loc de scaun și se așeză, întinzîndu-și piciorul rănit. Încă îl durea grozav, dar știa din experiență că rănile, de orice fel, se vindecă mai repede dacă trupul se mișcă mereu, nebăgînd în seamă durerea. Cu cît stai mai mult în pat, cu atît devii mai slab. Puse apă la încălzit să se spele și să se bărbierească. Cînd fu caldă, se dezbrăcă de pantalonii rupți. Avea în desagi săpun, aparat de bărbierit și periuță de dinți, dar prosopul era murdar. Găsi o piele de căprioară și hotărî s-o folosească drept prosop pînă îl spăla pe al lui.

După jumătate de oră se simți mult mai bine. Cu piciorul bandajat și îmbrăcat cu pantalonii și cămașa curată, se simțea aproape întreg — cu excepția șoldurilor, care părea goale fără greutatea revolverului și cuțitului său ascuțit.

Începu să cerceteze peștera ca să-și găsească armele. Se uită printre lucrurile ei intimidat și stînjenit că-și băga nasul unde nu trebuia. În meseria lui trebuise de multe ori să fie indiscret, dar acum situația era alta.

Avea obiecte personale și mîncare pe care nu le putea lua decît din oraș. Era evident că ținea legătura cu cineva din afară — poate *Many Claws*, sau altcineva.

Uită ce anume căuta privind atent lucrurile ce-i aparțineau. Coșurile și vasele de lemn conțineau

tot ce se putea imagina: ierburi, materiale pentru îmbrăcăminte, mărgele, țepi de porc spinos, cuțite, farfurii, ustensile, mîncare. Blănuri de animale mici, de iepure, castor, veveriță, hermină, jder și nurcă fuseseră cusute astfel încît formau pături călduroase. Pe pat se afla o piele de bivol pictată cu desene pe partea interioară. Mai erau și tolbe de piele cu săgeți, mai multe arcuri frumos șlefuite, capcane de metal și de lemn și instrumente pentru prins păsările. Nu văzu nici o armă de foc și nici muniție dar i se păru normal, pentru că ea n-ar fi riscat, folosind o armă, să atragă atenția.

Mai găsi și un vas mic de lemn cu un glonte în el. Era cel pe care ea i-l scosese din picior și îl luă în palmă să-l cerceteze. Ghici că e calibrul 52. Din păcate, glontele nu era tocmai edificator pentru a afla cine trăsese în el, totuși și-l îndesă în buzunarul de la vestă. În cele din urmă, privirea îi căzu pe un carnet, îndesat între niște pungi. Ceva îi spunea că acesta era un lucru personal, poate un jurnal, dar nu se putu abține să nu-l ia.

Ezită să se uite în el dar în cele din urmă dădu coperta deoparte. Erau desene minuțioase în cărbune, reprezentînd copaci, munți, animale, și chiar oameni. Fu surprins să recunoască unul dintre ei: *Many Claws*. Desenul era mai bine conturat decît celelalte. Părea că vraciul stătuse anume să i se facă portretul.

Bănuia că ceilalți — un bărbat, o femeie indian-

că, doi băieți, o fetiță de 10-12 ani, erau familia ei. Mai erau desenați și un cowboy trecut de vîrsta adolescenței și un indian puternic cam de aceeași vîrstă. Dar majoritatea erau animale și fragmente de munți.

Deodată carnetul îi fu smuls din mînă cu o asemenea forță încît îl dezechilibră. Cîrja de sub braț se ciătină și căzu lîngă foc, împrăștiind pe podea vreascurile care ardeau. Matt își pierdu echilibrul, se sprijini în piciorul rănit, urlînd de durere cînd alunecă pe el. Red Sky îl prinse cînd alunecă, chiar furioasă cum era, dar greutatea lui, prea mare pentru ea, îi făcu să cadă împreună peste pături.

Ea fu prinsă sub el, dar asta nu dură mult timp. Îi lovi capul și umerii cu pumnii. El abia simți loviturile, copleșit de durerea din picior. Gemînd, se întoarse pe spate, ținîndu-se de picior. Ea sări repede și se îndepărtă. Cînd valurile de durere se mai atenuară, reuși să deschidă ochii.

— La naiba, femeie... Ce te-a apucat?

Furia țîșni din ea ca o cascadă de apă.

— N-ai nici un drept să-mi umbli printre lucruri! Ce sperai să găsești? Ce? Spune!

Pieptul îi tresărea sub bluză și ochii căprui aruncau săgeți otrăvite. El se chinui să se ridice pe coate, apoi în capul oaselor, strîngînd din dinți de durere cînd își îndreptă piciorul rănit.

— Îmi căutam armele, la naiba! Am dat de carnetul ăla și am crezut că poate conține vreo in-

formație despre ucigași.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama că aș putea avea și lucruri personale aici! îi spuse scuturînd carnetul.

— Da, mi-am dat seama de asta, și am vrut să aflu ceva despre tine din moment ce refuzi să vorbești cu mine dacă nu te oblig!

— N-am ce să-ți spun! Vreau să pleci imediat ce te poți ține în șa!

— Și poți paria pe toate porcăriile astea de piei că asta voi face. Dar nu plec nicăieri pînă nu-mi dai pușca și cuțitul înapoi.

Ea strînse carnetul la piept încrucișîndu-și brațele peste el ca pentru a-l apăra.

— Chiar crezi c-aș putea fi atît de nesocotită să ți le dau ca să mă ucizi sau să mă iei prizonieră?

— Și de unde știu eu că nu vei folosi una din sulițele acelea împotriva mea?

— N-ai de unde să știi.

— Exact. Trebuie să mă resemnez și să sper că, de vreme ce mi-ai salvat viața, nu vei încerca acum să mă ucizi. Dar trebuie să te obișnuiești să ai și tu încredere în mine, Sky McClellan. N-am nici o intenție mîrșavă - cum n-am avut pentru nici o altă femeie pînă acum, și n-am de gînd să mă schimb acum. Și, categoric nu vreau să te omor. Ești principalul martor ocular în cazul ăsta de omucidere. N-am să te iau prizonieră, dar aș vrea să te întorci la Cheyenne cu mine de bună voie.

— N-am nimic să-ți spun. Nu îmi amintesc cum arătau oamenii care mi-au ucis familia. Totul a fost ca o ceață și nu știu nici un nume.

— Parcă ai recitat un discurs memorat și îmi amintesc că l-am mai auzit odată! Ai fugit de ei, Sky, deci nu trebuia să fii legată la ochi. Nu știu ce ți s-a întîmplat și nu-ți cer să-mi spui, dar pariez că e ceva — sau cineva de care îți amintești totuși.

Ea nu spuse nimic, dar privirea întunecată îl străpunse cu adîncă nemulțumire. Apoi se întoarse pe călcîie și porni spre ieșirea din peșteră.

— Vreau pușca! urlă el în urma ei. Și cuțitul!

Ea se făcu că nu aude.

Ascultă atent;
Urletul Lupului e înșelator.

Capitolul 7

O săptămînă se urmăriră unul pe altul ca două pume lingîndu-și rănile după luptă. Sky nu vorbea cu Matt decît cît era necesar și nici nu-i înapoia pușca și cuțitul.

Le căuta de fiecare dată cînd Sky pleca, dar înțelese că le ascunsese undeva în afara peșterii. Avea nevoie de ele, indiferent dacă pleca cu sau fără ea. Și, după toate aparențele, avea să fie a doua variantă.

Sky își pusese carnetul sub pernă în timp ce,

credea ea, el dormea. Dar el nu adormise. Ar fi vrut să citească ce scrisese ea, dacă nu de altceva, măcar pentru a o cunoaște și pentru că era posibil să afle ceva despre identitatea asasinilor. Trebuia să găsească răspunsurile la întrebări.

În această dimineață Sky plecase devreme să controleze capcanele și să prindă vînat proaspăt cu arcul. El se ridicase în fiecare zi și umblase pe afară, în spatele muntelui. Dar azi, părăsind peștera, o luă în jos pe poteca pietruită care ducea la lac și la rîul care-l alimenta. Logic era ca ea să-i fi dus calul lîngă apă și probabil că acolo erau și armele lui și hrana.

O găsi pe Sky lîngă lac, curățind atentă o găinușă de munte. Asta îl uimi; Sky aducea cîte una acasă în fiecare zi, ucisă cu o lovitură de piatră bine țintită. Azi avea două păsări. Cu siguranță îl auzise alunecînd printre stînci dar nu se oferi să-l ajute și el simți că face asta nu pentru că nu-i era milă, ci pentru că nu voia să se apropie prea mult de el. Părea să se teamă de apropierea fizică de orice fel.

Cînd atinse pămîntul, piciorul îl durea destul de tare. Rana era încă înroșită și dureroasă, dar Sky continua să-i schimbe pansamentul și, încet, infecția se retrăsese.

Se așeză pe un bolovan mare lîngă lac și o privi. Nu-i plăcea să fie urmărită dar el stătea, oricum, acolo ca să o enerveze. Începea să-l obosească

cu refuzul ei de-al băga în seamă sau de a-i vorbi.

Puse una din păsări într-un sac curat, îl prinse strîns cu o sfoară la gură, apoi îl înconjură cu un altul umplut cu nisip și care, aparent, era folosit exclusiv în acest scop. Greutatea nisipului ținea carnea, pusă pe o piatră sub apă. Matt nu se putu abține să nu întrebe de ce făcea asta. Întrebările directe nu puteau fi ignorate ușor și ea era forțată să-i admită prezența.

— Fac asta de mulți ani. Păstrează carnea proaspătă pînă o folosesc. Iarna, carnea e înghețată dar cînd se dezgheață e la fel de bună ca proaspătă. După ce cad zăpezile sînt multe zile cînd vînatul e rar. Majoritatea animalelor se duc în pădurile mai joase să se hrănească. Făcînd asta înainte de căderea zăpezii și înghețînd tot vînatul pe care-l pot prinde, am reusit să nu mor de foame.

În timp ce îi urmărea mîinile frumoase lucrînd cu îndemînare, se gîndi la viața solitară pe care o dusese aici în munți. Dar ea nu părea să-și plîngă de milă și nici nu era nefericită. Nu spusese niciodată că ar vrea altceva. Supraviețuirea părea să fie pentru ea singurul scop și părea mulțumită de asta. Dar, cu siguranță, singurătatea o făcea să sufere. Sau nu?

— Cine mai știe că trăiești, în afară de mine și de *Many Claws*? întrebă el. Vine cineva dintre indieni să te vadă și să te ajute?

— Nu, e mai bine ca toți să creadă că am murit,

răspunse ea simplu și fără să-l privească. Nimeni nu știe că sînt aici, în afară de tine și de *Many Claws*.

Termină de curățat și cealaltă pasăre, apoi strînse toate urmele care puteau să-i trădeze prezența lîngă lac. Îl uimi faptul că nu lăsa nici o urmă, ca și cum devenise o a doua natură pentru ea să nu pășească pe locurile unde o amprentă de picior putea fi văzută. Locul unde stătea, era foarte bun pentru că erau o mulțime de pietre și călca pe ele de cîte ori era posibil.

După ce-și spălă mîinile în izvor se ridică.

— Am să pregătesc asta ca dejun.

Porni spre panta alunecoasă, dar Matt n-o urmă. Rămase pe loc, încercînd să memoreze felul senzual în care se mișcau șoldurile ei înguste, cum pășea și cum cozile ei se odihneau pe linia perfectă a pieptului tînăr și plin.

Ea se opri și privi în urmă la el.

— Nu vii?

— Cred că am să mai stau puțin aici. Să privesc soarele și să mă odihnesc înainte să urc din nou. Aș vrea să-mi văd calul, dacă mi-ai spune unde este.

O văzu concentrîndu-se.

— Vrei să pleci acum, să te întorci la meseria ta? îl întrebă cu fața nemișcată, astfel că el nu putu să-și dea seama dacă ea spera ca el să plece sau regreta dacă ar fi făcut-o. Presupuse că era

nerăbdătoare să-l vadă plecat.

— Nu cred că sînt încă în stare să plec, Sky. Distanța nu e mare pentru un om sănătos, dar e greu de parcurs pentru un om în starea mea.

— Calul tău e la aproape o sută de yarzi de aici, într-o pădure deasă de pini, priponit la vreo treizeci de yarzi spre sud de izvor. L-am adăpat azi dimineață, deci nu mai e nevoie s-o faci tu, decît dacă vrei neapărat.

Apoi nu mai spuse nimic și începu să urce spre peșteră. De îndată ce ea dispăru, el își luă cîrja sub braț, și începu să coboare de-a lungul pîrîului, să-l găsească pe Soldier, enervat că ea nu se oferise să îl conducă. Se întreba serios dacă va fi în stare să-și găsească calul fără indicații mai precise despre împrejurimi. Poate e doar nervos din cauză că ea nu-l vrea în preajmă. Era oare ceva mai mult decît teamă ceea ce o făcea să păstreze distanța?

Urmărind firul apei, nu auzea decît propriile gînduri și trecerea anevoioasă printre tufișuri. Dar, deodată, ea apăru lîngă el din nou, înșfăcîndu-l de braț și trăgîndu-l în tufe. Ochii ei ca de căprioară hărțuită, larg deschiși și plini de teamă, erau îndreptați în direcția în care el se ducea.

— Vin, spuse frenetic. Călăreții l-au văzut de pe stîncă. Trebuie să ne ascundem, altfel, de data asta te vor ucide cu siguranță.

Îl trase în tufiș, căzînd pe genunchi și pe mîini,

și tîrîndu-se în spatele pîlcului des.

— Vino încoace, spuse începînd să se deplaseze, și el o urmă cum putu, trăgîndu-și cîrja.

Se tîrî din ce în ce mai departe de izvor. Pentru Matt era dureros să meargă așa, dar suportă în tăcere. Simți o umezeală caldă sub bandaj și înțelese că rana îi sîngera din nou. În cele din urmă ea se opri și se lăsă la pămînt în spatele tufișului care oferea un paradis sigur. Era imposibil să vezi ceva printre aceste tufe, așa că rămaseră unul lîngă altul, ascultînd cum se apropiau călărețiii. Cîteva minute mai tîrziu, Matt auzi trosniturile crengilor și clinchetul potcoavelor pe piatră.

Călărețiii trecură pe lîngă izvor. Matt speră că n-aveau să-l vadă pe Soldier ascuns între copaci și că Soldier, la rîndul lui, n-avea să-i vadă sau să-i simtă și să necheze. Spațiul circular al munților ascunzînd peștera era un punct mort. Lacul era alimentat continuu de izvorul din munte și de ghețurile de pe stînci care nu se topeau niciodată în întregime. Era dificil să străbați zona aceea și să treci peste munți prin acel loc.

Matt și Sky așteptară în ascunzătoarea lor cel puțin o oră. Călărețiii se mișcară spre panta stîncoasă și spre vîrf, dar se întoarseră repede, părînd să nu fi văzut nimic deosebit. Matt se enervă că ei se aflau atît de aproape și el nu putea să-i vadă și nici să audă ce vorbeau.

Abia după un timp, după ce călărețiii trecură,

Matt și Sky răsuflară ușurați aerul pe care-l ținuseră în piept inconștient tot acest timp.

Ea se întoarse pe spate. Se relaxă vizibil și închise ochii ușurată.

— Au plecat și n-au găsit nimic. Nu se vor mai întoarce.

— Eu n-aș fi prea sigur de asta.

— N-au nici un motiv să se întoarcă, insistă ea aruncîndu-i o privire. Să cercetezi fiecare milă din munții ăștia ar fi o treabă fără afîrșit și ei nu calcă de două ori în același loc, dacă prima dată n-au găsit nimic deosebit.

— S-ar putea, dar nu se știe niciodată cînd e vorba de oameni ca cei din banda asta.

Matt stătea tot pe brută, sprijinindu-și corpul în coate. Privirea lui alunecă peste fața lui Sky, aflată la numai cîțiva centimetri și relaxată complet. Ea nu păru să-și dea seama de distanța atît de mică dintre ei.

— Ai spus mai devreme că mă vor omorî cu siguranță de data asta, continuă el. Dar ei pe tine te vor, Sky. Eu sînt doar un obstacol, un martor nedorit . Și de unde-aș putea ști că ei sînt cei care m-au împușcat? Personal, nu sînt prea sigur. Ei sînt cinci. Cînd am fost împușcat, gloanțele au fost trase dintr-o singură direcție și dintr-o singură armă. Poate că băieții ăștia sînt doar în căutarea armăsarului aceia sălbatic care le fură iepele.

Ea se gîndi la cuvintele lui dar nu-i răspunse.

Privirea lui Matt alunecă din nou peste liniile fine dar puternice, peste catifeaua moale a buzelor ei, și coborî spre sînii ridicați proeminent și ispititor sub bluza largă.

Stăteau întinși de aproape o oră umăr lîngă umăr, cu șoldurile atingîndu-li-se sub tufișul des și ea tot nu părea că observă. Apoi, ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile dintr-o dată și ar fi simțit un altfel de pericol în ele, ea făcu o mișcare să se îndepărteze de el. Dar, în același moment, Matt o ghici la rîndul lui, îi prinse umerii și o apăsă pe pămîntul rece. La fel de neregulat ca bătăile înspăimîntate ale inimii unei păsări prinsă în capcană, pieptul i se zbătea de pieptul lui. Dar, cînd începu să se lupte ca să scape, buzele lui le acoperiră pe ale ei.

Dulceața ei îi fulgeră toate simțurile, tăindu-i respirația. Așteptase atît de mult să-o guste, să vadă că era într-adevăr reală, dar buzele moi ca niște petale rămaseră sub ale lui doar o clipă. Ea îl lovi cu putere cu genunchiul drept în rană. El căzu pe spate îndepărtîndu-se de ea, urlînd de durere și, repede ca o străfulgerare de lumină, Sky era peste Matt cu cuțitul lîngă beregata lui. Ochii îi străluceau cu teamă, dar și hotărîre, ca ai unui animal încolțit care luptă pentru viața lui.

— La naiba! la chestia asta de aici, Sky.

El făcu o grimasă, apucîndu-și piciorul și încercînd să îndepărteze durerea ascuțită care-l făcu să

geamă înăbușit.

Sîngele îi curgea acum din plin prin bandaj și pantalon.

— Pentru Dumnezeu, am vrut doar să te sărut. Dar cred că trebuia să mă aștept că să săruți o puma nu e ca și cum ai gusta o lingură de miere.

Vorbele lui nu fură luate în seamă.

— Dacă mă mai atingi vreodată — tu... *pigih*! Am să te omor!

— Nu-mi arunca mie porcăria asta în Shoshoni, Sky. Doar știi că mai înțeleg și eu cîte ceva. Și dacă eu sînt un porc, tu ești o *taiped*.

Ochii ei se îngustară ca niște linii. Pentru un moment, Matt gîndi că o jignise destul ca să folosească de-a binelea cuțitul, dar continuă:

— Și ar fi bine să-ți mai amintești ceva. Să omori un om e cu totul alteceva decît să omori un animal.

Masca de ură și dispreț păli, pînă cînd buza ei de sus se curbă ironic.

— Ai atîta dreptate, *Yellow Hair*. Tu abia acum ucizi un om. Nu-i nevoie să-i scoți măruntaiele, să-l jupoi și să-l tîrăști o milă sau două pînă acasă! Tu doar îl lași în pădure, să-l sfîșie animalele. Nu-i nevoie să...

Ea se opri brusc și el îi văzu buza de jos tremurînd pînă cînd și-o mușcă tare.

— Lasă cuțitul, Sky, spuse mai calm și dorindu-și să poată face ceva să-i alunge tonul acela de a-

mărăciune și cinism. Își dădu seama în acel moment cît de greu îi fusese să ucidă ca să supraviețuiască.

— Te temi de mine fără nici un motiv, continuă, în timp ce mîna îi alunecă încet pe brațul ei ce tremura spre pumnul ce ținea cuțitul.

Chiar dacă ea simți atingerea, nu dădu nici un semn.

— Spune-mi, ai avut vreun iubit înainte de a veni aici? Poate tînărul cowboy pe care l-am văzut în caietul tău de desene — și cel despre care ai scris o pozie. Te-a sărutat vreodată? Sau eu am fost primul?

Degetele ei se strîngeau și se desprindeau nervos de pe cuțit, nevoind să renunțe la luptă.

— Nu-ți fă iluzii, *Yellow Hair*. Am mai fost sărutată.

— Și ți-a plăcut?

— Asta nu te privește pe tine! izbucni din nou.

— Poate că nu. Voiam doar să trag o concluzie.

— Nu vreau să aud concluziile tale.

Vru s-o întrebe ce se întîmplase în acea zi, cu șapte ani în urmă. Oare un alt bărbat, sau alți bărbați îi batjocoriseră inocența, o inocență ușor de strivit?

Dar nu se putu hotărî să-i pună aceste întrebări. Nu era sigur că ar vrea să afle răspunsurile, și nu știa ce ar putea face să i le dea. Cîteodată, cînd cuiva i se întîmplă ceva rău, acea persoană se

simte ca şi cum ar fi făcut ceva că să fie meritat acel rău şi să spună altcuiva despre asta ar fi făcut-o mai rea, mai urîtă şi mai ticăloasă. Ştia asta, din cauza semnului pe care-l avea pe spate. Cînd oamenii văzuseră acel semn, îl compătimiseră sau îl ocoliseră, dar îl şi suspectaseră, pentru că, deşi nu recunoşteau, în secret se întrebau dacă o meritase.

Ei bine, el nu voia mila nimănui. Mai bine era să fie evitat. Tot ce-şi dorea era să nu se mai amestece nimeni în trecutul lui. Şi simţea că Sky McClellan dorea acelaşi lucru. Şi îl merita.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse el. Cred că acum putem să ne întoarcem în siguranţă.

Red Sky nu ştia ce să facă. Buzele ei încă mai simţeau apăsarea buzelor lui, lăsîndu-le puţin umflate, şi ea hotărî că amintirea asta nu era chiar neplăcută. Îşi amintea sărutările lui *Monty* şi *Gray Bear*, care fuseseră dulci şi vesele, dar în acelaşi timp tentante şi incerte. Era ceva încrezător şi protector în buzele lui ferme, fierbinţi; era ceva protector în Riordan însuşi. Deşi aproape călcase pe *Urmele Morţii* şi era slăbit fizic, emana putere şi siguranţă de sine.

Nu simţise niciodată această dorinţă cu *Monty* sau *Gray Bear*, această dorinţă arzătoare care-i promitea sprijin tandru inimii ei rănite. Dar nu era sigură deloc că Riordan ar fi mulţumit doar s-o ţină în braţe şi să-i umple sufletul pustiu cu o sărutare

tandră și duioasă. Avea o înfățișare periculoasă, de om ale cărui gînduri băteau mai departe, spre o dorință mai puternică decît o consolare prietenească. Simțea că el are nevoie de altceva și se temea că ar vrea mai mult de la ea. Dar era sigură că nu-i plăcuse să i se spună *taiped* sau *copil*!

El așteptă pe spate ca ea să se hotărască dacă are de gînd să-l ajute sau nu, urmărind-o înțelegător cu ochii săi albaștri — ca și cum știa precis ce gînduri se răsuceau în mintea ei ca frunzele mici, neajutorate, învîrtite în cercuri nebunești de vînt.

Ea refuză să-i privească trupul musculos, dar îi văzu forma subțire cu coada ochiului. Pălăria lui zăcea în iarbă unde căzuse cînd se întoarse pe spate și o șuviță blondă îi căzuse pe frunte. Îi dăduse de-atîtea ori pe spate cîrlionțul aceia, în timpul febrei, încît trebuia să se abțină să n-o facă iar.

Se obișnuise să-l atingă cît timp fusese bolnav, dar nu acum. Cînd încerca să se impună, o speria. Voia să aibă încredere în el; voia chiar să mai fie sărutată o dată. Dar mai presus de teama de moarte, era teama de minciună și trădare. Riordan era un om al legii și avea o misiune de îndeplinit. Dacă ar ști ce făcuse ea, ar da deoparte orice înclinație pentru ea, ar duce-o la închisoare și ar pleca. Și atunci, toți anii aceștia în care se luptase să supraviețuiască ar fi în zadar.

— Putem merge, spuse ea. Ia-o înainte!

Matt aruncă o privire spre cuțitul din mîna ei. Cel puțin nu-i mai apăsa beregata.

— Doar n-ai de gînd să-mi înfigi cuțitul în spate doar pentru că te-am sărutat, nu-i așa?

— Nu, doar în caz că încerci iarăși.

O umbră de enervare trecu peste fața lui. Ea așteptă pînă cînd el se ridică pe mîini și pe genunchi, știind că trebuie să îl ajute, dar simțind că ar fi mai bine să nu-l mai atingă.

— Știi, Sky, spuse el, încercînd să-și dea seama cît sînge îi cursese pe pantaloni, am putea încerca să avem încredere unul în altul! Cu siguranță ne-ar fi mai ușor.

— Am învățat de mult timp că vorbele sînt de obicei minciuni, *Yellow Hair*. Și, pe lîngă asta, nu da toată vina pe mine. Nici tu nu ești mai încrezător, Văd asta în ochii tăi, în ceea ce faci. Dacă ai fi așa de încrezător, n-ai fi venit aici înarmat ca un întreg batalion de cavalerie.

— Un om cu meseria mea poate avea încredere în foarte puțini oameni, Sky, recunoscu el, și se poate baza și pe mai puțini cînd are nevoie de ajutor. Dar, cînd doi oameni, ca mine și ca tine, pot avea încredere unul în altul?

Buzele ei se subțiară.

— Pentru tine și pentru mine, *Yellow Hair*, poate niciodată.

În noaptea aceea, Sky părăsi peștera. Se întoarse după cîteva minute cu pistolul, carabina și

cuțitul lui Matt. Mîinile îi tremurau, dar bărbia era ridicată cu hotărîre, cînd îi dădu armele.

— O să ai nevoie de ele dacă se întorc bărbații aceia, spuse ea, evitîndu-i privirea albastră, străpungătoare. Și dacă pleci curînd, o să ai nevoie de ele.

Păși spre patul ei, dreaptă și mîndră, ca și cum s-ar fi dus la luptă pregătită să moară. Lupul se ridică de la locul lui de lîngă foc și se așeză lîngă ea. Ea se întoarse cu fața la perete și cu spatele la el. Matt se gîndi că vrea să-l pună la încercare și să vadă dacă își ținea promisiunea pe care i-o făcuse. Din cuvintele ei, nu s-ar fi gîndit niciodară că se răzgîndise în privința încrederii în el, și, în nici un caz, atît de repede.

— Îți mulțumesc, Sky.

Șoapta lui trăda surpriza. Ea nu se întoarse și nici nu-i răspunse. O privi mult timp și ea se prefăcu că doarme, dar trupul ei era încordat sub pături și respirația prea ușoară ca să-l înșele. Lumina flăcărilor străluci peste forma ondulată a corpului ei ascuns sub blănuri și dădea o nuanță albastră părului descoperit. Dar lumina focului nu era singura care-o atingea; ochii lui plini de dorință, o mîngîiau în singurul mod în care puteau s-o facă — în felul în care soarele încălzește pămîntul, și totuși nu-l atinge niciodată.

Totul din el îl împingea să-și părăsească patul și să meargă alături de ea sub pături, să o ia în brațe

și să-i modeleze liniile după duritatea lui, să o apere și s-o facă să înțeleagă că niciodată nu-i va face nimic rău. Tînjea după ea! Doamne, cum mai tînjea! Se îmbolnăvise din primul moment cînd o văzuse în lumina lunii, de o frumusețe eterică. Fusese pentru el o enigmă, o fantomă, o plăsmuire a imaginației lui. Și, pentru că nu era complet reaiă, făcuse din ea ceea ce voise el să fie. Și-o imaginase venind la el cu brațele deschise. Se imagina gata să se cufunde în ea... Ah, toate astea erau fantezii de bărbat singur!

Acum trebuia să privească în față realitatea, și dacă voia să-i cîștige încrederea trebuia să se miște încet. Altfel, fiecare pas pe care l-a făcut spre ea e în zadar. Și, cum dispare zăpada transformîndu-se în rîu, ea va fi pierdută pentru el. Pentru totdeauna.

Many Claws nu se arătă pînă cînd luna nu-și începu noul ciclu. Din poziția în care stărea, lîngă lac, ascuns între copaci, Matt îl văzu pe bătrînul indian luînd urma vînatului de-a lungul rîului. Terminînd de ascuțit cuțitul, Matt îl strecură în tocul de la cingătoare și apucă pușca sprijinită de un bolovan. Controlă încărcătura pe cît de silențios posibil. Indianul nu păru că aude, dar se mișcă spre locul unde Matt era ascuns în umbră. Pe Matt nu-l surprinse că bătrînul știa unde este.

— Chiar și în umbră, pușca și cuțitul tău strălucesc ca fulgerul pe cerul întunecat, Riordan, spuse bătrînul ironic. Ar trebui să fii mai atent și să stai departe de degetele lungi ale Tatălui Soare.

— Te-am văzut venind. Nu încercam să mă ascund.

— Îmi pare rău să constat că încă mai ești pe-aici, Riordan. Nu e deloc bine pentru Red Sky.

— Și de ce, *Many Claws*?

— Pentru că ești o povară prea mare pentru umerii ei mici. Ești o gură în plus de hrănit, și ea nu are acum nici pe departe destulă hrană.

— Pare să se descurce destul de bine. Rar se întîmplă să treacă o zi fără să aducă acasă carne proaspătă.

— Din care tu îți umpli farfuria și burta.

Matt nu se lăsă intimidat de privirea întunecată sau cuvintele aspre, deși se simțea destul de vinovat că nu era în stare să o ajute la vînat; încă mai depindea de cîrjă și făcea prea mult zgomot cînd se mișca prin pădure. Ar fi fost mai mult o piedică decît un ajutor pentru ea.

— N-o să mai dureze mult, *Many Claws*. Plec curînd.

— Atunci ești mulțumit că Red Sky nu știe nimic despre oamenii care i-au ucis familia?

— Nu, deloc.

— Ar fi bine să accepți realitatea. Red Sky nu-ți poate spune nimic pentru că nu-și amintește ni-

mic. Uneori, după ce cuiva i se întîmplă un lucru urît, acesta încearcă să-l scoată din minte. Uneori, e singurul lucru pe care-l poți face ca să trăiești. Ea nu vrea să-și amintească ce s-a întîmplat în acea zi.

Matt se gîndi la ororile din trecutul său, la Bailey Loring, la fiul lui, Red, și angajații lor. Toți stînd deasupra lui, rînjind, rîzînd batjocoritor și distrîndu-se pe seama jocului lor sadic. Putea chiar să-și amintească fețele angajaților, deși recunoștea că păliseră puțin după atîția ani. Și dacă nu i-ar fi văzut înainte de întîmplarea aceea, poate că nici el nu și-ar fi adus aminte de ele. Și el împinsese multe amintiri în cele mai îndepărtate colțuri ale minții, cum spunea *Many Claws* că făcuse Red Sky, dar nu uitase nimic. Și, mai ales, nu uitase ridiculizările și plăcerea pe care o aveau torționarii săi văzîndu-l suferind. Umilința aceea era o durere mai mare decît semnul făcut cu fierul roșu pe spatele lui. A fost singurul lucru care l-a învățat să urască.

— Poate că ai dreptate, spuse împăciuitor, ascunzîndu-și emoțiile Matt.

— Nu crezi că cineva poate avea amintiri pe care nu vrea să le răscoleaàscă? ridică tonul *Many Claws* cu chef de ceartă.

— Ba da. Dar mai cred că e timpul ca Sky să-și amintească și să înfrunte adevărul. Cred că ar putea să-mi spună ceva dacă ar vrea; dar refuză să vorbească despre asta. Ca și tine, de altfel.

— Nu-ți pot spune nimic pentru că ea nu mi-a spus nici *mie* nimic.

— Mi-ai mai spus asta și înainte și am aflat că nu era chiar așa.

Ochii negri ai lui *Many Claws* licăriră de furie, strălucind ca o rază de soare ce atinge suprafața a două bucăți de cărbune.

— Voiam s-o apăr.

Își ridică bărbia sfidător chiar dacă nu avea altă șansă decît să recunoască adevărul.

— Da, știu asta acum, și nu pot spune că-ți fac vreo vină din asta. Asta mi-amintește de...

Cu degetul mare și cel arătător Matt scotoci în buzunarul de la vestă și scoase ce căuta.

— Uite, am ceva pentru tine.

Many Claws întinse mîna, ezitînd, spre obiectul aceia care nu se vedea, privindu-l cu suspiciune pe Matt, cînd acesta i-l puse în palmă.

Many Claws se holbă la el.

— Ce-i asta, Riordan?

— Nu-l recunoști, *Many Claws*? E glontele pe care l-a scos Sky din piciorul meu. Am crezut că-l vrei înapoi... de vreme ce-ți aparține...

Degetele lungi ale lui *Many Claws* se închiseră peste glonte în timp ce privirea ascuțită se ridică din nou spre Matt.

— Cum ai știut, Riordan?

— N-am știut... pînă acum.

Înțelegînd ce ușor se lăsase păcălit, fața lui *Many*

Claws se întunecă de furie și strînse din dinți fără să spună nimic.

— Am jucat la risc și ți-am întins o cursă, continuă Matt. Am vreo vină că ai căzut în ea? Nu sînt multe carabine *Spencer* ca asta pe care o ai tu, *Many Claws*. Aș spune că a fost o armă de război calibrul 56—56. Dar, practic, folosește cartușe de calibrul 52. Majoritatea cowboy-lor în ziua de azi au puști *Winchester* sau *Colt* calibrele 44 și 40. Se pare că sînt puștile favorite ale femeilor. Pe lîngă asta, un singur om a tras în mine. Dacă tipii aceia m-ar fi încolțit, aș fi fost mort. Am început să mă gîndesc cine ar avea cel mai mult de cîștigat dacă eram omorît. M-am gîndit la Sky, dar ea nu are arme de foc. și, bineînțeles, mă îndoiesc că i s-ar fi făcut milă și mi-ar fi salvat viața, dacă ea ar fi fost cea care a tras. Apoi m-am gîndit la tine. Dar mai am o întrebare pentru care n-am încă un răspuns.

— Și care-i întrebarea asta, Riordan? șopti iritat *Many Claws*, ținîndu-și încă degetele încleștate pe glonte.

— De ce ai ajutat-o pe Sky să-mi salveze viața dacă voiai să mor?

Vraciul ridică privirea cu mîndrie și-și îndreptă umerii.

— Pentru că ea m-a rugat s-o fac, Riordan. Și n-am putut s-o refuz.

— Și ea de ce ar vrea să-mi salveze viața?

El dădu din umeri.

— Cine poate ști ce e-n mintea unei femei?!

Deși vraciul fusese țintașul de elită, Matt nu se temea de el. Bănuia că nu va mai încerca să-l omoare decît dacă era provocat.

— Sky înseamnă foarte mult pentru tine, nu-i așa *Many Claws*?

— Mi-e ca o fiică.

Deodată, dintre copaci, de-a lungul pajiștii, o fulgerare albă le atrase atenția. Esup fugea fericit spre ei și alergă la *Many Claws*, așteptîndu-i mîngîierea prietenoasă, apoi amușină in jurul sacului cu provizii.

Amîndoi bărbații o văzură pe Sky venind printre copaci și o priviră străbătînd pajiștea spre ei cu mișcări grațioase și feminine. Inima lui Matt începu să bată repede și trupul păru că se întoarce la viață, ca întotdeauna în prezența ei. Pînă cînd ajunse la ei, Matt uitase pentru moment ce discutase cu *Many Claws*.

— Să mergem la peșteră, sugeră ea. O să fac ceva de mîncare și mai stăm de vorbă.

Ea o luă înainte pe poteca alunecoasă spre peșteră. Matt se ridică și își puse cîrja sub braț, dezamăgit că ea îi acordase doar o privire fugară. Privirea lui *Many Claws* o urmări plecînd în timp ce ridică sacul și îl aruncă pe umăr. Liniile feței lui se adînciră luînd înfățișarea urmelor adînci lăsate în pămînt, de milioane de ani, de apă, vînt și soare.

— Nu-ți fă griji, *Many Claws*, spuse Matt. N-am să-i spun că tu ai tras în mine.

Ochii întunecați ai lui *Many Claws*, în care se citea suspiciunea și un anumit dispreț, se întoarseră spre Matt.

— E foarte frumos din partea ta, Riordan. Dar te previn ... dacă o faci să sufere, te voi ucide. Și data viitoare n-am să plec pînă nu văd vulturii scoțîndu-ți ochii.

— Nu m-am îndoit niciodată, *Many Claws*. Dacă aș fi omul care să-i facă vreun rău, ai avea toate drepturile să mă ucizi.

Doar soapta blîndă a ploii
Face florile să se deschidă.

Capitolul 8

Red Sky măsura trecerea timpului după înflorirea plantelor sălbatice. Zilele din calendar nu-i erau de folos. Știa doar că vara venise și Matt Riordan stătea tot cu ea.

Era aproape o lună de cînd îi scosese glontele din picior. Rana era încă destul de urîtă, dar se vindeca vizibil și acum se putea mișca mult mai ușor. Nu spusese nimic despre plecare și nici ea nu-i mai aminti, pentru că îi era greu să înfrunte singurătatea care se va așterne odată cu plecarea

lui, singurătatea aceea ca pătura veche a zăpezii. Un singur lucru o deranja — că nu-i păsase de singurătate înainte să vină el, ci o acceptase cu resemnare tacită.

Călăreții care erau cît pe ce să-i prindă părăsiră zona și nu se mai arătară. Ea știa că o caută dar se gîndea la cuvintele lui Matt: că nu ei îl împușcaseră. Atunci cine?

Devenise un obicei pentru Matt să iasă în fiecare zi și să meargă pînă la Soldier, apoi să se întoarcă. Încerca s-o ajute cu ce putea. Cu cîrja făcea prea mult zgomot și alunga vînatul.

O rugase la început să-l însoțească în plimbările la Soldier ca să-l adape, dar ea refuzase întotdeauna. Vara ținea foarte puțin aici, în munți și ea trebuia să se pregătească pentru iarnă. Dacă voia să supraviețuiască acelor lungi și reci luni, trebuia să pună carne la conservat, să pregătească piei pentru haine, să culeagă ierburi și plante și să sape după rădăcini.

Matt era plecat de mai multe ore la Soldier dar, chiar dacă drumul pînă acolo era lung, trebuia să se fi întors de mult. Red Sky se gîndi că voia anume să stea departe de ea.

În ziua aceea se întoarse la peșteră pe lîngă rîu

cu carnea proaspătă. Prinsese doi iepuri cu blănuri frumoase pe care, dacă le cosea împreună cu altele, puteau forma o haină călduroasă.

Ca de obicei, ea și Esup ezitară cînd ajunseră la luminiș, cercetînd dacă era vreun pericol, dar nu văzură nimic și se grăbiră spre copacii din partea cealaltă. Apoi, apropiindu-se de lac, auzi zgomote ciudate și voci. Înaintă prudentă. Copacii străjuiau lacul și ea putea vedea clar fără să fie văzută. În fața ei, complet gol, Matt stătea în lacul rece ca gheața, în aparență spălîndu-se, dar, evident, fără plăcere.

Se cățără în copac, să privească, deși știa că n-ar trebui. Dar vederea spatelui lui musculos, a feselor tari și a picioarelor puternice, avu un efect hipnotizator asupra ei și rămase pe loc. Abia intrase în apă, se gîndi ea, pentru că își ridica și își cobora cînd un picior, cînd altul, ca și cum ar fi mers pe cărbuni încinși și nu pe pietre reci.

— La naiba! Rahat! începu el deodată. Naiba s-o ia de apă; nu e mai caldă decît ieri.

Red Sky se spăla în lac în fiecare zi după ce Matt mergea la culcare noaptea, și știa că e rece, dar o asemenea atitudine la un bărbat puternic, o făcea să zîmbească, îi ieși chiar și un chicotit și și-l înăbuși. Esup o privi întrebător, apoi continuă să-l privească pe Riordan cu o leneșă indiferență. Începuse să-l tolereze pe acest vizitator, și chiar îi lingea mîna cîteodată, permițîndu-i să-l mîngîie pe

cap. Îl acceptase cu prudență pe Riordan în peșteră, dar nu și în inima lui. Red Sky știa că asta se întîmpla pentru că ea era încă neîncrezătoare și lupul simțise asta. Dar să-l vadă pe Matt gol făcea ca acesta să pară mai puțin un animal de pradă periculos și mai mult o ființă umană vulnerabilă.

— Apă rece și înghețată! La naiba!

Riordan se întoarse și Red Sky fu luată prin surprindere de imaginea din față a lui. Aproape se întoarse jenată, dar și din respect pentru intimitatea lui. Privirea îi alunecă în ultimul moment de la părul maroniu de pe piept la bărbăția lui cuibărită într-o porțiune de păr identic. Penisul era ridicat spre coapse ca și cum ar fi vrut să ajungă cît mai departe posibil de apa rece a lacului.

Riordan găsi, în cele din urmă curajul să se așeze în bazin pe piatra netedă pe care o pusese ea acolo, pentru același motiv. Apa nu era adîncă și abia dacă-i trecea de mijloc. Genunchii îi ieșeau în afară, neacoperiți de apă, și rana era vizibilă, jupuită de piele și roșie.

Sky se întoarse simțindu-se vinovată că-l urmărise. Tremura și știa prea bine că nu de frig. Obrajii îi ardeau și, ciudat, își simțea inima bătînd în cu totul altă parte decît în piept. Auzi apa plescăind, apoi, în cele din urmă fîșîitul hainelor. Aruncă o privire peste umăr și văzu că acum avea pantaloni pe el. Apoi el începu să se bărbierească. Îl privi cu o anumită fascinație, cum își privise tatăl cînd era

mică.

— *De ce bărbații au perciuni și femeile nu tati?*

— *Cred că pentru ca bărbații să le gîdile cu ei pe femei și ele să-nnebunească de plăcere. Au!*

— *O nu. Iar te-ai tăiat? Doare?*

— *Da... și da. Uite ce mi se întîmplă dacă vorbesc în timp ce mă bărbieresc.*

— *Știi tati, cînd mă fac mare, am să mă mărit cu cineva ca tine, mami spune că nu se poate cu tine pentru că ești deja însurat cu ea.*

— *Da asta așa e. Și, pe lîngă asta, aș fi tare bătrîn și sfrijit și tu ai vrea pe altcineva frumos și tînăr.*

— *Pun pariu că nu voi găsi niciodată pe cineva așa frumos ca tine.*

— *Poate că nu: Cred că Dumnezeu m-a făcut altfel pe mine decît pe ceilalți oameni.*

Doamne, cît o mai încînta! Și ce prostuță fusese să creadă că se poate mărita cu el. Tatăl ei era, deja, eroul ei, idolul ei. Încă își mai amintea ziua aceea atît de bine, chiar și spuma de ras plutind ca niște globuri mici pe apă și bucățelele de perciuni lipite de ele. Și picăturile de sînge de la tăieturile lui.

Sîngele...

Deodată Riordan începu să zbiere. Ea își reveni din visare și Esup sări în picioare, cu părul ridicat pe gît și cu un mîrîit rostogolit din gîtlej. Nebunul ăsta de Riordan cînta! Red Sky uită complet de si-

ne. Fără să se gîndească își făcu loc printre tufișuri și alergă spre el.

— Taci! ordonă ea cu ton scăzut și speriat. Taci din gură, altfel o să-i ai pe oamenii ăia aici, lîngă tine!

El lăsă aparatul de bărbierit deoparte și-și pipăi fața să vadă unde mai era nerasă.

Ea remarcă ce fină îi era fața acum, știind că e la fel de moale ca cea a tatălui ei cînd își termina de ras perciunii. Ochii ei alunecară pe bucățica de săpun încă atîrnîndu-i de un colț al gurii și văzu zîmbetul larg ce-i apăru pe față.

— Simțeam eu că ești pe aici spionînd, spuse el, voios. Sper că măcar ai văzut ceva care să merite timpul pierdut.

Roșeața îi acoperi obrajii.

— Nu spionam.

El ridică o sprînceană, neîncrezător.

— Veneam cu iepurii ăștia pe lîngă lac și te-am auzit zbierînd destul de tare să trezești și morții, continuă justificîndu-se.

— Nu zbieram. Cîntam.

— Cîntai? Suna de parcă erai o vacă căpiată încercînd să-și găsească vițelul.

— Mă judeci pripit. Pentru simpla ta informare, obișnuiam să cînt vitelor pe drumurile Texasului cînd lucram ca văcar. Vocea mea era atît de pură și de clară încît le punea pe săracele animale în cea mai liniștită stare pe care ți-o poți imagina.

— Sau mai degrabă pe fugă. Și dacă mai continui să faci atîta zgomot, am să te rog să pleci. Pe lîngă asta ești destul de sănătos să poți călări și pui în pericol acest loc cu cît stai mai mult.

El se liniști. Voioșia îi părăsi ochii și începu să devină, din nou, omul cu secrete ascunse și gînduri pe care nu le putea înțelege sau crede.

— Nu ți-e teamă că aș putea spune cuiva unde ești?

Ea își întoarse privirea de la ochii lui întrebători, în așteptare. Încă o dată prezența lui o făcea să aleagă.

— Nu văd cum aș putea să te împiedic, dacă asta vrei tu. A fost un risc pe care mi l-am asumat cînd te-am adus aici.

— Da, spuse el serios, ți-ai asumat un mare risc și pentru asta îți sînt recunoscător. Așa că nu fi îngrijorată. N-am să spun nimănui unde ești. Sînt aici să te readuc în siguranță la civilizație, dacă mergi să depui mărturie. Apoi, dacă vrei poți veni înapoi aici, te voi aduce chiar eu.

Ea simți că încrederea pe care o avea în el i-a fost trădată.

— Am crezut că vei pleca imediat ce ai să poți călări.

— M-am răzgîndit, spuse el.

— Deci ai mințit. Ți-am spus deja, nu voi merge cu tine! Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să te las să mori. *Many Claws* avea dreptate.

Se întoarse hotărîtă pe călcîie și încercă să plece, dar el o prinse de braț. Ea își duse mîna la cuțit, dar el fusese mai rapid decît ea anticipîndu-i mișcarea. Apoi îi prinse și celălalt braț și o trase mai aproape de el. Lupul începu să mîrîie, dar Matt îi porunci să tacă și, uimitor, acesta îl ascultă.

Red Sky se simți intimidată de puterea pieptului dezgolit al lui Matt și de mușchii proeminenți ai brațelor. Respirația i se înteți și simți că-și pierde capul. Putea să-i sfărîme ușor încheieturile mîinilor, dacă ar fi vrut, putea s-o facă să meargă cu el. Renunță să se mai apere, iar acum Matt putea face orice ar fi vrut.

Îl putea chema pe Esup s-o apere, ar asculta-o chiar dacă îl cunoștea pe Riordan. Și o putea face, dacă trebuia.

— Lasă-mă să plec, *Yellow Hair*, spuse ea.

— Nu mă cheamă *Yellow Hair*, numele meu este Matt Riordan și aș dori să-mi spui și tu așa.

Sky își dădu seama că răbdarea lui ajunsese la capăt.

— Ai grijă că vorbești cam tare, vocile se aud de departe.

Ea încercă să scape din strînsoare, dar el își recăpătase forța cu care putea s-o domine.

— Nu mă îngrijorează asta, pentru că nu e nimeni cîteva mile distanță de locul ăsta.

Vorbele și privirea arzătoare din ochii lui îi provocară din nou teama, dar nu teama aceea pe

care o simțise acum șapte ani din cauza acelor bărbați și nici cea pe care o avusese la început față de Matt. Nu, asta era o altfel de teamă. Îi era teamă de propria ei slăbiciune și de dorința ciudată pe care o simțea în apropierea lui. Sentimentul acesta o făcea să dorească să se lase protejată de el. Dar el o va apăra sau se va folosi de ea și apoi o va omorî așa cum făcuseră bărbații aceia cu familia ei?

Cu siguranță că fusese bun cu ea doar ca să obțină ceea ce voia. Nu trebuia niciodată să cedeze bunătății lui. Cum putea fi sigură dacă el era omul acela bun care părea să fie, sau era ca toți ceilalți fățarnici?

— De unde știi că nu-i nimeni prin preajmă?

Se hotărî să privească în ochii lui albaștri, care o hipnotizau și să se rupă de emoțiile tulburătoare care-i stăpîneau mintea și trupul.

— Pe mine nu m-ai auzit cînd m-am apropiat, continuă ea.

— Poate că nu, dar întotdeauna ți-am simțit prezența, Sky. Întotdeauna am știut cînd mă urmărești. Întotdeauna.

Era adevărat. Știuse întotdeauna cînd ea era aproape și se simți jenată. Dar nu-l văzuse niciodată făcînd ceva atît de intim, ca atunci cînd făcea baie. Îl urmărise doar călărind calul lui arămiu, fascinată de felul cum se ținea în șa, ca și cum alcătuiau un tot; intrigată de ținuta sa bărbătească și

de acea calitate misterioasă pe care ea n-o avea și n-o înțelegea, dar de care trupul ei părea să aibă nevoie într-un mod inexplicabil.

Privirea lui îi dădea fiori în tot trupul. Matt părea că e din nou gata să răbufnească.

— Lasă-mă să plec, spuse ea zbătîndu-se în strînsoarea de fier a mîinilor lui.

— Hai să ne plimbăm, Sky.

Vocea lui se îndulci încercînd s-o convingă.

— E o zi minunată, munca ta mai poate aștepta.

Surprinsă de invitația aceasta ciudată, privirea ei se opri insistent asupra lui. Plimbarea nu avea nimic de-a face cu lupta pentru supraviețuire, cu ofensa pe care i-o adusese el sau cu motivul pentru care el era aici. Plimbarea n-avea nimic de-a face cu părăsirea acestui loc și plecarea la Cheyenne. Atunci, care era scopul plimbării?

Privirea îi alunecă instinctiv pe buzele lui. Se gîndise de multe ori, chiar și în vise, la felul în care gura lui îi atinse buzele. Nu mai încercase să o atingă de cînd ea îl amenințase cu cuțitul. Dar, cu cît zilele treceau ea începu să-și dea seama că-i lipsea apropierea fizică și ajunsese aproape să tînjească după aceasta. În ciuda fricii ei de moment, nu dorea ca el să-i dea drumul la mîini. Se simțea într-adevăr vie. Cu o ciudată ezitare se întrebă dacă ar dori să-i simtă buzele din nou. Dacă mergea să se plimbe cu el o va săruta din nou? Și

dacă va încerca îl va lăsa să o facă?

— Nu vreau să mă plimb cu tine, *Yellow Hair*, spuse tăios ca el să nu poată ghici adevăratele-i gînduri.

— Numele meu e Matt Riordan.

— Bine, Matt Riordan!

— Așa-i mai bine.

Tonul lui deveni duios și șoapta seducătoare îi trimitea fiori pe șira spinării.

— Acum, continuă el, o să luăm iepurii ăștia pe care i-ai prins, o să intrăm în pădure, o să-i gătim și vom avea astfel un mic picnic. Pun pariu că n-ai mai fost la un picnic de mult timp, nu-i așa, Sky? Ei bine, o să facem un picnic pentru că am obosit să stau mereu închis în peștera aceea afurisită. E întuneric acolo și nu-mi place să fiu închis ca într-un țarc. Îmi place să stau în locuri largi, de unde pot să văd totul. S-ar putea să nu fii de acord cu mine dar peștera asta seamănă grozav de bine cu o capcană.

Red Sky simțea că împotrivirea ei slăbise din ce în ce mai mult, ajungînd în situația de a-i ceda total inițiativa. Ochii, cuvintele, chiar și mîinile lui puternice, dar mîngîietoare o tulburau convingînd-o să-i cedeze.

Un picnic! Ce frumos! Trecuse mult timp de cînd nu mai cunoscuse clipe fericite și liniștite. Dar imediat se controlă:

— Ești nebun să te gîndești la un picnic tocmai

acum. Era să fii ucis doar cu o lună în urmă. Nu știi ce-i prudența?

— Ba da, într-un fel. Dar viața nu are valoare dacă un bărbat nu-și poate asuma riscul din cînd în cînd, așa-i? Sau tu nu știi ce-nseamnă să-ți asumi un risc.

Sky se strîmbă ironic. Ochii îi sclipeau disprețuitor.

— Fiecare zi din viața mea e un risc, Riordan. Știi foarte bine asta, așa că nu mă jigni.

— Numele meu e Matt.

— Bine, Matt!

Înfățișarea lui severă se destinse; colțul gurii se ridică ușor, dar nu destul pentru a putea fi luat drept un zîmbet. Dar destul ca ei să i se taie respirația.

— Acum, unde vrei să facem picnicul?

— Nu vreau un picnic, sări ea. Dar, de vreme ce insiști atît, e un loc la un sfert de milă de aici.

Apoi începură să meargă mai des la picnicuri, cînd Matt o putea convinge să-și lase treaba. Avea nenumărate scuze dar erau slabe și erau întotdeauna imediat refuzate de Matt.

— *Iarna se apropie și n-am să fiu pregătită pentru ea.*

El îi răspundea:

— *Dacă vii, te voi ajuta să tăbăcești pielea ace-*

ea cînd ne-ntoarcem.

Sau:

— Am să-ți strîng eu vreascuri să-ți ajungă pentru două ierni.

— Am renunțat la cîrja mea de două zile, Sky. Hai să ne plimbăm să văd cum mă descurc.

Nu era cu treburile în urmă, datorită ajutorului lui dar, cu fiecare zi care trecea simțea că legătura lor era mai puternică. Sky nu știa dacă și el simțea la fel, dar pe ea o tulbura. Nu voia să depindă exclusiv de el, mai ales de compania lui. El avea o viață dincolo de munții aceștia, o meserie la care să se întoarcă, poate o femeie. Altădată ar fi vrut ca el să plece cît mai repede posibil. Acum se vedea capitulînd la fiecare toană a lui și fără nici un motiv. Nu se mai putea concentra la munca ei, pentru că gîndul îi zbura la el și se întreba ce făcea cînd nu erau împreună. În una din zile aproape călcase într-una din propriile capcane gîndindu-se la Riordan. Prezența lui îi slăbea prudența necesară supraviețuirii în munți. Ar trebui să plece, dar cum să-l determine s-o facă?

Și de fiecare dată cînd se plimbau, ea spera în secret că el se va apropia mai mult de ea, că va încerca să o sărute din nou. Se întreba cu o neliniște crescîndă de ce părea să nu-l mai intereseze, cum se întîmpla la început. N-o mai găsea atractivă, era într-adevăr un copii pentru el?

— Bine, spuse, încercînd să-și ascundă exas-

perarea. Dar de data asta nu mai stau mult.

— Ia-ți și caietul de desene. Ai putea desena ceva.

Ea ezită, dar el întotdeauna părea că îi ghicește gîndurile.

— Fii liniștită, n-am să mă uit la nimic dacă tu nu vrei.

Sky o luă pe urmele vînatului printre copaci. Ca de obicei se opriră la marginea poienii să mai verifice încă o dată dacă nu era cineva străin prin preajmă. Apoi străbătură luminișul spre cealaltă parte a sa. Era un loc care-i plăcea în mod special lui Red Sky, și simțea că și lui Matt, deși nu-i spusese asta niciodată. Era o poiană în mijlocul unor pini groși. Plăci de granit, încălzite de soare erau un loc perfect pentru picnic.

— Cred că aici e bine, spuse ea, nedorind să pară nehotărîtă.

— E bine aici, răspunse el.

Matt alese un loc în spatele ei pe o dală lunguiață de granit ceva mai înaltă decît locul unde se afla ea. Căldura soarelui îl amețea. Se așeză pe spate acoperindu-și ochii cu pălăria. Dar nu de tot astfel încît pe sub borul pălăriei putea vedea orice mișcare a lui Sky. Ea se așeză doar la doi pași de el, cu spatele. Părul negru ca smoala, bine pieptănat îi strălucea în lumina soarelui. Dorea să-i simtă cozile dese și mătăsoase în palmele lui și să și le apropie de buze. Cîteodată, ca și acum, aceas-

tă dorință era mai mare decît putea el suporta. Mîna îi era numai la cîțiva centimetri de una din cozi cînd și-o retrase repede. Lucrurile mergea destul de bine, ar fi fost o prostie să strice acum legătura dintre ei. Dar nu se purtase niciodată atît de atent cu o femeie. Și asta aproape îl înnebunea.

Sky își deschise caietul cu desene și începu să deseneze. Pe măsură ce desena el recunoscu stînca abruptă care le ascundea peștera, lacul și pajiștea. O femeie în rochie de piele, cu părul lung era ea. În spatele ei desenă un bărbat care o privea și care părea să aștepte. Cînd îi adăugă o pușcă la șold și o pălărie pe cap nu mai era nici un dubiu, că bărbatul era chiar Matt.

Bărbatul avea trăsături dure și o privire ciudată. Matt nu se imaginase niciodată ca fiind așa de dur, dar acum știa că ea îl vedea în felul acesta. Nu era de mirare că-i respingea atingerea și că începuse să aibă încredere în el după mult timp. Îi citea în ochi teama că, în orice moment, o poate ataca sau minți.

Nu încercă să dea o interpretare desenului sau cel puțin nu se gîndi la asta. Sky era nehotărîtă, dacă să-l urmeze sau nu; o hotărîre care putea însemna moartea, indiferent de calea pe care o alegea. Iar acum, el nu mai era sigur deloc care era soluția cea mai bună.

După ce-și termină desenul întoarse pagina. Imaginea unei perechi de veverițe jucîndu-se pe o

buturugă, începu să se contureze ușor, într-o asemănare perfectă cu realitatea. Apoi închise carnetul.

— Ești un artist excelent, spuse, împingîndu-și pălăria pe ceafă și ridicîndu-se. L-am recunoscut pe *Many Claws* în desenele tale, în ziua cînd îți scotoceam printre lucruri. Dar ceilalți cine erau? Familia ta?

Sky se mișcă stînjenită pe piatră.

— Credeam că dormi.

— Nu, doar moțăiam.

— Da, era familia mea.

— Chiar și tînărul aceia, cowboy-ul? Dar indianul puternic?

Ea află, foind colțurile caietului închis. Privi drept înainte, oferindu-i doar profilul. Răspunsul păru forțat:

— Cowboy-ul era *Monty Glassman*, un prieten de-al meu, venise la mine în ziua aceea...

Tăcu un moment, apoi spuse direct:

— A fost și el omorît.

Matt reținu numele și informația. Astea erau lucruri care-l puteau ajuta să rezolve cazul. De fapt, el fusese trimis, numai să o aducă pe Sky martor, dar acum știa că nu va fi mulțumit pînă nu-i va găsi pe oamenii care-i distrusese viața fericită dinainte.

— Și indianul? E vrea rudă de-a lui *Many Claws*? continuă el s-o provoace.

— Nu, numele lui e *Gray Bear*. Și el era un prie-

ten de-al meu.

— Erau amîndoi iubiții tăi?

Era evident că amintirile o tulburau și o întristau. După un moment, ea răspunse:

— Da, amîndoi. Dar în mod diferit. *Gray Bear* încă mai trăiește dar nu l-am văzut de șapte ani.

Se foi pe piatra pe care stătea, apoi își ridică ochii spre el. Melancolia din ochii ei se schimbă în sfidare.

— Și acum, e rîndul tău. Cine e femeia aceea, Elizabeth, despre care vorbeai în timp ce aveai febră? Soția ta?

Era rîndul lui Matt să se agite. Cu un gest nervos își scoase pălăria trăgîndu-și-o pe frunte.

— Nu sînt însurat.

— Atunci Elizabeth este iubita ta, care te așteaptă undeva pînă cînd îți termini treaba cu mine?

— Nu, nu e nici iubita mea.

— Atunci, a fost iubita ta? insistă ea nemiloasă.

— Nu! A fost...

Sky zîmbi fiind mai frumoasă decît o văzuse Matt înainte, și uită complet ce voia să spună. N-o mai văzuse niciodată zîmbind. Inima îi zvîcni, pulsul i se acceleră. Ea îl tachina făcîndu-l să plătească pentru că o interogase, că îi cotrobăise printre lucruri și că o spionase peste umăr în timp ce desena. Dar lui nu-i păsa. Se lupta cu dorința de a o strînge în brațe, de a o întinde în iarba caldă, un-

de ar putea deveni încet și pasional același trup.

— Așa deci, îți place să pui întrebări, dar nu-ți place să-mi răspunzi la ele.

El simți că Sky era liniștită în preajma lui, liniște care crescuse din ziua cînd îi dăduse armele și văzuse că nu se întîmplase nimic.

— Elizabeth era o fată roșcată, frumușică, de care am fost îndrăgostit demult.

O mișcare de pe fața ei îl făcu să spere că Sky e geloasă pe Elizabeth, așa cum era el pe *Monty Glassman* și *Gray Bear*. N-avea importanță că totul se petrecuse cu ani în urmă. Ei avuseseră un loc în inima ei și simțea că așa va fi mereu.

— E o coincidență, spuse ea, amintindu-și. *Monty Glassman* era și el roșcat. Părul lui strălucea în soare atît de tare, dar el își scotea pălăria foarte rar, pentru că ura să i se spună *Roșcatul*.

Referirea ei la *roșcat* părea să-l lovească pe Matt sub centură. Bailey Loring era numit Roșcatul, iar fiul său Roșcatul cel Tînăr.

— Și părul lui Elizabeth avea aceeași culoare, spuse liniștit dar tulburat de inexplicabila coincidență. Avea reflexe blonde.

Ea dădu din cap, ca și cum și-ar fi amintit culoarea de care vorbea Matt.

— Cîți ani aveai cînd tu și Elizabeth erați îndrăgostiți?

— Aveam optsprezece. Dar asta era acum zece ani, Sky.

— Ce s-a întîmplat între tine și Elizabeth? De ce nu v-ați căsătorit?

Matt nu voia să vorbească despre Elizabeth cu nimeni, mai ales cu Sky McClellan. Dacă i-ar spune ce se întîmplase și de ce, ea ar putea să creadă acuzațiile care i se aduceau, ca mulții alții și nu adevărul, apoi ar putea pierde încrederea și prietenia ei și l-ar respinge ca și ceilalți.

— Elizabeth Loring pur și simplu nu mă iubea destul, Sky, spuse el. Asta s-a întîmplat.

Red Sky simți că așa cum ea păstra în memorie fantome ale trecutului, așa se întîmpla și cu Matt. Mai erau multe lucruri pe care nu i le spusese și probabil că nu i le va spune niciodată. Dar, în momentele acestea tăcute pe care le trăiau împreună începu din nou să viseze. Visa la străinul frumos care venise s-o ia călare spre o viață de iubire. Dar Matt n-o va duce niciodată spre vise. Cînd va afla ce făcuse, el nu va avea altă soluție decît s-o ducă la spînzurătoare.

— De ce-ai fost însemnat cu fierul roșu, Matt? întrebă ea încet. Cine ți-a făcut asta?

El sări în picioare simțind o durere ascuțită în picior.

— Nu merită să vorbim despre asta. Acum, mai bine ne-am întoarce și ne-am termina treaba.

Red Sky sări în fața lui încercînd să-l oprească. Aproape că-i puse mîna pe braț, dar se stăpîni în ultimul moment. Vîntul îi sufla prin păr și șuvițele

mai scurte îi atingeau obrazul. El i le dădu deoparte de pe obraz. Pielea aspră a mîinilor lui calde și tandre pe obrazul ei o făcu să-i bată inima mai tare, avînd o senzație stranie pe care începuse s-o cunoască din ce în ce mai bine. Ea nu se mișcă și nici nu încercă să pună mîna pe cuțit și se întrebă de ce devenise atît de mulțumită și de nesăbuită cu un străin care intrase în viața ei pe neașteptate.

Se adînci în privirea albastră, hipnotizatoare a lui Matt și văzu în ea înțelegere. Măcar de-ar putea să-și mîngîie durerea pînă la dispariție, cu trupurile și cu sufletele lor.

— Sîntem doi oameni care vrem să uităm trecutul, spuse ea. Ți-ai dat seama în peregrinările tale că asta se întîmplă cu majoritatea oamenilor, Matt?

— Da, cred că da, răspunse el. Dar, fără acest trecut, noi n-am fi acum... împreună. Deci, fiecare tragedie își are partea ei de fericire.

Ea dădu din cap cu înțelegere, apoi spuse:

— Să mergem acasă. *Kim*, *nehaynzeh*.

Vino prietene. Cuvintele ei îl obsedară pe Matt cîteva zile. Le auzea pînă și în somn, și se lupta să rămînă pe patul lui, departe de ea. Dar cu fiecare noapte dorința creștea mai mult și lumina caldă, erotică, a flăcărilor dansînd și prelungindu-se pe

pereții peșterii intensifica impulsul de a fi lîngă trupul ei, adînc în ea.

Dar dacă fusese violată, cum bănuia el, nu va fi ușor pentru ea să se dea unui bărbat... Poate niciodată...

Ca să simtă plăcerea acestei uniri, avea nevoie de răbdarea, priceperea și pasiunea bărbatului. Nu-și dădea seama dacă ar putea fi amantul de care ea are nevoie pentru a îndepărta urmele trecutului, și asta îl punea în încurcătură. Pe cît de mult dorea să facă dragoste cu ea, pe atît îi era teamă că nu va fi în stare să-i arate frumusețea acestui act și plăcerile pe care un bărbat și o femeie le pot avea împreună. Pentru prima dată în viață se gîndi serios la viitor. Ce se va întîmpla cu ea și cu el, în zilele ce vor urma? Nu era o femeie cu care să se culce, apoi s-o părăsească pur și simplu.

Rămase la locul lui, cu o neliniște și o teamă neobișnuite.

Într-o dimineață, ieși din peșteră, adîncit în gînduri și dorințe, și se trezi față în față cu un indian.

Cel căruia ea îi spunea *Gray Bear*.

Din tinerețea mea a rămas
doar un cîntec visător,
Îmi amintesc melodia, dar nu și cuvintele

Capitolul 9

Amîndoi bărbații săriră într-o parte, în poziție de luptă, cu mîna pe arme.

Încercuindu-se unul pe altul, fiecare aștepta să vadă dacă întîlnirea aceea surprinzătoare se va încheia cu o luptă.

Atunci o voce plină de surpriză se auzi la intrarea peșterii.

— *Gray Bear*? Chiar tu ești?

Indianul o privi pe Red Sky. Ea scoase un strigăt de bucurie, alergă la el și îi înconjură cu mîinile gîtul, nedîndu-i astfel altă soluție decît renunțarea

la luptă. Matt se însordă cuprins de o flacără arzătoare de gelozie. Brațele lui o cuprinseră ținînd-o strîns. Tot timpul acesta o tratase cu mănuși, iar acum s-o vadă topindu-se în brațele altui bărbat ca mierea caldă pe o pîine fierbinte.

Dar abia se gîndise la aceasta că ea împinse bărbatul departe de ea încruntîndu-se îngrijorată și înnăbușind astfel momentul de bucurie. Ea îl privi nerăbdătoare, și el la fel, cu o sete care părea imposibil de stins. Se apropie de ea, dar ea păși înapoi, ținîndu-și palma pentru a-l ține la distanță de un braț. Tristețea și durerea îi umpleau ochii. și regretul.

— Ah, *Gray Bear*, vechi prieten, nu credeam că ne vom mai întîlni vreodată! E minunat, dar nu e bine că ești aici. Cum m-ai găsit?

El păru că nu vrea să răspundă întrebării ei și privirii ei triste. Apoi privi în urma lui. Atunci îl văzură Red Sky și Matt pe *Many Claws* lîngă copacul care adăpostea cuibul vulturilor.

Many Claws veni spre ei.

— M-a urmărit, Red Sky. N-am știut pînă cînd era deja prea tîrziu.

— Visele mele erau pline de imaginea ta, spuse cu ardoare *Gray Bear*, luîndu-i mîna. De data asta ea nu și-o retrase.

— Chiar și cînd Tatăl-Soare apărea să ridice vălul nopții, continuă *Gray Bear*, inima îmi tînjea după imposibil — să te mai văd o dată!

Ochii lui negri îi străbătură fiecare amănunt al feței ei ca și cum nici acum nu credea că e reală. Ridică una din decorațiile de pe piept, spînzurate de un șnur la gîtul lui și i-l arătă.

— Vezi, încă mai port șuvița de păr pe care mi-ai dat-o ultima dată cînd te-am văzut.

Ea uitase de acea șuviță și o surprinsese faptul că el încă o mai poartă ca pe ceva prețios. El i-o împletise, o prinsese strîns și o legase de un șnur.

O strînse mai tare de mînă.

— Că visul mi-a fost împlinit, asta trebuie să fie un dar de la Marele Spirit însuși! Indienii te cred de mult rătăcind pe căile Morții. Nu puteau să-și imagineze că ai supraviețuit singură, frigului și foamei din lunile de iarnă. Dar credeam că, undeva pe Drumul Morții, spiritul tău jelea după familie și, despărțită fiind de ea, rătăcea pe pămînt căutîndu-le sufletele. Am rîs de *White Eyes* pentru că el credea că tu trăiești, cînd noi știam că doar sufletul tău rătăcește, pierdut, în Țara de Sus. Unchiul tău a făcut multe călătorii în munți pentru a găsi hrana spirituală. Le-a spus oamenilor săi că doar rugîndu-se puteau să îndepărteze foamea. Dar eu am început să mă gîndesc că face prea multe asemenea călătorii, apoi Fețele Palide au venit să întrebe de tine. Cînd omul acesta a venit, acest detectiv

de la *Pinkerton*, am ascultat lîngă cort și am auzit ce le spunea lui *Many Claws* și *Marelui Șef Washakie*. Părea sigur că ești în viață și inima mi-a sărit din piept de bucurie. *Many Claws* m-a iertat că l-am urmărit. Le-am spus că te-am ales de mult să-mi fii soție, să împarți cu mine patul și să fii mama copiilor mei. Și nu mi-am schimbat inima în privința asta, draga mea Red Sky.

Many Claws păși mai în față.

— I-am permis să vină aici, Red Sky, pentru că într-o zi eu am să mor, și tu vei avea nevoie de altcineva să te ajute.

Red Sky reuși să-și tragă mîinile din cele ale lui *Gray Bear*. Sufletul său strîns în el însuși abia-i permite să respire. O cuprinse frica. Ce se întîmplase cu pacea și liniștea din lumea ei. Își învinuia doar lipsa ei de prudență pentru distrugerea ei. Din întîmplare permisese cuiva s-o vadă, și apoi alții au aflat de asta. Călăreții veniseră pe-aici, apoi Matt Riordan. Acum venise și *Gray Bear*, complicîndu-i și mai mult situația.

— Asta-i foarte frumos din partea ta, *adah*, spuse cu respect. Dar am supraviețuit ș chiar cînd nu vei mai fi tu, voi continua s-o fac pentru că tu m-ai învățat totul. Chiar dacă mă bucur să-l revăd pe *Gray Bear*, mă tem că n-a fost înțelept din partea ta să-l aduci aici. Acum, locul ăsta e cunoscut încă de o persoană. Secretul adăpostului meu e în pericol.

— Dacă eu am greșit că l-am adus pe *Gray Bear* aici, spuse *Many Claws*, tu n-ai greșit că l-ai adus pe Riordan? Secretul tău e în siguranță cu *Gray Bear*, cu tribul Shashoni, unde ai devenit o legendă, dar nu e în siguranță cu acest străin alb. Odată plecat de-aici, le va spune tuturor.

Red Sky se uită cînd la unul cînd la altul. Căldura pe care o simțise văzîndu-și prietenul de demult se transformă într-o emoție confuză cînd privirea ei se intersectă cu a lui Matt. *Many Claws* îl numise pe Matt un străin dar, în momentul acela, simți că mai străin e *Gray Bear*. În ochii lui ea văzu înțelegere și ceva mai mult, ceva care o răscolea ca un foc.

— N-am găsit altă soluție decît să-l aduc aici, răspunse ea. Ar fi murit altfel. Nu e un subiect pentru care să ne mai certăm.

Buzele lui *Gray Bear* se arcuiră disprețuitor, dar *Many Claws* îi tăie orice posibilitate de a-i răspunde impertinent lui Matt.

— Pentru că tu și *Gray Bear* nu v-ați văzut de mulți ani, spuse el, ar fi bine să vorbiți singuri. *Gray Bear* dorește să te ducă de aici într-un loc mai sigur și, pentru că dorește de mult să-i fii soție, ar fi bine să fiți împreună din nou.

Ochii lui Red Sky scăpărară.

— Ți-am spus de multe ori că nu mă mărit! *Gray Bear* n-ar fi trebuit să fie indus în eroare în această privință. N-am de gînd să mă mărit cu nimeni.

Matt păși mai în față, lîngă ea, ca și cum ar fi voit s-o apere.

— Oare nu înțelege nimeni că dacă merge cu mine la Cheyenne, depune mărturie și ne spune numele criminalilor sau ne spune cine sînt, atunci îi putem prinde și judeca? Apoi ea va fi liberă să-și trăiască viața cum dorește — oriunde dorește, și cu oricine. Sau singură, dacă asta preferă. Dar nu va mai trebui să se ascundă.

Privi în ochii ei și ea simți cum îi bate inima puternic văzînd tandrețea de pe fața lui.

— Nu-i lăsa să te oblige să faci ceea ce nu vrei, Red Sky.

— Tocmai tu spui asta, Riordan, răspunse *Many Claws*. Nu tu stai aici de două luni și încerci s-o supui voinței tale? Văd că acum ești sănătos. Ar trebui să fii deja plecat de aici. De ce mai stai? *Haganionde*?

Matt nu putu respinge acuzațiile vraciului, dar credea că soluția lui e mai bună pentru Red Sky. Voia ca ea să fie liberă, nu încercînd să scape de urmăritori, doar pentru ca în final să fie ucisă, cînd va fi prea obosită și prea slabă ca să mai fugă.

Văzu o nouă amenințare în acest *Gray Bear*.

Matt nu voia s-o piardă din cauza acestui bărbat din trecutul ei. În ce relații erau ei? Prieteni? Foști amanți? Ceva îi spunea că ultima întrebare avea răspuns negativ. Sky avea pe atunci paisprezece ani, iar *Gray Bear* era cam de aceeași vîrstă. Indienii aveau principii ferme în ce privește relația sexuală înainte de căsătorie. Nu putea fi normal ca doi adolescenți să fi făcut mai mult decît să se țină de mînă și să fure cîteva sărutări. Gîndul acesta îl liniștea. Dar acum amîndoi erau adulți, și *Gray Bear* era un bărbat cu dorințe pătimașe, încîntător și arogant. Iar Red Sky era o femeie care abia devenea conștientă de feminitatea ei. Era foarte vulnerabilă acum și dacă cineva avea să-i satisfacă dorințele, Matt voia ca el să fie acela.

— Vino cu mine, Red Sky, spuse *Gray Bear*. Să vorbim despre anii în care am fost despărțiți.

Red Sky privi la cei trei bărbați. Se simțea prinsă la mijloc. Nu știau *Many Claws* și *Gray Bear* că șapte ani nu pot fi pur și simplu șterși cu buretele? Că nu puteau schimba ce se întîmplase doar făcînd-o să plece în alt loc? Chiar dacă o persoană tînjește după trecutul ei, cale de întoarcere nu mai există. Timpul și împrejurările schimbă pe oameni. Red Sky nu mai era sigură cine este acum, dar știa că încetase de mult timp să mai fie fata de care *Gray Bear* își imagina că este îndrăgostit.

Atitudinile lor posesive și autoritare o înfuriaseră.

— Puteți pleca toți de unde ați venit! Lăsați-mă în pace în lumea mea. Dacă vor veni ucigașii, voi lupta, la fel cum aș fi făcut-o și pînă acum.

O luă la fugă în jos pe poteca pietroasă cu ușurința unui rîs, apoi dispăru printre copaci. Dar curînd îl văzu pe *Gray Bear* urmărind-o. Matt rămase în vîrf cu *Many Claws*. Chiar și de la distanță, numai din poziția corpului său, ea înțelese că Matt dezaproba toată această întîmplare, dar nu încercase s-o urmeze.

Ar fi preferat să-l revadă pe *Gray Bear* în alte împrejurări dar, poate că ar trebui să-i dea ocazia să-și spună of-urile. Se opri, se așeză pe un buștean și așteptă să o ajungă din urmă.

Se așeză lîngă ea pe butuc, atît de aproape încît ea îi simți căldura emanată de trup. Cîteva amintiri familiare se întoarseră; mirosul lui specific, doar al lui în mod unic și diferit de al lui Matt, cu care se obișnuise. Se întrebă dacă și ea mirosea a pădure, a piele și a fum de lemne arse.

Era ciudat să fie împreună cu el din nou. Aștepta ca vechile senzații de atracție să reînvie. În definitiv, el nu se schimbase. Doar se făcuse mai drăguț. Dar, ca și celelalte întîmplări din tinerețea ei, și senzațiile dispăruseră, rămînînd doar amintiri dulci-amare.

— Tot încet te miști, *Gray Bear*, spuse, neputîndu-se abține să nu-l tachineze.

Cel puțin partea asta din prietenia lor revenise ușor.

El zîmbi:

— *Kaidivise*. Nu-i adevărat. Nu mă mișc încet, Red Sky. Tu te-ai născut cu aripi la picioare.

Ea chicoti, amintindu-și că mai auzise aceste cuvinte înainte.

— Da. Frații și sora mea îmi spuneau la fel. Puteam să vă întrec pe toți.

Pentru un moment se pierdu în amintirile plăcute ale jocurilor copilărești pe care le jucau pe pajiștile calde și pline de iarbă ale văii Long Moon. *Gray Bear* îi luă mîna pe care ea și-o trase imediat. Temătoare, se ridică și se îndepărtă de el, fără să-l privească.

— Te rog, înțelege, *Gray Bear*, așa, dintr-o dată e totul... și lucrurile s-au schimbat.

El veni în spatele ei și-și puse mîinile pe umerii ei. Ea se feri din nou de atingerile lui și el se tulbură vizibil.

— N-ai tînjit după atingerea mea cum am tînjit eu?

Cum ar putea ea să-i spună adevărul ca să nu-i jignească orgoliul de bărbat? De-a lungul timpului nu tînjise după atingerea nici unui bărbat, doar după îmbrățișările mamei și tatălui ei, iar acum,

singura atingere pe care și-o dorea era a lui Matt. Știa că, dacă i-ar permite lui *Gray Bear* chiar și cele mai mici gesturi, ar fi periculos. El și-ar lua o libertate prea mare și ar presupune la ea sentimente pe care nu le avea. Deodată își aminti ce sufocată o făcea el să se simtă, ca un animal în cușcă — *hrănit și îngrijit cu grijă, dar nu și liber să-și îndeplinească propriile necesități.*

— M-am gîndit la vremurile bune, *Gray Bear*, dar n-are rost să *construim castele de nisip din lucruri care nu pot fi.*

— Dar pot fi acum!

— Nu. *Lucrurile* s-au schimbat, *ți-am mai spus.* Eu m-am schimbat.

El o privi lung cu ochii lui ca două puncte negre de neînțelegere și frustrare.

— Te rog să-mi explici.

— N-ai nimic de explicat. N-am să fug de-aici în alt loc, cum vrea *Many Claws*. M-am obișnuit cu viața mea aici. Întotdeauna am fost prieteni, *Gray Bear*, și vom fi întotdeauna, dar nu-mi cere mai mult de atît.

— Te-ai culcat cu *White Eyes*, nu-i așa?! întrebă el acuzator. Ești acum femeia lui. Înainte era celălalt alb, *Monty Glassman*, acum e Matt Riordan — acest om al legii care vrea să te prosteasă să mergi la Cheyenne cu el. Nu-i pasă de tine, Red Sky! El are o treabă de făcut. El e un om plă-

tit de albi ca să omoare alți oameni. Și n-o face pentru a-și apăra nici poporul și nici pe el însuși. Te va părăsi cînd va fi terminat lucrul ăsta pe care-l numește *meserie*.

— Nu e bărbatul meu, și încearcă în zadar, ca și tine, să mă facă să plec de-aici.

— Împarte peștera de mult timp cu tine, Red Sky. Cum să nu te fi atins? Cred că nici nu e bărbat, e femeie.

— Destul, *Gray Bear*, încercă să se calmeze ea. Îmi pare bine că te văd, dar nu voi pleca nicăieri cu nimeni pînă nu mă simt pregătită pentru asta. Oare nimeni nu înțelege că plecarea mea de aici m-ar face o străină pe un pămînt străin? Asta mă înspăimîntă! Simt că ăsta e singurul lor căruia îi aparțin. N-am popor și nici familie. Familia mea s-a dus.

— Indienii Shoshoni sînt poporul tău.Te vor ajuta dacă-i lași s-o facă.

— Nu sînt în siguranță în rezervație și tu știi foarte bine asta. Nu toți din trib au gînduri binevoitoare pentru cineva doar pe jumătate de-al lor. Mă disprețuiesc la fel cum și oamenii albi o fac.

Gray Bear i se așează la picioare, cu nerăbdare crescîndă.

— *Tivise*. Adevărat. Dar scuzele tale sînt slabe. Pretinzi că ești una dintre indieni, dar inima te înșeală. Cred că ți-e teamă să împarți suferința și ru-

ținea celor din tribul Shoshoni.

— Ha! Ai înnebunit, *nehaynzeh*. Nu știi nimic despre suferința mea și ar fi mai bine să taci înainte de a afla.

Tăcură un timp, amîndoi regretînd în secret cuvintele dure pe care și le aruncaseră unul altuia după atîta timp de cînd nu se mai văzuseră. Ea se întoarse spre el, mîhnită.

— E atît de rău în rezervație, *Gray Bear*? Am crezut că guvernul v-a dat vite să le creșteți. Și acum aveți ferme. *Many Claws* îmi lasă impresia că toată lumea e mulțumită acum.

— Multe nu-ți spune *Many Claws*, răspunse *Gray Bear* amar. Guvernul ne aprovizionează cu alimente, e adevărat, dar numai cînd vrea el. Parcă nu-și dau seama că trebuie să mîncăm în fiecare zi. N-avem voie să părăsim rezervația, deși mulți o fac pentru a ajunge în pădure să aducă vînat. Avem voie să vînăm doar o dată pe an. Fețele Palide pot vîna tot anul — chiar și pe pămîntul nostru, în rezervație. Cirezile noastre se micșorează. Sînt furate de albi, de indienii din alte triburi și de negustori care aduc rachiu în rezervație și ne siluiesc femeile. Știai că sînt indieni din tribul nostru care sînt atît de săraci încît își vînd fetele albilor

ca să poată hrăni restul familiei?

Ea se simți complet neajutorată și furioasă pe această situație.

— Jafurile nu pot fi oprite?

— Guvernului nu-i pasă că cirezile noastre sînt furate, răspunse hotărît. Doar cînd un mare fermier e ucis pare că-i pasă. Și mulți albi au fost uciși de cînd i-au omorît pe-ai tăi, Red Sky, dar legea nu pare să vrea să-i prindă pe criminali.

— Dar... de ce?

— Nu știu.

El dădu din umerii largi și ochii îl făceau să pară la fel de neajutorat.

— Dar, din ce în ce mai puțini oameni vin să-și facă o fermă și o casă aici, continuă el. Le e teamă pentru viața lor. Mie nu-mi pasă că se țin departe — e mai bine pentru noi — dar e ciudat că sînt fermieri care nu sînt afectați deloc de problemele pe care le au ceilalți.

— Ce vrei să spui?

— Glassman, de exemplu, n-are nici o problemă. El spune că a pierdut vite, dar cireada lui se mărește.

— Îl urăști pe Rusty Glassman doar pentru că e tatăl lui Monty, spuse ea. E singurul tău exemplu.

— N-am nici un fel de înțelegere pentru el din acest motiv, dar ceea ce spun e adevărat.

— Bine, dar ce-i cu recolta din rezervație? Ați

avut pierderi mari?

— Încercăm să scoatem cartofi, grîu și altele, cum ne-a învățat agentul indian. Dar noi nu sîntem fermieri. Sîntem războinici și vînători! Iar ei ne țin în țarcuri ca pe cîini sau capre!

Ea îi simți nemulțumirea dar nu-i putea oferi nici o soluție. Nu putea face nimic în situația asta, chiar dacă ar fi vrut. O singură persoană nu putea face nimic împotriva guvernului și a nerespectării legii, decît dacă acea persoană ar putea spune cine jefuiește și ucide.

— Îmi pare rău să aud că nimic nu s-a schimbat în rezervație în acești ani. Acum, spune-mi de ce nu ți-ai luat o nevastă? Sînt sigură că sînt o mulțime de fete drăguțe care ar vrea să împartă patul cu tine.

Gray Bear se sprijini de un copac, cu mîinile în șolduri, în poziția arogantă pe care ea i-o cunoștea prea bine. Nu era atît de înalt sau de solid ca Matt Riordan, dar era mai tînăr și trupul nu atinsese încă adevărata maturitate. Întotdeauna refuzase să poarte haine ca ale albilor și ea observă că mîndria lui rămăsese aceeași. Pieptul bronzat, gol și fără păr, susținea doar un rînd de coliere și pandantive făcute din tot felul de lucruri, de la colți de animale la gheare, pietricele și mărgele. Pantaloni din piele îi acopereau picioarele, la rîndul lor acoperiți de o altă îmbrăcăminte din piele. În picioare avea mocasini. Părul negru era bine pieptănat, a-

tîrnînd lung și în față împletit în cîteva codițe legate cu șnur de piele și împodobite cu pene. Se mișca cu aceeași demnitate regală ce amintea de un șef de trib și, dacă ar fi trăit o generație sau două mai devreme, era convinsă că el ar fi fost un mare conducător Shoshoni.

— Am avut o nevastă, Red Sky, dar m-a înșelat și am alungat-o. Batjocorită de oamenii noștri, s-a măritat cu unul din tribul Arapaho.

— Dar ei sînt de mult timp dușmanii tribului Shoshoni!

El dădu din umeri.

— Sîntem obligați să stăm împreună în rezervație. Ei, de o parte, noi, de cealaltă. Dar știi cum e. Acum ea a plecat și nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Ați avut copii?

— Nu. Dar asta a trecut, Red Sky. Și acum văd că n-a fost să fie pentru că Marele Spirit știa că într-o zi te voi găsi. Ah, Red Sky!

Căzu în genunchi și îi luă mîinile într-ale lui, ținîndu-le strîns.

— Cînd am auzit că încă trăiești, continuă el, inima mea a început să cînte. Mult timp, în visele mele, ți-am auzit vocea ridicîndu-se spre ceruri. Cîntă-mi din nou, Red Sky și am să cred că momentul ăsta nu e un vis.

Red Sky se ridică, trăgîndu-și încet mîinile din ale lui și se îndepărtă la o distanță mai sigură. Do-

rea să fi fost mai îngăduitoare, dar nu putea. Privi într-o parte.

— Nu mai cînt, *Gray Bear*.

Fața lui frumoasă se întunecă, îngrijorată.

— De ce?

— Nu puteam să las pe nimeni să știe că sînt aici. Pentru ceilalți eu sînt moartă, *Gray Bear*, și asta de șapte ani. Știi cum e să fii mort?

Cînd răspunsul lui fu doar o expresie încurcată, ea oftă și spuse.

— Pe lîngă asta, nu mai am nici un cîntec în suflet.

El veni la picioarele ei, dar se abținu s-o atingă din nou, ceea ce îi era foarte greu s-o facă.

— Îmi pare rău, *Gray Bear*. Nu mai pot fi fata pe care ai cunoscut-o cîndva.

El rămase încă încurcat.

— Dar vei cînta din nou, Red Sky, cînd te voi lua de aici. Știu asta. Putem merge în altă parte în munți să trăim. Nu-i nevoie să aparținem nici unui trib, nici unui popor. Și tu vei fi în siguranță. O să te apăr.

O greutate mare o apăsă. Lumea ei liniștită se destrăma și ea trebuia să se hotărască. Dar avea ea ce spune autorităților destul de important ca să le fie de folos? Încercase intenționat să uite multe lucruri din ziua aceea. Acum, Matt voia ca ea să-și amintească. *Gray Bear* și *Many Claws* voiau ca ea să se ascundă mereu.

— Îmi trebuie timp să mă gîndesc, *Gray Bear*, să mă hotărăsc care-i cel mai bun drum de urmat.

— Dacă acest alb nu s-ar fi băgat în viața ta, n-ai fi avut nimic de hotărît, spuse el fierbinte. Lasă-mă să te iau de aici cu mine.

— Riordan e doar un efect a ceea ce s-a întîmplat cu atîția ani în urmă, răspunse ea. Nu vreau să plec de-aici, și nici tu nu cred că vrei asta. Așa spui acum, dar cu timpul vei tînji să te întorci la ai tăi și mă vei învinovăți că te-am luat dintre ei.

Ea începu să urce pe o potecă de munte. El se grăbi s-o ajungă.

— Nu-i adevărat ce spui! Amintește-ți cum a fost, Red Sky. Poate fi la fel și acum, poate chiar mai bine, dacă vii cu mine să-mi fii soție. Dacă mergi cu *White Eyes*, mă tem că vei muri!

Ea se opri. Nici acum, rugînd-o să fugă cu el și să-i fie soție, el nu-i spusese că o iubește. Vedea acum, mai bine ca niciodată, că *Gray Bear* avea un mare simț al posesiunii și, pentru el, o femeie ar fi un alt obiect care-i aparținea, cu care să se laude prietenilor săi cum s-ar lăuda cu un cal de rasă sau o pușcă Winchester. Nu-i punea sinceritatea la îndoială, dar știa că *Gray Bear* e un visător și nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva el era mai îndrăgostit de visul său decît de ea însăși.

Ea îl privi.

— Trebuie să încerci să înțelegi ce simt, *neha-*

ynzeh. Sînt zăpăcită de toate aceste evenimente și nu știu ce să fac. Nu mai vreau să fiu o evadată, chiar dacă mă tem de moarte.

— Asta înțeleg, Red Sky. Dar înțelege și tu inima mea. Nu vreau să te pierd din nou, acum că te-am găsit. Și știi că n-am să te rănesc și n-am să te trădez niciodată dacă vii cu mine. Poți fi așa sigură de *White Eyes*?

— Știu că pot avea încredere în tine, *Gray Bear*, și asta e o mare ușurare. Dar nu vreau să-ți pun viața în primejdie.

— Dar aș muri pentru tine, Red Sky!

— Nimeni nu trebuie să moară pentru mine. E un sacrificiu prostesc și n-aș putea trăi dacă vi s-ar întîmpla ceva ție sau lui *Many Claws* din cauza mea.

— Spui prostii. Nu vreau să aud nimic. Poate că vrei să mori. Dacă o gîndești, cumva o și meriți.

— Poate că da, spuse încet întîlnindu-i privirea. Nu știu răspunsul la asta. Știu doar că moartea mă înspăimîntă mai mult cînd pîndește pe altcineva. Cît despre mine, eu o înfrunt în fiecare zi. În tăcere, cuțitul meu a adus moartea de multe ori. Ca și animalele, știu că timpul meu va veni, cum a venit și al lor. De multe ori m-am gîndit că ar trebui să mă întorc în vale să înfrunt criminalii. Am fost lașă să mă ascund aici și acum sînt lașă că rămîn. Dacă aș fugi cu tine aș fi lașă din nou.

— Atunci chiar te gîndești să pleci cu Riordan?

Ochii lui o priviră dezaprobator.

— Acum știu că vrei să mori.

— Mă gîndesc doar la soluțiile pe care le am, *Gray Bear*. Dar gîndește-te, dacă plec cu el, aș putea salva viața altora sau aș putea pune capăt foamei indienilor Shoshoni.

Înainte ca *Gray Bear* să mai poată spune ceva, Red Sky dispăru. Se luă după ea, strigînd-o. Dar ea continua să fugă și, ca de obicei, nu reuși s-o prindă. Red Sky dispăru repede printre copacii groși.

El fugi mai departe dar, în cele din urmă, trebui să se oprească să-și tragă sufletul. Ea nu se vedea nicăieri. Nu era de mirare că scăpase de criminalii albi acum șapte ani. *Gray Bear* auzi doar bătăile puternice ale inimii lui și nimic altceva, nici măcar o crenguță trosnind.

Deodată avu impresia ciudată că ultimele cîteva clipe nu avuseseră loc în realitate și că momentele petrecute cu Red Sky și le imaginase. Voise atît de mult să-și vadă dorința împlinită încît imaginația îi jucase o festă și îl făcuse s-o creadă reală lîngă el? Rămăsese singur, pe loc, simțindu-se ca și cum ar fi urmărit o himeră.

Dar nu! Nu visa. Red Sky era în viață și numai *White Eyes* îi influențase schimbarea asta nedo-

rită și rebelă. El îi tulburase mintea înainte ca ea să vadă clar care îi era prieten adevărat.

Furios, porni înapoi spre peșteră. N-o va pierde din nou. Dacă albul era cel care-i stătea în cale, atunci va scăpa de el. Și asta cît de curînd.

E prea mare umbra lăsată de
Aripile Negre ale Fricii

Capitolul 10

Potcoavele calului abia se auzeau. Lumina soarelui pătrundea printre copaci și cădea într-o rază aurie pe spatele lui Matt Riordan.

Sky călărea în spate pe cal, cu brațele în jurul lui. Și cu trupul lipit de al lui. Refuza să călărească cu el atît de aproape, atît de vulnerabilă la toate aceste noi emoții și dorințe pe care i le insufla Matt, dar el insistase ca ea să nu meargă pe jos pînă la locul de pescuit, la North Popo Agie. Piciorul mergea din ce în ce mai bine, dar încă nu avea un

control deplin pe el.

Odată cu mersul balansat al calului, corpul ei se lovea constant de al lui, și-i dădea senzația, tulburătoare dar nu și neplăcută, a unui roi de fluturi în stomac, o senzație excitantă, o dorință puternică de a-și odihni capul pe umărul lui și de a-și apăsa pieptul de spatele lui.

Matt era încordat. Ea îi simți neliniștea, văzu cum își întorce mereu capul, scrutînd vigilent împrejurimile și un posibil pericol. Chiar și așa, cum se afla în brațele ei, vedea în el animalul de pradă pe care-l recunoscuse de la început. Dar îi vedea acum și cealaltă latură: un bărbat sensibil și vulnerabil, un bărbat care putea fi bun sau crud în funcție de ceea ce cerea situația.

Nu mai văzuseră cowboy hoinărind prin munți. În schimb, *Gray Bear* și *Many Claws* îi vizitau foarte des în ultimul timp. Asta îl nedumerise pe Matt, deși nu spunea mai nimic despre asta.

— N-am nici o intenție să plec de aici, îi spuse, dar el o privi melancolic.

Era gelos pe *Gray Bear?* Oricum făcuse cîteva remarci dure la adresa războinicului.

În cea mai mare parte a timpului o ajutase la curățenie; pregătise chiar o piele pentru tăbăcit și o agățase într-un copac. O ajutase să facă săpun și o însoțise cînd căuta plante medicinale sau hrană pentru iarna ce se apropia. Astăzi insistase să meargă la pescuit.

Îl întrebă de ce mai stă acolo dacă ea nu pleacă pentru nimeni și cu nimeni.

— Poate pentru că am obosit să urmăresc banditi. Și poate pentru că nu am la ce mă întoarce... decît la agenție și la altă misiune. Dacă ai obosit să împarți cu mine peștera plec, dar rămîn prin preajmă.

Cuvintele lui spuneau doar pe jumătate adevărul și ea știa asta. O aștepta pe ea. Aștepta ziua cînd va spune:

— *Bine merg cu tine la Cheyenne.*

Dar nu putea să spună asta. Nu-și putea învinge teama de a părăsi locul acela, de a înfrunta secretele, durerea și fantomele care se întorceau noaptea în valea Long Moon. Nu putea face asta nici pentru el, nici pentru *Gray Bear* sau *Many Claws.*

În cele din urmă, drumul pe care mersese vînatul se deschise într-un luminiș prin care curgea liniștit rîul North Popo Agie. Fără să-i ceară permisiunea, o cuprinse pe Sky de talie și o ajută să coboare de pe cal. Pentru un moment, cînd picioarele ei au atins solul și mîinile lui îi înconjurau încă mijlocul, doar cîțiva centimetri îi despărțeau. Ochii lui îi atraseră pe ai ei ca un magnet. Se adînci în azurul lor incredibil. Avea o tandrețe pe care o recunoscu, dar și o licărire, mai adîncă, care îi reaminti de fierul greu înroșit. Apoi, deodată, îi dădu drumul și se îndepărtă de ea, ca și cum și-ar fi alungat un gînd nedorit.

Fuseseră atenți în coborîrea lor și nu văzuseră nici un semn neobișnuit. Cu toate acestea, Matt îl priponi pe Soldier în desișul pădurii. Cu desagii ce-i stăteau pe umăr plini cu proviziile pentru ziua aceea, o luă înainte spre o fîșie de tufișuri înalte ce se *întindea lîngă rîu. Trecură pe lîngă* aceste tufișuri pînă ajunseră pe malul rîului. Aici vîntul nu bătea și soarele strălucea fierbinte.

Red Sky găsi un bolovan și se așeză pe el, privindu-l pe Matt tăind crengi subțiri de salcie și punîndu-le ață și cîrlige. Esup stătea la umbră ca și cînd s-ar fi pregătit pentru o zi lungă și plictisitoare. Își puse capul pe labe și închise ochii, hotărît că a trage un pui de somn era o soluție mai bună.

— Nu sînt un bun pescar, spuse ea, zîmbind. Pescuiesc *rar pentru că, pur și simplu, n-am noroc.*

El o privi în treacăt, întrebător, ridicînd o sprînceană.

— Cam greu de crezut, Sky. Din cîte am văzut nu există nimic ce nu poți face.

Mina sa gravă se transformă într-una veselă ca și cum, deodată, se hotărîse să se distreze puțin. Își dădu seama că un om ca Riordan nu prea avusese parte de clipe plăcute. Era încă un lucru pe care-l aveau în comun. Erau amîndoi oameni atît de preocupați să supraviețuiască încît buzele *lor* abia își mai aduceau aminte cum să zîmbească, inimile lor pierduseră cîntecul din ele și nu aveau momente cînd prudența să-i elibereze.

Sky știa că Matt o adusese aici sperînd să aibă măcar o bucurie de o clipă înainte să dea ochii cu *Gray* și *Many Claws*. Ce minunat ar fi să dea deoparte grijile vieții pentru cîteva ore și să-și lase inima să bată ca a unui copil. Trecuse atîta timp de cînd nu mai simțise adevărata bucurie și relaxare.

Cu acest sentiment, șopti:

— Sincer, nu sînt un pescar îndemînatic.

— Poate că încă n-ai avut undițe bune și n-ai știut exact cum să faci. Personal, întotdeauna am fost destul de bun la pescuit.

— Atunci, poate că mă înveți și pe mine ce știi tu.

Privirea lui se opri îndelung asupra ei. Sky cum se întîmpla tot mai des în ultimul timp, că ochii lui caută în ai ei niște răspunsuri, că se adîncea în privirea ei ca să poată surprinde momentul cînd ea va capitula.

— Bine, uită-te și îți voi împărtăși tot ce știu.

Săpă puțin cu cuțitul în malul rîului pînă găsi niște rîme. După ce le puse în cîrlige, îi dădu ei una din undițe. Ea privi amărîtă rîma atîrnată de cîrlig.

— Asta-i tot?

El dădu din cap afirmativ.

— Dar e exact ceea ce fac și eu, dar nu merge niciodată.

El ridică din umeri.

— Atunci, poate că n-ai găsit un vad prea bun

sau poate n-ai avut răbdare să aștepți rezultatele.

Matt aruncă firul într-un ochi adînc de apă. Păru mulțumit, se așeză în iarbă pe spate și își trase pălăria peste față, foindu-se pe iarbă pînă își găsi o poziție confortabilă.

— Acum așteptăm.

Inima ei se întristă. Să aștepte. Bineînțeles că ăsta era secretul de a fi un pescar bun.

Ura îngrozitor activitățile ce implicau așteptarea. Cînd voia să facă ceva, voia rezultate imediate. Cu capacanele nu obținea un rezultat imediat, dar putea să le pună și apoi să facă altceva.

Să aștepte.

Îl privi pe Esup cum stătea cu urechile, oftă și resemnîndu-se, cum făcuse Esup, se întinse pe spate în iarbă și își puse brațul peste ochi, apărîndu-se de soare.

Dar nu putea adormi. Era prea cald. Întoarse capul și privi trupul lui Matt. Mîinile lui se odihneau lenește pe piept în poziția în care se așează mîinile unui om mort. Zîmbi, gîndindu-se că mai bine s-ar duce lîngă Matt, decît să stea și să aștepte un pește flămînd să găsească momeala.

Să aștepte.

Sky era sigură că nu trecuseră nici cinci minute și deja i se păruse cît o oră. Ridică undița și o lăsă iar, întrebîndu-se dacă, mișcînd-o puțin rîma nu va atrage vreun pește mai puțin suspicios.

— Nu mi-ai spus niciodată de unde ești, Matt,

spuse ea. Unde te-ai născut?

Trupul lui Matt se încordă vizibil și Red Sky își dădu seama că atipise. Probabil că-l trezise. Dar, după o tăcere lungă, el răspunse cu o voce constantă și înăbușită.

— Îmi amintesc că mama mi-a spus odată că m-am născut în Texas.

— Unde în Texas? Acolo ai copilărit?

Spera că nu-l deranjează întrebările ei, dar era pur și simplu prea plictisitor să stai și să privești fix la capătul undiței.

Matt își drese vocea și ea îi urmări mărul lui Adam alunecînd. Pălăria îi rămase pe față.

— N-ar fi mai bine doar să pescuim, Sky? Nu prea am chef să stau de vorbă.

Red Sky îl privi cu mînie crescîndă pentru că o reducea la tăcere. Trebuiau să vorbească doar cînd voia el? Cum rămînea cu momentele acelea cînd el o interogase ca pe un criminal la proces?

— Iar începi? spuse hotărîtă. Crezi că numai din gura ta trebuie să iasă întrebările? Stai cu mine de două luni, Matt Riordan. Am dreptul să știu cîte ceva despre tine.

Sub pălărie se lăsase o liniște lungă. Aproape că ajunsese la concluzia că nu va primi vreun răspuns, cînd el totuși vorbi.

— Trebuie să mă ierți, Sky. N-am întîlnit prea mulți oameni intersați de mine sau de trecutul meu. Dar tu mi-ai salvat viața și m-ai ajutat săptămîni

întregi. Ai dreptul să mă întrebi ce vrei. Și eu sînt obligat să răspund. Din cîte știu, mama nu s-a gîndit niciodată că meritã să spunã exact unde m-am născut. Dar, nu știu de ce, Austin mi-a rămas în minte. Știu că am stat acolo mai mult ca în oricare altă parte. Mama nu-și prea bătea capul cu lucruri de astea, și eu cred că eram prea tînăr ca să-mi pese într-adevăr sau ca să mă gîndesc la asta. Așa că n-am întrebat. Nu mi s-a părut un lucru im-portant de știut la vremea aceea.

— Dar, cu siguranță, ai crescut într-un oraș, sau măcar aproape de vreun oraș. Ai mers la școală. Pînă și eu am fost la școală.

— Da, am fost la școală, dar mama se muta mereu și n-am stat permanent în nici un loc. Așa că n-am făcut școala în același oraș în care m-am născut. După ce am început să lucrez pe la ferme am cunoscut un tip destul de educat care m-a învățat mare parte din ceea ce pierdusem tot mutîndu-mă. Îmi împrumuta cărțile pe care le avea.

— Vorbești doar despre mama ta. Tatăl tău a murit?

Pauza fu de data asta mai lungă. În sfîrșit, Matt se ridică cu o mișcare agitată. Buclele blonde îi căzură pe frunte. Dar cearcănele din jurul ochilor se adînciră îmbătrînindu-l cu cîțiva ani. Se aplecă înainte și-și înconjură genunchii cu brațele. Stătea cu spatele la ea și cu fața la rîu. Sky observă o capitulare în poziția lui. O diminuare a... ce? A mîndriei?

— N-am știut niciodată cine e tatăl meu, spuse el liniștit.

Apoi tonul i se schimbă într-unul amar și disprețuitor.

— Nu știu cum arăta sau cum îl cheamă. Riordan e numele de fată al mamei mele. Mama era prostituată, Sky.

O privi rece și sfidător.

— A avut atîția bărbați încît mă îndoiesc că știa cu adevărat cine era tatăl meu. Și, bineînțeles, el n-a știut niciodată că are un fiu. Eram doar sămînța sălbatică a cuiva, purtat de vînt să prind rădăcini unde puteam.

Red Sky îi simți durerea și, dacă ar fi putut să i-o aline cumva, ar fi făcut-o. El așteptă reacția ei. Oare ce credea că va vedea în ochii ei? Surpriză? Milă? Dezgust? Evident, îi era rușine că este un bastard, de parcă ar fi fost vina lui. Sky se gîndi că ar trebui să nu-i mai pună întrebări dar, dintr-odată, voia să știe totul despre el. Barajul reținerii se spărsese în cele din urmă și toată curiozitatea ei se năpusti peste el.

— Și mama ta... unde e acum?

Ea se așteptă ca el să se înfurie și să-i spună să tacă, dar Matt rămase în aceeași poziție, cu spatele la ea.

Oftă cu un sunet slab de resemnare, apoi luă capătul undiței și începu să-l frămînte între degete.

— Nu știu. N-am văzut-o de cincisprezece ani.

Era bolnavă... a fost mult timp bolnavă. Avea dureri mari de cap și lua multă morfină pe care un doctor veterinar din Kansas i-o prescria. Ajunsese să nu poată trăi fără morfină și asta devenise foarte scumpă. Îmi amintesc ultima dată cînd am văzut-o. Eram în St. Louis. Mă lăsa în fiecare noapte în camera noastră ca să poată lucra. În noaptea aceea nu s-a mai întors. A doua zi m-am dus la locul unde lucra și am întrebat de ea. Mă gîndeam că fusese omorîtă sau i se întîmplase ceva, dar mi s-a spus că-și făcuse bagajul și a plecat cu un jucător de cărți. Nimeni nu știa în ce direcție o luase sau unde trebuia să ajungă. M-am gîndit că dacă voia să plec cu ea, ar fi venit să mă ia. Așa că, de atunci, am început să am grijă de mine. Trăiam mai mult pe străzi și găseam anevoie tot felul de meserii ciudate. Apoi, după un an, am ajuns în Texas și m-am angajat cowboy. N-avea importanță că aveam paisprezece ani. Eram luați de tineri. Știam să călăresc iar restul am învățat. Aveam doisprezece dolari pe lună.

Matt se opri atît de brusc din povestit încît Sky simți că altceva îi apăruse în minte, ceva despre care nu voia să vorbească, cum nu voise nici să povestească despre mama lui și despre copilărie. Poate Elizabeth? Dar se gîndi că nu e momentul potrivit să-l întrebe.

— Poate că mama ta...

— Nu, nu încerca să-i dai motive onorabile pentru ce a făcut, Sky, spuse el aspru.

Ochii lui o priviră reci, arătînd cum ar arăta gheața dacă ar fi albastră.

— Adevărul e simplu, continuă el. Mama voia să fie ceea ce era și un copil îi stătea în cale. Nu vorbea niciodată despre o altă slujbă sau despre o casă. Singurul moment cînd era fericită era cînd lucra. Cînd eram doar noi doi era posomorîtă și nervoasă. Cred că, într-adevăr, credea că sînt în plus în distracția ei. Eu o făceam să se simtă bătrînă și ea dorea să rămînă mereu tînără, frumoasă și dorită.

Red Sky nu mai întrebă nimic, dar compara viața lui cu a ei. Crescuți cu totul altfel, fiecare dintre ei fusese forțat să trăiască prin puterile lui încă de copii. Dar, lăsînd deoparte viața grea din munți, ea avusese o viață mai ușoară. Oricum, avea cel puțin, amintirea caldă a familiei care o iubise. Un tată, o mamă, frați și o soră. Fusese iubită și prețuită cîndva. Ea simți că Matt Riordan nu fusese niciodată nici iubit și nici prețuit. Iar singura femeie pe care o iubise, nu-l iubise îndeajuns, sau așa spusese el. Totuși, în suflet, avea multă dragoste de dat... fusese cu ea bun și tandru, înțelegător și răbdător. Amărăciunea lui în privința mamei nu se amestecase în viața sa și în relațiile cu ceilalți oameni.

— Firul tău. S-a prins într-o tufă acolo, spuse el ridicîndu-se în picioare.

El trase de fir un timp, dar acesta nu se des-

prindea. Încercînd să-și țină echilibrul într-un picior, începu să-și dea jos cizmele.

— Ce faci?

— Mă descalț. Trebuie să intru în apă după ea. Nu vreau să tai firul pentru că nu mai am prea mult.

Matt nu-și bătu capul să-și suflice pantalonii. Intră în apă pînă la brîu, călcînd atent să nu alunece.

— La naiba, mormăi el. Apa asta e la fel de rece ca în locul ăla al tău.

Red Sky chicoti, aducîndu-și aminte cum arăta el în ziua cînd îl surprinse făcînd baie. El o privi peste umăr, părînd să-i ghicească gîndurile. Se încruntă mai tare și ea zîmbi mai larg. Sky văzu căldura întorcîndu-se în ochii lui după ce, încă o dată, își îndepărtase gîndurile de la trecut.

— Nu rîde de mine, Sky McClellan, sau te aduc aici să mă ajuți.

Ea rîse mai tare.

Matt schimbă direcția și se întoarse spre ea, cu o răutate înfricoșătoare pe față.

Ochii ei se măriră alarmați.

— Să nu îndrăznești, îl avertiză în glumă, dîndu-se înapoi de pe mai, dar fericită să îl vadă înseninat la fel de repede pe cît se întristase.

El încercă să o prindă de picior, în joacă, pînă cînd ea reuși să-și tragă picioarele sub ea, departe de el.

— Nu mă bate la cap, femeie.

Ochii lui albaștri licăriră.

— Încă mai pot veni acolo sus la tine să te prind.

Ea flutură mîna spre apă.

— Mai bine ai scoate firul de-acolo.

Dar el îi ignoră vorbele, preocupat să o ducă cu el în apă. Începu să iasă din apă cu un rictus șmecher pe față, expresie pe care Sky nu i-o mai văzuse și care-i amintea de un puști obraznic gata să pună niște broaște în mîncarea profesoarei lui.

Deodată, undița lui, uitată pe mală, sări în sus și căzu din nou în apă.

— Matt! țipă ea și arătă cu degetul. Undița ta.

Panica îi înlocui dispoziția de joacă. Matt abandonă urmărirea ei și privi un moment surprins, undița ce se izbea de apă și aluneca în josul ei. O luă la goană după ea, deplasîndu-se cu greutate prin apă.

— Am prins unul mare Sky, strigă el fericit. Vom avea păstrăv la cină.

Se întinse după undiță dar deodată alunecă și dispăru din vedere. Apa se închise deasupra lui. Red Sky țipă din nou și fugi spre apă pregătindu-se să sară după el. Dar Matt reveni la suprafață, cu undița în mînă. Din părul ud îi curgea apa pe față. Arăta deosebit de seducător și... neajutorat.

Mișcîndu-și brațele să se mențină la suprafață, își scutură capul să îndepărteze șuvițele de păr de pe față.

— E o groapă al naibii aici, destul de adîncă să

ajungi în China!

Red Sky nu-și putu stăpîni o altă izbucnire în rîs.

Matt se luptă să iasă din groapă, cînd înotînd, cînd tîrîndu-se, și ajunse în cele din urmă la mai. Se așezã, ud pînă la piele. Peștele se mai zbătea încă în cîrlig și el scoase undița aruncînd-o departe de apă. Îl privi mîndru.

— Pun pariu că are trei kilograme. Ce părere ai?

Ea se uită fix la pește ezitînd.

— E destul de mare.

Matt scoase peștele din cîrlig; iar acesta începu deodată să sară înapoi spre apă. Matt și Sky săriră repede după el, se ciocniră cap în cap și-l urmăriră sărind.

— Prinde-l Sky! Să nu-l scăpăm.

Se luară după pește ca doi copii. Matt reuși în cele din urmă să-l ajungă și sări peste el, cum pune la pămînt un cowboy un vițel. Îl prinse dedesubt și-l ținu acolo cu corpul lui. Fața îi era apăsată pe malul lacului și acoperită cu iarbă și noroi. Își răsuci capul ca s-o vadă pe Sky care îngenunche lîngă el așteptînd.

— L-am prins! spuse el. E sub mine. Ajută-l tu și ține-l bine. Și fă orice numai nu-l lăsa să scape.

Matt își ridică o parte a trupului, ținînd-o pe cealaltă lîngă rîu apăsată ferm pe pămînt ca peștele să nu alunece prin vreo deschizătură în apă. Red Sky își șterse mîinile de bluză uscîndu-le. Apoi își stre-

cură mîinile sub el prin dreptul mijlocului lui, jenată de contactul apropiat, intim cu el. Dar Matt părea preocupat doar de pește, care îi lovea stomacul cu coada și capul.

— E un adevărat luptător, Matt, spuse ea, simțindu-se deodată vinovată pentru că încerca să prindă o ființă așa de hotărîtă. Poate că ar trebui să-i dăm drumul, continuă ea.

— Pentru nimic în lume, femeie! Aproape că-i simt și gustul. Termină, Sky, nu te lăsa impresionată tocmai acum.

Ea prinse cu ambele mîini peștele, dar era atît de alunecos că nu-l putu ține bine. De fapt, era mai preocupată de faptul că-l atingea pe Matt în... locul lui intim decît că trebuia să prindă peștele.

— Nu cred că-l pot ține, Matt.

— Păcat că nu-l putem prinde cu lasoul.

Ea rîse din nou și continuă să pipăie sub el. Peștele îi scăpă, alunecînd din mîinile ei. Deodată, ochii i se luminară.

— Cred că l-am prins! Nu risca Sky, o avertiză Matt. Întoarce-l încolo, departe de apă.

Ea dădu din cap. El se mai ridică puțin și ea trase ușor peștele de sub el, și la fel de ușor se ridică în picioare. Cu ochii mari, fixați pe pește, începu să meargă înapoi, ținîndu-l sus, în aer, în fața ei.

Apoi peștele începu să se zbată.

— O, nu... e... o, Matt! Ajutor, îl scap!

El făcu o mișcare să apuce peștele, dar îi zbură din mîini, se roti și lovi apa, pleoscăind; înotă un timp, apoi dispăru.

Matt se lăsă jos și-și trecu mîna prin părul ud.

— La naiba!

Red Sky privi apa un moment, simțindu-se vinovată că pierduse peștele și îl dezamăgise pe Matt. Apoi se uită la el. Încet, rîsul începu să crească în ea pînă nu mai reuși să și-l rețină. În cele din urmă izbucni pînă începură să-i curgă lacrimile pe obraz. Matt strînse buzele enervat.

— Ce-i așa nostim?

— Tu. Arăți atît de... de... trist. E doar un pește, Matt.

— Ei și, voiam să mănînc peștele ăsta, naiba să-l ia!

Sky își șterse lacrimile din ochi și reuși în cele din urmă să-și reprime rîsul pînă cînd acesta se transformă într-un soi de chicote.

— Hai. O să prindem altul. Trebuie să fie mai mulți în rîul ăsta.

El își lăsă palmele în ale ei. Tăciuni aprinși și foc se strecurară din degetele lui în ale ei.

Mîinile li se strînseră într-o îmbrățișare în timp ce ea îl ajută să se ridice. La cîțiva centimetri de el, cu privirea în ochii lui, Sky văzu clar licărirea

aceea periculoasă și fierbinte de dorință. Voia să simtă căldura pasiunii lui dar îi era frică de arderea ultimă. Încercă să-și desprindă mîinile din ale lui, simțind că e ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru a fi în siguranță, dar el o prinse repede.

— Nu fugi de mine, Sky, spuse el cu vocea înecată de emoție. Ai aflat pînă acum că nu vreau să-ți fac nici un rău.

Căldura lui psihică și fizică era pentru ea ca o licoare magică pe care nu o înțelegea, fără putere să se împotrivească sau să facă orice altceva decît să creadă. Uitînd prudența, se trezi hipnotizată de privirea strălucitoare ca cerul senin și de buzele hotărîte coborînd spre ale ei.

Gura lui se lipi de a ei, fierbinte și tandră. Sky îi răspunse cu o pasiune pe care nu o putea reține. Mintea ei se întoarse de la toate lucrurile din jur, în timp ce senzațiile copleșitoare ce îi străbăteau corpul, preluară comanda. El îi eliberă mîinile și o trase într-o îmbrățișare pe care ea nu avea voința sau dorința s-o rupă. Mîinile lui se mișcară pe spatele ei, mîngîind-o provocator prin bluza moale. La acea atingere, sîngele începu să-i fugă prin vene, cerînd ceva... o dorință pe care ea o crezuse imposibilă acum cîteva luni în urmă.

Apăsarea pe gura ei crescu și își desfăcu buzele, aparent din propria voință. Simți vîrful limbii lui pe buzele ei, umed și pătimaș. Respirația lui caldă se amesteca cu a ei și-i dădea un nou val de sen-

zații și emoții. Totul coborî din inimă pînă în miezul feminității ei, unde și rămase, bătînd persistent și puternic.

Picioarele începură să-i tremure pînă crezu că se să se frîngă sub ea. Simțind slăbiciunea ei, brațele lui se strînseră, mulîndu-i trupul pe întreaga lungime a trupului lui. Mîna i se mișcă pe spatele ei, alunecînd pe fese și o apăsă mai aproape de tăria bărbăției lui.

Deodată lui Sky ceva îi scăpără în minte ca o explozie puternică de lumină, și cu ea imagini și senzații, atingeri, sunet și teamă. Un geamăt înăbușit de respingere îi ieși de pe buze, cînd reuși să și le îndepărteze de ale lui. Îl împinse și se desprinse de îmbrățișarea lui. Păși împleticit înapoi, căutînd aerul, ca și cum nu părea că respiră. Amintirea mîinilor în jurul gîtului ei îi răscolise alte amintiri vii în minte pe care ea încercă repede să le alunge. Întinse o mînă spre Matt ca pentru a-l ține departe, dar prin ceață văzu că el nu se mișcase deloc spre ea. Stătea acolo, respirînd aproape la fel de frenetic ca și ea și privind-o, înțepenit parcă, cu licăriri albastre în priviri.

— Să nu mă mai săruți niciodată, reuși ea să spună în șoaptă.

Linia masculină a buzelor lui, iluzia arderii lor

pe ale ei, se stinse. Oare ce gînduri îi fugeau prin minte?

Red Sky îl urmări cu privirea, surprinsă că se supune dorințelor ei și nu patimii lui masculine. Într-adevăr nu era ca acei oameni, de acum șapte ani, care luaseră ce voiseră fără să-și bată capul cu victimele lor.

Senzațiile de teamă, dar și de plăcere, pe care Matt i le provocase începură să scadă. Încet, încet, lumea se reîntorcea în mintea ei. Respirația începu să-și revină la normal, dar se simțea confuză încă. Un gol ca o prăpastie o cuprinse deodată.

Matt își reveni greu; se simțea ca și cum i-ar fi fost foame de zile întregi și se așezase la masă descoperind că mîncarea era doar o boabă de orez și nimic mai mult. Știa că-i dorise sărutarea. Atunci de ce reacționase atît de violent?

Matt își aruncă undița în apă și ea se uită la spatele lui puternic.

— Ia-ți undița, Sky, spuse fără să se întoarcă s-o privească. Mai bine să pescuim. Mai avem puțin timp pînă trebuie să plecăm acasă.

Gura ei era atît de uscată încît trebui să facă un mare efort să înghită. Merse ezitînd spre a doua undiță, o luă, apoi se așeză în iarbă la cîțiva pași

de el.

Nu se simțise niciodată în viața ei atît de mizerabil; jena și rușinea o pătrunseră ridicîndu-se de la gît în obraji ca mercurul în termometrul pe care tatăl ei îl pusese afară pe peretele cabanei lor. Știa că pielea îi era roșie cum fusese cerul în ziua nașterii ei. Dar Matt nu se mai uita la ea, iar Sky nu știa dacă era recunoscătoare sau dezamăgită. Singurul lucru de care era sigură, era că voia ca el s-o placă în continuare. Și voia asta cu disperare. Voia să fie prieteni. Și, împotriva propriilor ei cuvinte, voia ca el să o mai sărute. Măcar de-ar putea opri, amintirile acelea oribile, înspăimîntătoare, să se mai întoarcă.

Îl privi cu coada ochiului. După cîteva momente, el se întinse pe spate în iarbă și își puse pălăria peste ochi. Izgonite de teamă, senzațiile pe care i le imprimase sărutul lui reînviară și radiară din adîncurile ei. Ar fi vrut să-l atingă, să-i potolească mînia cumva și să-și aline durerea din ea, să-i spună: *Îmi pare rău. Mi-e teamă. Nu știu ce să fac și ce să gîndesc.*

Dar nu spuse nimic.

De-a lungul anilor se hotărîse să nu dorească și să nu aibă nevoie de nimeni pentru nici un motiv, niciodată, cît timp avea de trăit. Îl lăsase doar pe *Many Claws* s-o ajute, să aibă grijă de ea și ea, la rîndul ei, își deschise sufletul în fața lui. Se hotărî-

se să nu caute prietenia altora. I se păruse mai sigur și mai simplu acest mod de viață pe care și-l alesese; și fusese mai ușor pînă acum. Dar certitudinea acestei hotărîri se năruise ca munții sub puterea neiertătoare a unui cutremur.

Dar exista o soluție la toate acestea. O soluție foarte simplă: ca Matt Riordan să plece din Munții Soarelui-Tată, și atunci viața ei îi va aparține, din nou, numai ei.

Iute e lama războinicului,
Scurt este triumful loviturii lui.

Capitolul 11

Matt o lăsă pe Red Sky în luminiș. O privi cum aleargă, grațioasă, traversînd pajiștea cu Esup.

Gray Bear avea să se întoarcă cît de curînd. Oare femeia asta, care-i intrase în suflet cum intră fumul în nori va prefera să meargă cu altul? Lui Matt nu-i mai păsa acum dacă ea va depune mărturie; cazul acesta nu mai era pe primul loc în mintea lui. Ea era. Dacă pleca cu *Gray Bear*, o va pierde pentru totdeauna. Cu fiecare zi pe care o

petreceau împreună, o iubea mai mult. Nu mai era sigur nici dacă ar dori să plece din acest paradins din munți pentru a se întoarce la agenție. Era atît de ușor să rămînă aici cu Red Sky pînă cînd vulturii nu vor mai zbura și soarele nu va mai străluci. Și totuși, cu cît sentimentele lui se adînceau, cu atît se temea mai mult pentru siguranța ei.

În cele din urmă îl duse pe Soldier în pădure într-un loc unde nu păscuse încă. Luă șaua de pe cal și-i înlocui căpăstrul cu o funie. Apoi îl legă, atent, lîngă un buștean unde iarba creștea înaltă.

Un zgomot slab îi atrase atenția. Mîna i se duse automat spre arma de la șold și alunecă încet ca o umbră după trunchiul unui pin gros. Scoase pistolul din toc și îl ținu în mînă pregătit. Auzi din nou zgomotul ca o șoaptă, un foșnet pe iarbă, un scîrțîit ușor al frunzelor veștede de iarnă trecută, sub un pas ce călca atent. Apoi, liniște completă. Nici măcar o pasăre nu se auzea zburînd prin pădure.

Simți prezența a ceva... a cuiva. Întoarse capul spre stînga. La cîțiva pași, cu brațele încrucișate arogant peste pieptul bronzat, stătea *Gray Bear*. Venise fără *Many Clwas*. Matt îi văzu cuțitul mare, de vînătoare spînzurat în tocul de la șold. Cuțitul mai fusese acolo și înainte, dar acum Matt simțea că va fi scos în luptă. Supărarea ce se citea în ochii lui negri îi spunea lui Matt că venise și pentru altceva, nu numai pentru a o vedea pe Red Sky.

— Nu te întrebi de ce sînt aici, *White Eyes*?

Reflexele lui Matt, ascuțite pentru a răspunde la

pericolul iminent, erau gata să treacă la acțiune.

— Știu de ce ești aici, *Gray Bear*. Ai venit după Sky.

— Da, *White Eyes*, asta e adevărat. Dar mai întîi am să-ți vărs sîngele pe Pămîntul-Mamă pentru că știu că nu vei voi să-mi eliberezi femeia.

Matt ridică pistolul țintind pieptul războinicului.

— Ai dreptate, *Gray Bear*. N-am de gînd să te las s-o iei cu tine.

— N-ai să mă ucizi cu sînge rece, rînji *Gray Bear* amenințător. Voi, fețele palide, aveți un cod al onoarei. Adică, sînteți niște proști. Și eu cred că și tu ești la fel.

— Din păcate, greșești. N-am nimic de pierdut dacă te scot din viața lui Sky și a mea.

— Deci, e adevărat că o vrei de nevastă, nu doar ca prizonieră?

Matt nu răspunse și zîmbetul batjocoritor al lui *Gray Bear* se adînci.

— Atunci, să ne batem pentru ea, *White Eyes*. Lasă arma deoparte și înfruntă-mă ca un bărbat. Doar dacă ești bărbat și nu o babă.

Gray Bear își scoase încet cuțitul. Îl roti într-o parte și în alta pentru ca razele soarelui să se reflecte în ascuțișul tăios și strălucitor.

Matt se forță să rămînă calm. Reflexele îi erau ascuțite la maxim.

— Tu ești baba, *Gray Bear*, răspunse el cu același dispreț. Ți-e teamă că Sky mă va alege pe mine și nu pe tine. Ți-e atît de frică de alegerea ei și crezi că singura ta șansă e să mă ucizi. Atunci

ea nu va mai avea la cine să se întoarcă. Pot să-ți spun deja că nu te vrea.

Gray Bear nu putea suporta asemenea cuvinte; asta se vedea clar din lumina agitată care apăruse în ochii lui de culoarea funinginei, din felul nervos în care strîngea din dinți, cum mîna lui castanie se încleșta și descleșta pe cuțit.

— Dar am să mă lupt cu tine, *Gray Bear*, continuă Matt, dacă tu crezi că asta îi va mări încrederea lui Sky în forța ta. Dacă tu crezi că asta o va face să vrea să împărțiți patul.

Neavînd încredere în codul etic al lui *Gray Bear*, Matt nu-și luă nici o clipă ochii de pe adversar în timp ce își lăsă centura cu arma agățată la brîu. Apoi își trase cuțitul din toc.

Ghemuiți, se rotiră unul în jurul celuilalt încet, fiecare urmărind momentul potrivit pentru a începe atacul. Lamele cuțitelor străluciră reci ca moartea cînd ultimile raze ale soarelui se strecurară printre copaci, apoi dispărură, lăsîndu-i între umbrele slabe ale serii.

Se apropiară din ce în ce mai mult unul de celălalt, agitînd cuțitele cînd în față, cînd în spate și scoțînd un sunet ca aripile unei bufnițe mari, ridicîndu-se și căzînd în aerul de seară. Continuau să se miște unul în fața celuilalt ferindu-se de arcul tăios, rece pe care-l făcea prin aer cuțitul celuilalt. Apoi, cuțitul lui *Gray Bear* întîlni umărul lui Matt. Sîngele țîșni, dar Matt abia tresări, simțind doar o înțepătură ascuțită și căldura sîngelui.

Lupta începu din nou. Cuțitul lui Matt întîlni

pieptul lui *Gray Bear*. Războinicul se dădu înapoi pentru o secundă. Sunetul cuțitelor crescu, încleștarea începu să fie mai puternică. Tăieturile adînci se înmulțiră, pînă cînd corpurile lor se umplură de mărgele sîngerii.

Se batjocoriră unul pe altul, prefăcîndu-se și apoi lovind, dansară unul în jurul altuia, ferindu-se ca celălalt să nu-l ajungă, cu agilitatea lupilor experimentați în a ucide. Cu fiecare minut, respirația le devenea mai sacadată și pașii mai neîndemînatici. Transpirația începu să le curgă pe față, în ochi, se prelingea pe piept, amestecîndu-se cu sînge, diluîndu-l pînă ajungea în rîuri roșiatice la marginile pantalonilor.

Aparent obosit de acest joc, *Gray Bear* scoase un urlet și sări cu arma să-l izbească. Matt sări repede într-o parte și tînărul indian căzu în iarbă, se rostogoli, apoi se ridică în picioare. Asta așteptase Matt. Într-o clipă ajunse lîngă el, trîntindu-l la pămînt. Înșfăcă mîna lui *Gray Bear* care ținea cuțitul și o lovi de mai multe ori. Luptîndu-se cu durerea, *Gray Bear* urlă în agonie și lăsă cuțitul, care căzu în iarbă.

Încercă cu disperare să țină mîna lui Matt cît mai departe de beregata lui dar, în cele din urmă, simți lama rece pe piele. Cu ochii căscați de spaimă, respiră sacadat, așteptînd sfîrșitul. Cuțitul se mișcă și sîngele țîșni de sub lamă. Pieptul lui Matt se ridică din cauza efortului.

— Roagă-mă, ticălosule, mîrîi el aspru. Rogă-mă și poate... poate... te las să trăiești.

— Niciodată, tivo. Niciodată.

— Atunci, vei muri.

— Matt! Nu! Oprește-te!

Țipătul lui Red Sky îi făcu pe cei doi bărbați să tresară, dar Matt nu se mișcă de pe pieptul lui *Gray Bear* și nici nu-și permise să fie distras de la ochii atenți, gata de luptă ai războinicului. Indianul n-ar pierde ocazia să riposteze, chiar și acum, în prezența lui Red Sky. Matt apăsă cuțitul mai tare în carnea lui, scoțînd alt val de sînge.

— Oprește-te! țipă iarăși Red Sky, stînd deasupra lor cu pumnii strînși.

— Nu te băga, ordonă Matt. Asta e lupta noastră, nu a ta.

— Nu-mi pasă. Nu poți să-l ucizi. Doamne, Matt, e prietenul meu. Gîndește-te ce faci.

Momentul de a ucide trecuse din cauza ezitării. Pledoaria ei își găsi un loc în inima lui Matt și el înțelese că e pierdut. Trebuia să fi ucis indianul cînd avusese prilejul, dar *Gray Bear* simțise că n-ar fi putut-o face cu sînge rece și avea dreptate. El ar fi ucis în luptă, în legitimă apărare, dar lupta se terminase și dușmanul său stătea acum sub el, o victimă neajutorată.

Se ridică supărat, lăsîndu-l pe *Gray Bear* întins la pămînt.

— Piei din ochii mei, *Gray Bear*, și nu te mai întoarce! Data viitoare s-ar putea să nu mai fie nici o femeie să te salveze.

Gray Bear se ridică pipăindu-și cu degetele tăieturile pline de sînge de la gît. Încet, teama care-l

făcuse să arate mai degrabă ca un băiețel și ca un laș se schimbă într-un zîmbet victorios, sarcastic.

— Am avut dreptate. Ești un prost, *White Eyes*. Eu te-aș fi ucis fără ezitare. Va fi o data viitoare. Mă voi întoarce și tu vei muri, iar eu îți voi lua părul ăla galben, să-mi împodobesc centura.

Apoi fugi, dispărînd în întuneric. Matt merse la locul în care *Gray Bear* își scăpase cuțitul. Îl ridică din iarbă și i-l întinse lui Red Sky cu mînerul spre ea.

— Păstrează-l sau înapoiază-l prietenului tău.

Ea ezită, văzînd sîngele cu care era pătat. În cele din urmă apucă strîns mînerul cuțitului, urmărindu-l pe Matt cum își curăță propriul cuțit în iarbă. Merseră în tăcere la peșteră. Matt umplu un lighean cu apă rece și începu să-și spele rănile. Red Sky stătu în umbra făcută de foc, simțindu-se neajutorată, dar supărată că Matt ajunsese atît de aproape de a-l ucide pe *Gray Bear*. Nu era atît de sigură că *Gray Bear* ar fi ezitat, cum făcuse Matt. Matt se lăsă în singurul scaun existent, un trunchi de copac și Sky văzu oboseala zugrăvită pe fața lui frumoasă. Trebuia să fie foarte puternic ca să-l învingă pe *Gray Bear* după ce aproape văzuse moartea cu ochii. Asta sau experiența sa îl făcuseră să cîștige lupta.

Se apropie și se așeză în genunchi în fața lui. Se temea că orice reacție față de ea va fi dură, așa că, tandră, prudentă, își lăsă mîna pe a lui.

— Lasă-mă să te ajut, Matt.

Privirea lui se ridică și o susținu pe a ei. Într-ade-

văr supărarea încă îi mai stăruia în minte, dar se vedea că încearcă să și-o controleze. Apoi îi dădu bucata de pînză. Sky începu să-i spele una dintre tăieturile urîte de pe piept. Ochii lui Matt îi urmăreau cu atenție mișcările. Nu puteai să-ți dai seama ce emoții înflăcărau aceste lacuri albastre. Poate că, dacă vorbea despre întîmplare, îl va ajuta să se calmeze. Dar era la fel de posibil să producă inevitabilul. Totuși trebuia să riște. Mușcîndu-și nervos buzele, spuse:

— De ce vă luptați, tu și *Gray Bear*?

Matt nu răspunse imediat.

— Nu face pe inocenta. Știi prea bine de ce.

Red Sky nu se uită la el. N-ar putea face față furiei pe care i-ar vedea-o în ochi. Muie pînza în lighean, urmărind cum sîngele ieșea din ea, răspîndindu-se în apa rece. Sînge. Mereau mai mult sînge. Doamne, oare cînd nu va mai vedea sînge de om?

— Din cauza mea, nu-i așa?

— Da, spuse Matt rece. Tu trebuia să fii premiul pentru învingător.

— Și cel învins?

— Cel învins trebuia să moară.

Sky aruncă în lighean cîrpa, împroșcînd cu apă peste tot.

— N-am mai auzit ceva atît de stupid! Puteați muri amîndoi.

Ea dădu să se ridice, dar el o prinse de umeri și o ținu. Așa cum bănuise, vorbind despre asta, îi eliberase furia îndreptată asupra ei. Sky tremură la

licărirea întunecată și înspăimîntatoare din ochii lui apoi își dădu seama că o alta emoție înlocuia supărarea, frica, slăbiciunea. Se lăsă moale în brațele care o trăgeau spre pieptul puternic. Nu putea face nimic decît să-și strîngă pulpele ca să rămînă în echilibru.

Vocea lui era aspră dar calmă.

— Dar n-a murit nimeni, Sky și eu am fost învingătorul. Iar acum... vreau ceea ce am cîștigat.

Înainte ca ea să poată reacționa, o trase spre el și îi sărută flămînd buzele. Încercă să se lupte, dar el îi prinse încheieturile mîinilor. Părînd nemulțumit de sărut, o luă în brațe și din doi pași fu lîngă pat, culcînd-o pe blănuri și apăsînd-o cu greutatea trupului. Sky încercă din nou să lupte cu el, dar era în zadar. Deschise gura să protesteze; vorbele ei fură înghițite de sărutul lui, oprite de limba lui pe a ei, cerîndu-i să răspundă în timp ce îi invada moliciunea gurii cu aroganță posesivă.

Era sălbatic, plin de pasiune și dorință. Asta o înspăimînta și o tulbura. Se temuse de asta de la început și tocmai cînd slăbise vigilența, el sărise. Începu să scîncească, rugîndu-l să se oprească, dar el păru că nu aude. Frica o făcea să-și iasă din din minți. Îi împinse mîinile și pieptul și simți lacrimi fierbinți alunecîndu-i din ochi.

— Naiba să te ia! Am avut încredere în tine, țipă ea.

El ridică ochii. Privirile li se întîlniră. Furia luptei persista în ochii lui; durerea trădării înota în ai ei. Dar, încet, ea îi simți trupul relaxîndu-se, văzu lu-

mina din ochi lui înmuindu-se și-i simți degetele ștergîndu-i lacrimile. Sărutul îi găsi buzele din nou, de data aceasta mîngîindu-le, în timp ce-i șopti:

— Îmi pare rău, Sky. Te rog să mă ierți...

Schimbarea petrecută în el aduse o schimbare și în ea. Nu se mai lupta. Adînc, înăuntru ei, era perfect conștientă că altceva decît frica răsărise. Trupul lui încă se mai lăsa greu și puternic, dar nu mai era înspăimîntător, amenințător. Atingerea lui devenise tandră și alarmant de senzuală.

Săptămîni întregi stătuse cu el aici, în peșteră. Îi cunoștea fiecare linie și fiecare unghi al trupuiui. Visase la mîinile și la buzele lui, atingîndu-l erotic în diferite feluri pe care nu le-ar fi recunoscut niciodată deschis. Trupul ei răspundea acum trupului lui, cu dorință. O flacără tăcută și scînteietoare se trezea la viață.

El îi prinse cozile în palme și dintr-o mișcare le eliberă de legăturile de piele. Cu foame și nerăbdare în ochi își cufundă palmele în întunericul părului ei.

— Părul tău miroase ca florile sălbatice, îi murmură la ureche. Și pielea a soare și a vînt...

Ea îi strînse umerii, gîndindu-se că-l va mai ține lîngă ea doar un moment, apoi îi va da drumul. Dar nu încă. Nu, nu încă...

În timp ce buzele lui o gustau înnebunitor de încet, mîinile îi alunecară în jos, pe umeri, apoi spre mijloc. O mînă îi găsi linia șoldului, cealaltă se strecură sub bluza de piele, lăsînd în urmă o dîră de foc cînd se mișcă spre piept. Degetele se

învîrtiră în jurul unui sfîrc, șocînd-o cu senzația care o făcu să respire adînc, surprinsă. Trebuia să-l fi dat deoparte, dar căldura neașteptată îi pătrunse în fiecare părticică a trupuiui. Se arcui spre el, dorind să prelungească plăcerea. Buzele lui îi apăsară încet gîtul. Flăcări îi străbătură corpul cu forța și rapiditatea unui foc de preerie. Se simți prizoniera propriei dorințe și ar fi făcut orice — chiar să și implore — pentru ca focul să continuie.

Noi senzații apărură, ceva ce ea nu înțelegea, dar pe care voia să le trăiască la fel. Simți cum el trase de banda de piele care-i ținea pantalonii în jurul taliei. Excitația și vibrația ei se transformară în teamă. Mai apoi, frica crescu și o cuprinse panica. Micile momente de extaz pe care le simțise se domoleau și ea știu că trebuie să fugă, să zboare înainte ca el să-i atingă acea parte intimă. Nu va lăsa să fie atinsă din nou de nici un bărbat.

— Matt, te rog... nu...

El se dădu deoparte, rămînînd pe spate cu pieptul ridicîndu-se agitat. Ochii lui țintuiră tavanul negru al peșterii.

Red Sky se îndepărtă repede de pat și de el, vag conștientă că mare parte din sîngele de pe pieptul lui îi pătase bluza de piele.

Matt se ridică brusc, cu o privire sălbatică în ochi, încît ei i se tăie respirația și se împiedică trăgîndu-se departe. Dar, spre surpriza ei, el trecu și ieși în întunericul de afară.

Îi era rușine că-i permisese lui Matt s-o atingă atît de intim de prima dată. Oare ce gîndește des-

pre ea? Cum a putut, chiar și numai pentru un moment, să dorească atingerea unui bărbat, după toate lucrurile acelea urîte care-i hărțuiau amintirile?

Îl respinsese și astfel îl rănise și îl supărase. Și nu dorea ca el să fie supărat pe ea. Atingerea lui fusese atît de excitantă, dar nu înțelegea toate acele senzații, cum nu înțelegea nici reacțiile lui schimbătoare.

Rămase pe blănuri și începu să prepare o alfie pentru rănile lui. Nu plînse, deși lacrimile-i stăteau gata să cadă. Părea că trecuseră ore întregi pînă cînd el se întoarse, oprindu-se la intrarea în peșteră. O privi aspru.

— Am crezut că ai adormit, spuse el, aproape ca și cum și-ar fi dorit asta.

— Rănile tale trebuie îngrijite.

— Se vor vindeca, spuse tăios. Le-am spălat în lac. Nimic nu oprește sîngerarea și nu vindecă orice alte dureri ca apa rece.

— Matt... eu...

— Nu spune nimic, Sky. Eu sînt cel care trebuie să-și ceară scuze. Îmi pare rău că m-am năpustit așa peste tine. Lupta cu *Gray Bear* a fost de vină. Nu se va mai întîmpla.

Merse spre pat, apoi se opri deodată și se întoarse spre ea. Suferința și durerea îi stăruiau pe trăsăturile frumoase și furia pe care ea o simțise mai devreme reveni.

— Lua-l-ar naiba de ticăios indian, spuse el cu o voce răgușită ca mormăitul unui urs grizzly. Tăie-

turile astea dor al naibii!

Cuvintele aspre, chiar dacă nu îi erau adresate ei, o făcură să se simtă rănită adînc în ființa ei, unde leacurile și bandajele nu pot ajunge. Îi era dor să-și pună brațele în jurul lui și astfel să se liniștească. Dar făcînd asta n-ar putea decît reînvia pasiunea periculoasă pe care nu și-o putea stăpîni.

— Lasă-mă să te ajut, spuse încet.

Se îndreptă atent spre ea. Oare și el se lupta ca sentimentele să nu reînvie? Se așeză din nou lîngă foc. Ea ridică puțină alifie spre rana care arăta cel mai rău.

— Îmi pare rău că te doare. Am descoperit că nimic bun nu vine în viața asta fără dureri.

Tot ce fusese așezat, calm și liniștit în viața ei pînă acum cîteva luni, dispăruse: călăreții care veniseră în munți s-o caute, s-o ucidă, trecutul care o obseda, promisiunea lui *Gray Bear* că se va întoarce și-l va ucide pe Matt și Matt însuși, care-o făcea să se simtă pe marginea prăpastiei.

Mai mult decît toate acestea, vinovăția i se cuibări în suflet. Știa că ar trebui să facă orice ca să aducă ucigașii familiei ei și a lui Monty în fața justiției. Dar ar putea merge cineva drept spre moarte dacă nu i s-ar fi dat mai întîi șansa de a nu o face?

Sky puse unsoare peste ultima rană, apoi îi bandajă strîms pieptul cu pînză albă. Momentele acestea de apropiere îi făcură pe amîndoi să stea încordați. După un timp începu să vorbească pentru că liniștea o înnebunea.

— *Gray Bear* o să se întoarcă, Matt. Mîndria lui de războinic îi depășește chiar și judecata dreaptă. Dacă el face o promisiune, știu că și-o va ține.

— Nu mă tem de el.

Ea se întoarse, înfruntîndu-l.

— Dar te va ucide! Sau tu pe el! Nu pot lăsa să se întîmple asta. Țin la voi amîndoi.

În momentul următor dori să-și poată retrage afirmația, mai ales cînd văzu ochii lui Matt scufundîndu-se mai adînc în ai ei. Era oare doar o prefăcătorie? Sau era gelozie și durere în ochii lui?

— Atunci, vino cu mine, Sky, se înmuie vocea lui. Asta n-ar însemna fugă, ci doar plecare. Pentru că poți fi sigură că dacă *Gray Bear* și cu mine ne luptăm din nou, unul dintre noi va muri cu siguranță.

Ea privi spre podeaua peșterii, apoi la vasul de lemn, în orice altă parte decît la Matt care o țintuia cu privire, așteptînd.

— Nu pot.

Cuvintele parcă o sugrumau.

— Am... făcut ceva. Nu pot merge la Cheyenne. Nu mă mai pot întoarce în vale.

Își ridică ochii sfidător și Matt văzu ce frumoasă era, chiar și cu teama aceea în ochi. În acele momente Sky părea neajutorată și el simți o nevoie crescîndă de a o apăra. Nu se putea ca ea să creadă că făcuse ceva rău pentru că un bărbat sau mai mulți abuzaseră de ea fizic. Oare se putea ca ea să creadă că ce se întîmplase, fusese din vina ei? Îi era atît de rușine că nu-și controlase dorințe-

le. N-ar fi violat-o niciodată, dar o făcuse pe ea să creadă că asta îi este intenția. Acum, s-ar putea să nu mai aibă niciodată încredere în el.

Își luă cămașa și o trase atent peste pieptul bandajat.

— Ce ai fi putut să faci așa de îngrozitor, Sky? Care e secretul tău?

El înconjură focul și îi luă mîinile în ale lui. Privirea îi era confuză și nedecisă.

— Spune-mi. Sîntem prieteni, îți amintești? *Haynze.*

Cuvîntul acesta în shoshoni păru să dărîme zidul pe care și-l construise în jurul ei. Văzu cum voința ei slăbește. Încercă să plece dar el îi prinse brațul și o trase spre el.

— Spune-mi, Sky, cum să te ajut dacă nu știu?

Deodată ochii ei aruncară flăcări, dar aproape imediat păru copleșită de lacrimi de supărare și neajutorare.

— Bine, la naiba! Am să-ți spun! Am omorît doi oameni! Doi, oameni, Matt! Tu ești detectiv și acum n-ai altă soluție decît să mă duci la spînzurătoare!

Întinse mîinile spre el.

— Uite, pune-mi cătușele! Să se termine odată!

Matt îi prinse mîinile tandru în ale lui.

— Despre ce e vorba? Nu mi s-a spus că ai ucis pe careva. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat în ziua aceea. Nu mai poți ține în tine secretul ăsta.

Trupul ei se relaxă, renunțînd la luptă cu un of-

tat de înfrîngere. O trase la pieptul lui. Àsta îi stîrnea durerea din piept, dar nu se plînse. După un timp ea se trase încet de lîngă el și se așeză pe pat cu picioarele încrucișate.

— Stai jos aici, Matt, spuse ea, arătîndu-i locul de lîngă ea.

El veni și se așeză alături. Privirea i se îndreptă spre foc și spre flăcările șerpuitoare, ridicîndu-se senzual și străpungînd întunericul. În sfîrșit, acum era liniște din nou.

— A fost odată o fetiță pe care o chema Sky McClellan, începu ea. Sky putea alerga foarte repede. Îi plăcea să cînte și credea că nu există nimic în viața asta care ea să nu aibă. Nimic nu o speria...

Am fost, ca ursul Grizzly,
un războinic,
Dar luna s-a ascuns,
si aud pasi în beznă.

Capitolul 12

Sky McClellan era încîntată de puterea cu care picioarele ei lungi și subțiri alergau pe pajiște.

Cu fusta și jupa ridicate deasupra genunchilor, fugea din ce în ce mai repede. Mai repede decît norii mînați de vînt. Se imagina un cerb, un cal sălbatic, un vultur galben.

Da, un vultur avîntîndu-se spre înălțimile munților, plonjînd în vînt, cochetînd cu soarele.

— Ai cîștigat, Sky! Vino înapoi!

Recunoscu vocea prietenului ei, Monty Glassman. Părea supărat pe ea, probabil pentru că nu reușise să o întreacă, dar ea continuă să fugă, rîzînd. Monty insistase să poarte acele cizme de cowboy cu tocuri înalte deși ea îi făcuse o pereche de mocasini. *Am mîndria mea*, spunea el, *și nici un cowboy care se respectă nu poartă mocasini.*

Ea oricum putea să-l întreacă oricînd, cu sau fără mocasini. De fapt, ea era singura care-i putea întrece pe toți războinicii din rezervație.

Da, Sky McClellan putea întrece pe oricine.

— Sky!

Fratele ei mai mic, Jarod, o striga ca și cum era pe punctul de a plînge.

— Vino înapoi, la naiba! Ai cîștigat! Cursa s-a terminat! Și e timpul să mergem la masă! Tati va fi mai furios decît o găină udă dacă nu...

Dar nu mai auzi restul cuvintelor. Era pur și simplu prea departe și curentul făcut de propria ei fugă, îi fluera în urechi. Cu capul pe spate, respiră și alergă mai departe.

Părăsi pajiștea, tot alergînd, dar cînd ajunse la cărarea ce duce în pădurea de plopi, încetini pasul ca să poată evita crengile joase și tufele ce creșteau pe lîngă margine. Sărea peste trunchiurile căzute, cu plăcere, prefăcîndu-se că e un armăsar sălbatic, scăpînd cu ușurință de lassourile fermierilor. Viața la ferma tatălui său o făcuse puternică. Nu numai că muncea în aer liber și călărea dar, mare parte din timp își petrecea în pădure, fugind și cîntînd, culegînd plante și vreascuri pentru mama ei. Tatăl ei spunea că visează cu ochii des-

chiși.

În cele din urmă, se opri să-și tragă suflarea. Alergînd, ieșise din vale și ajunsese la primul șir de dealuri care se pierdeau în pantele abrupte ale munților Weind River. Merse spre un dîmb acoperit de pelin, un cuib în mijlocul plopilor. Era unul din locurile ei preferate. Din punctul acesta putea privi înapoi peste întinderea largă a văii Long Moon.

Nu putea vedea casa de la fermă sau celelalte clădiri fiindcă erau între dealuri, dar putea vedea siluetele mici ale celor doi frați ai ei, Jarod și Nathan, urcîndu-se pe poneiul lor pătat. Lîngă ei era Monty. Era frumos și avea optsprezece ani, cu patru ani mai mult decît ea. El era omul de bază al fermei tatălui lui, dincolo de vale, la zece mile, și voia să se însoare cu ea. Bineînțeles tatăl ei nu i-ar fi dat voie să se mărite la șaisprezece ani și nici ea nu insista. Se distra prea bine ca să se așeze la casa ei și să preia sarcinile de soție și mamă, care, pentru ea, păreau prea comune și plictisitoare.

Pe lîngă asta, avea visul ei... despre un străin frumos, călare — un bărbat, nu un băiat. Nu putea vedea fața acestui străin în visele ei, dar inima nu încetase să bată puternic cînd el călărea spre ea. Avea umeri lați, era mare și tăcut, arăta primejdios, dar era un bărbat care devenea blînd ca un pisoi cînd o atingea. Vrăjit de frumusețea ei, o va lua și vor pleca împreună, călare pe calul lui, în munți unde vor trăi fericiți pînă la adînci bătrînețe.

Oftă imaginîndu-și această poveste și nu era pregătită să renunțe la ea. Voia să mai aștepte un pic, să vadă dacă străinul va veni cu adevărat în

valea Long Moon, călare și o va ridica în șa.

Chiar și de la această distanță îl văzu pe Monty, scoțîndu-și pălăria nemulțumit. O clipă părul său roșu străluci în soare apoi el își puse pălăria la loc. Privi în sus, spre pădure, căutînd-o. Nevăzînd-o, își duse palmele pîlnie la gură și strigă:

— Dacă nu vrei să te întorci pe jos acasă, mai bine ai veni. N-am chef să te aștept!

Voia să rămînă singură, chiar dacă asta însemna să meargă pe jos. La urma urmei, era o milă de străbătut.

Se așeză în iarbă și privi seninul înalt al cerului. Dori ca Monty să vină să stea de vorbă cu ea, dar el părea mai interesat de cină decît de a o convinge pe ea. Poate simțea nevoia să stea îmbufnat un timp. Așa sînt băieții cînd o fată îi întrece în ceva.

Se întinse pe spate în iarbă, cu mîinile sub cap. Soarele apunea încet, dar încă îi mai înfierbînta fața. Mai erau doar vreo două ore pînă se întuneca. Ar trebui totuși să se întoarcă acasă pentru cină. Tatăl ei considera că-i lipsă de respect dacă nu venea la masă la timp, deși mama nu se supăra. Închise ochii în fața soarelui de iulie, hotărîtă să-și facă plăcerea încă puțin înainte de a se în-toarce la fermă. Cum făcea deseori, începu să cînte, sunetele dulci filtrîndu-se printre copaci. Îi plăcea să cînte seara, cînd culorile păleau și liniștea se lăsa peste pădure.

Deodată o voce de bărbat tînăr se alătură vocii ei. Ea se opri din cîntat, dar vocea bărbatului continuă. Nu era o voce care să cadă exact pe tonalitate și suna fals cum sună vocile în schimbare ale

băieților. Zîmbi la auzul ei, se ridică și își scutură fusta de iarbă și crenguțe. În umbra copacilor, lîngă calul său, stătea *Gray Bear*, prietenul ei indian din rezervație. Îi fusese prieten de joacă toată viața. Dar, în ultimii cîțiva ani, și el o privea cu acea dorință în ochi pe care ea o recunoștea în ochii bărbaților cînd sînt atrași de o femeie. Îi plăcea *Gray Bear* și se simțea flatată de felul în care ochii lui negri o atingeau și o mîngîiau. Era mult mai drăguț decît Monty și era ceva aprig și neserios la el. Știa că o dorește, poate mai mult decît Monty. Și ce-i drept, avea mai multe în comun cu *Gray Bear*. El era făcut din pămînt, din cer și din soare, cum era și ea. El îi înțelegea sentimentele pentru aceste lucruri mai bine ca oricine, în afară de mama ei.

— Ai făcut un drum lung, *Gray Bear*. Vitele tale au străbătut atîta drum din rezervația Long Moon?

El se lăsă jos pe pămînt, neobișnuit cu șaua.

— Vitele nu sînt silite să păstreze limite și hotare. Am venit să te văd, dar văd că fața palidă a ajuns înaintea mea. De ce fugi de el?

El îi mîngîie bărbia cu o mînă maronie, dar nu încercă s-o sărute, cum ar fi făcut Monty. Îi atinse părul moale, prins la spate cu o panglică galbenă și mătăsoasă ca un crin.

— Părul tău îmi amintește de penele corbului, Red Sky, spuse el, dar de ce-l porți lăsat pe spate pentru Glassman și îl împletești cînd ai de gînd să te întîlnești cu mine?

— Am crezut că așa le place indienilor, îl necăji ea.

— Nu. Mie îmi place lăsat pe spate. Mîinile mele găsesc în el o senzație plăcută.

Ochii lui sclipind încet și cuvintele lui îi dădură lui Sky fiori pe șira spinării. Dar avansurile lui o făceau să se simtă stingheritâ. Uneori îi era dor de zilele cînd erau copii și totul era atît de simplu. Atunci fugeau și se jucau împreună, rîdeau, uneori se băteau, dar erau egali și diferența de sex n-avea importanță. Cum ar putea să-i spună lui că ea dorea doar să fie copii care fuseseră dintotdeauna?

Gray Bear își trase cuțitul din tocul ce-i atîrna pe șold. Se jucau adesea aruncînd cuțitul într-un butuc, într-un copac sau într-un trunchi căzut. Cel care nimerea mai aproape de centrul țintei era cîștigător. Dar de data asta, el îi dădu părul pe spate și scoase o șuviță de dedesubt.

Ea rîse și încercă să și-o așeze la loc.

— Ce-ai de gînd?

— Aș vrea să am o șuviță din părul tău ca atunci cînd nu sînt cu tine, să te am, totuși lîngă mine. Nimeni nu va observa că n-o mai ai.

Sky încercă să-și întoarcă capul, dar el ținea strîns șuvița nelăsînd-o să fugă, dar fără s-o tragă prea tare.

— Dacă fiecare om căruia i-am plăcut ar fi luat cîte o șuviță din părul meu, n-aș mai avea nimic, spuse ironic.

El făcu un rictus.

— Haide, Red Sky. Nu iau mult și o să crească la loc.

Ea își împinse capul în față.

— Bine, poți să iei o șuviță, o șuviță mică. Dar

să nu-ndrăznești să-i spui lui Monty pentru că nu vreau să mai pierd nimic din părul meu.

El rîse și dinr-o singură tăietură, rămase în palmă cu o șuviță de păr negru, apoi trase un șnur de piele din cămașa lui și îl învîrti în jurul șuviței astfel încît bucla neagră să nu se desfacă. După aceea o legă pe pieptarul cămășii ca pe o decorație.

Sky rîse.

— Ai dat lovitura, cred...

Grey Bear rîse împreună cu ea, cu un glas mai accentuat, băiețesc. Își roti trupul și cuțitul zbură spre un plop mare și bătrîn, apoi se înfipse în centrul unuia dintre "ochii" negri de pe coaja albă a plopului, vibrînd cîteva secunde .

— Poți să lovești mai bine, Red Sky?

Ea merse și scoase cuțitul. Ținti un ochi și mai mic.

— Ce-ai făcut tu e nimic. Pot să înfig cuțitul în centrul ăstuia.

El rîse.

— Laudele tale or să te ducă la rușine, *nehaynzeh*.

— A, nu cred.

Păși în spate, lîngă el. Abia aruncă o privire spre țintă înainte de a arunca cuțitul prin aer, nimerind-o exact în centru.

El se întoarse spre ea și o prinse de umeri.

— Eu sînt copacul, Red Sky și cuțitul tău s-a înfipt în inima mea. Voi muri dacă te măriți cu Monty Glassman. Spune-mi că n-ai să faci asta.

Era întotdeauna atît de plin de cuvinte frumoase, dar ochii lui sclipeau încet, ca și cum și asta

făcea parte din jocul pe care-l jucau.

— N-am nici un gînd să mă mărit cu el sau cu oricine altcineva, mult, foarte mult timp de acum înainte.

Deodată ochii lui se îngustară de furie și dezamăgire. La fel de neașteptat cum venise, el se îndepărtă și sări pe cal.

— *Gray Bear*, spuse ea, enervată. Vino înapoi, pentru Dumnezeu. N-am vrut să te supăr. Doar că sînt prea tînără să mă mărit, și tu la fel.

El o privi în treacăt, dezaprobator, apoi se pierdu în galop în desișul pădurii.

Cu picioarele mai puțin ușoare decît fuseseră și cu cîntecele care-i zburaseră din inimă, se întoarse spre fermă, la masă. Nu fugi, mai degrabă începu să meargă cu pași repezi. Probabil că deja lipsise de la cină și tatăl ei nu va fi prea fericit.

Încetini pasul cînd văzu casa de bîrne cu două etaje. Chiar în față observă cinci cai, pe lîngă al lui Monty. O privire rapidă asupra lor îi fu de ajuns să-și dea seama că nu erau de la ferma McClellan, ceea ce nu o surprindea pentru că angajații fermierilor controlau cirezile să nu aibă vreo boală și voiau să vadă proviziile de apă. În perioada aceasta a anului rîurile puteau seca peste noapte.

Lui Sky îi plăcea să fie multă lume și nu se adunau atîția prea des. Dar vizitatori erau cel mai adesea doar alți crescători de vite care veneau să discute cu tatăl ei despre permanenta problemă a furtului de vite și ce ar putea face ca s-o rezolve. Se părea că tatăl ei era mereu desemnat șef de întruniri. După înfățișarea cailor, se gîndi că avea

loc o altă asemenea întrunire, așa că nu era prea bucuroasă să intre în casă.

Cu gîndul încă la *Gray Bear*, intră pe ușa din spate, atentă să nu izbească ușa cum făcea frecvent. Nu voia să fie certată de față cu musafirii, deși o merita. Ar trebui într-adevăr să fie mai responsabilă.

Ezită la ușă, dîndu-și seama că nu se auzea nimic în sufragerie. Nici un zgomot de vase sau clinchet de tacîmuri. Nici o discuție. Poate că terminaseră de mîncat și se duseseră în camera de zi să vorbească despre afaceri. Dar imediat ce gîndi asta, dădu din cap. Nu, asta nu se putea, pentru că în cazul acesta mama și sora ei acum ar strînge masa și ar fi aici.

Curioasă, împinse ușor ușa care dădea în sufragerie. Camera era, într-adevăr, goală și se părea că toți plecaseră de la masă înainte de a mînca. Apoi auzi zgomote sus. Privi spre scările de lemn ce duceau la al doilea cat. Poate că cineva era bolnav sau rănit și toți se duseseră sus. Păși fără zgomot, nerăbdătoare să vadă ce se întîmpla.

Din hoi văzu ușile dormitoarelor deschise, prin ele revărsîndu-se ultimile raze ale soarelui. Se părea că toată lumea se adunase aici sus, dar sunetele pe care le auzea păreau mai degrabă grohăituri decît propoziții normale. Apoi se auzi un rîs gîlgîit. De ce se adunaseră toți în dormitor?

La început, ultimele raze ale soarelui reflectate de fereastră o orbiră. Nu distinse nimic decît imagini vagi împrăștite în toată camera în lumina galbenă strălucitoare. Dar, în cele din urmă, mintea ei

separă lumina de imagini și văzu sînge. Pe podea, la picioarele ei, pe pereți. Pe tatăl ei, pe frații ei, pe Monty, toți morți pe podea. Mama în pat. Bliss pe podea. Goale. Bărbații ținîndu-le. Rîzînd, rînjind. Bărbați stînd în genunchi. Fese dezgolite. Împingîndu-se între picioarele maronii. Ca niște pompe. Rîsete și rînjete. Lacrimile mamei. Ochii lui Bliss. Fără expresie.

Urletul din capul ei deveni atît de intens încît păru că-i blochează judecata. Dar cuțitul îi ajunse în mînă imediat ce gîndi să ucidă. Fără nici o ezitare îl aruncă și el fîșîi prin aer. Urletul din cap acoperi sunetul pe care-l făcu cuțitul. Nu auzi nici pocnetul sec cînd acesta se înfipse în spatele bărbatului. Bărbatul care era deasupra mamei.

Acesta se prăbuși înainte. Rînjetele și rîsetele se opriră. În liniștea ciudată, vibrantă, care urmă, toți ochii se întoarseră spre ea, dar ea rămase înfiptă pe picioare. O văzu pe mama ei, ridicîndu-și capul de pe pernă, țipînd, luptîndu-se cu bărbatul care-o ținea. Bărbatul cu cuțitul în spate căzut peste ea.

Țipătul mamei străpunse liniștea.

— Fugi, Sky! Fugi! Or să te omoare! Fugi!!!

Atunci se mișcă. Nu știa cum reușise. Dar era afară din cameră, apoi jos, pe scări, ca și cum picioarele ei aveau aripi. Auzi în spate o înjurătură și pe cineva alergînd.

— E a mea! O prind eu!

Dar ea n-ar trebui să fugă. Nu știa dacă Bliss era moartă dar trebuia s-o ajute pe mama. Trebuia să se întoarcă. Trebuia!

— Fugi, Sky!

Țipetele isterice ale mamei sale o urmară jos pe scări, producînd ecouri în ea, odată cu pulsul sîngelui prin creier.

— Fugi! Fugi!

Fugi pe ușa din spate în curte. Se împiedică și căzu. Pași grei se auziră în spatele ei. Ea păru că nici nu respira. O cuprinse teama. Se ridică și o apucă spre dealul din spatele casei. Lacrimile îi încețoșau drumul dar dacă ajungea în pădure, ar putea găsi un loc să se ascundă. Poate că l-ar găsi pe *Gray Bear*. El ar putea să o ajute și amîndoi ar putea s-o ajute pe mama.

Auzi un zgomot puternic și se uită peste umăr. Văzu un bărbat venind dinspre casă călare.

Tu poți alerga mai repede decît norii mînați de vînt, Sky. Mai repede decît un cerb. Mai repede decît oricine și orice...

Ajunse pe culme. Pădurea era aproape. Era o cărare care ducea în spatele tufelor. Ar putea intra pe-acolo să-i piardă urma. O, Doamne, cum îi ardeau plămînii. Simțea cîrcei în picioare.

Pămîntul se scutura sub potcoavele calului ce venea în galop. O altă privire îi confirmă că urcă dealul în spatele ei. Fugi mai tare simțind că inima o să-i plesnească. Simți căldura ce ieșea din corpul animalului aproape deasupra ei. O mînă o apucă de plete și o trase înapoi. O durere cruntă îi trecu prin cap. Căzu, dar se ridică și începu să fugă din nou.

Bărbatul sări jos de pe cal și o trase. O izbi tare de pămînt, aproape tăindu-i respirația. Se așeză

călare pe ea și o țintui cu greutatea lui. Ea încercă să-l lovească, dar aproape imediat simți metalul rece al unei lame de cuțit împins pe gît și îngheță îngrozită.

— Asta-i! Acum stai liniștită, pisicuță sălbatică! Asta n-o să-ți facă nici un rău. S-ar putea chiar să-ți placă. Și mie... sigur o să-mi placă.

Vocea lui suna ca scrîșnetul nisipului pe o tablă. Se îndoia că va uita vreodată vocea asta.

Privind-o lacom, îi despică bluza și ea țipă. Cu o altă tăietură îi despică și cămașa de bumbac și sînii se iviră liberi. El rîse și începu s-o pipăie cu mîna liberă. Ea gemu în timpul ce lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. Încercă inutil să se acopere cu mîinile, dar el le dădu deoparte, continuînd s-o strîngă și s-o pipăie pînă ea începu să plîngă necontrolat.

— Abia începem, fetițo. Nu știi nici pe jumătate, nu-i așa?

Se întinse peste ea și începu să-i sugă și să-i muște sînii cu cruzime. Simți că lui îi plăcea să știe că o doare, dar nu-și putea înăbuși strigătele de pe buze. Simți că își pierde controlul, intrînd în panică.

Îl lovi cu pumnul peste față. Pălăria îi căzu. El o lovi în semn de răspuns cu atîta forță că îi aruncă într-o parte capul și o împietri pentru un moment. Prin ceața lacrimilor și fricii îi văzu părul, aproape tot grizonat, ce-i încadra figura confuză. Rămase surprinsă pentru că nu putea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Dar știa că nu-l mai văzuse niciodată.

Se întinse din nou peste ea și-i acoperi gura cu

gura lui. Limba lui îi forță buzele să se deschidă și și-o îndesă în gura ei, iar și iar pînă cînd ei i se întoarse stomacul pe dos și se înecă, aproape vomitînd.

— Tîrfă mică, șuieră el și o lovi cu pumnul în cap.

Îl văzu scoțînd cingatoarea cu pistolul și aruncînd-o într-o parte. Simți că fusta îi fusese ruptă. O altă smucitură a mîinii lui mari și chiloții se rupseră rupți și ei. Bărbatul se ridică deasupra ei și se descheie la pantaloni. Organul lui masculin ieși afară, uriaș și amenințător. Se zbătu, conștientă, furioasă și speriată că nu se putea mișca.

Mîinile lui se apropiară de partea ei intimă. Țipă de durere și de spaimă, în timp ce el își vîrîse degetele în ea și rîdea văzînd-o suferind.

— Îți place, nu? Am ceva și mai bun. Te va învăța să fugi. Apoi băieții or să-ți mai dea niște lecții.

Lacrimile-i se opriră dintr-odată. Furia îi ardea în suflet. Ticălosul nu va scăpa ușor. Îl va ucide sau va muri încercînd s-o facă. Lovitura în cap o ameți se, iar furia păru că-i dă noi puteri. Simți că ceața i se ridică de pe creier. Sîngele începu să curgă prin ea din nou.

— Acum vine partea bună, tîrfă!

Ridică mîinile spre cuțitul pe care îl ținea pe gîtul ei. Era pregătită să simtă tăietura ascuțită care să-i ia viața într-o secundă; dar mai bine să moară acum decît să suporte ce aveau să-i facă înainte să o ucidă.

Apoi îl văzu! Nu departe de ea se zărea mînerul pistolului ieșit din toc.

— la mîna de pe mine sau îți tai gîtul pe loc, o avertiză el.

Lama îi apăsă pielea și ea simți împunsătura urmată de sîngele cald curgîndu-i pe gît.

Își lăsă mîna pe pămînt, cum ordonase el și ajunse aproape de cureaua cu arma ascunsă în tufe. Un gîlgîit victorios țîșni din gîtul torturatorului și el își lăsă gura din nou peste sînii ei. Ea își oprimă senzația de greață pe care o avu la atingerea lui dureroasă. Se întinse spre armă — încă doi-trei centimetri. Degetele ei se agățară în jurul mînerul de lemn al pistolului și îl traseră din toc.

Cu poftele năuncindu-i mintea și gîndurile, el se trase dintre sînii ei și își împinse șoldurile între pulpe. Carnea fierbinte se izbi de ea, îi lovi pulpa și căută teritoriul virgin. Dar, înainte să ajungă, ea întoarse arma spre el și trase.

El urlă, căzînd pe pămînt și ducîndu-și mîinile spre locul însîngerat. Cu ochi albaștri, uimiți, se holbă la ea un moment, apoi ochii i se închiseră și căzu peste trupul ei.

Red Sky nu-și mai amintea cînd dăduse corpul deoparte, nici cînd se ridicase în picioare. Își mai amintea doar că alerga. Alerga ca norii mînați de vînt...

Alergă pînă cînd întunericul și oboseala o copleșiră.

Buzele tale sînt ca Soarele de Dimineață,
Trezindu-mă din somn.

Capitolul 13

Brațele lui se strînseră în jurul lui Sky și ea își lăsă capul pe pieptul lui mare și sigur. Tăcerea se lăsă peste ei. Sky căzu adînc în amintiri și nu mai spuse nimic.

Matt privi peste capul ei la flăcări și la lucrurile care stăteau lîngă foc. Esup adormise de mult în murmurul vocii lui Sky și în căldura focului. Afară tunetul se rostogoli amenințător peste munți, ca un prim semn al furtunii de vară. O sclipire albastră de lumină trecu prin intrarea îngustă a peșterii

și lumină scurt interiorul. Apoi începu să plouă torențial peste pământul stîncos.

Cuvintele lui Sky îi mai stăruiau încă în minte. Acele întîmplări lăsaseră cicatrici adînci în mintea ei tînără și ușor impresionabilă. După aceste săptămîni avea încredere în el, dar se putea foarte bine ca ea să păstreze teama și aversiunea față de bărbați toată viața.

Cel puțin, nu fusese violată, cum se temuse la început. Dar inocența îi fusese distrusă și lucrurile pe care le văzuse și cele pe care atacatorul ei le făcuse erau îngrozitoare pentru o fată inocentă care nu avusese un iubit și nu cunoscuse niciodată mîngîierile blînde și sărutările tandre ale unui bărbat care să o iubească.

O sărută cald pe șuvițele strălucitoare. Ea nu se mișcă din gîndurile adînci în care se cufundase, amintirea plină de remușcări a tot ce avusese și pierduse.

Se lăsă încet pe pat, trăgînd-o și pe ea, pînă cînd fură întinși în întregime. Ea păru că nici nu observă schimbarea poziției, dar își lăsă capul pe pernă lîngă al lui și continuă să privească țintă focul. O strînse mai aproape, pînă îi simți linia moale a feselor și picioarele atingîndu-i coapsele.

Ploaia continua și, curînd începu să curgă prin spărtura pentru fum a tavanului peșterii, picurînd fără încetare pe podeaua de piatră. După un timp observă că Sky avea ochii închiși și trupul relaxat. Adormise și nu voia s-o deranjeze trezind-o ca să astupe spărtura. Din fericire, furtuna fu scurtă și se îndepărtă, lăsînd în urmă, pe podea, o mică baltă.

Răcoarea nopții îl făcu pe Matt să tragă o pătură de blană peste ei. Sky se întoarse pe spate. Rămase lîngă ea, privind-o și înconjurînd-o cu brațul. Ea nu se trezi; căzuse într-un somn adînc.

Fața îi era în umbră, dar luminată totuși de ultimele scînteieri ale focului. Acum, fără ca ochii ei căprui să-l mai poată urmări, îi privi și-i memoră genele lungi și dese, cum îi cădeau ca niște aripi de fluture, negre, pe fața bronzată. Vru să-i urmărească cu degetul conturul senzual, moale al gurii, dar se mulțumi să privească buzele pline, desfăcute ușor în somn, cu buza superioară luînd forma arcului. Privirea lui călătorea peste nasul acvilin și sprîncenele arcuite, negre și perfecte, conturate din loc în loc cu penseta. Pînă acum nu dăduse atenție acestui amănunt. Zîmbi. Această tînără femeie pretindea că nu mai e fetița Sky McClellan, ci Red Sky, cu sînge amestecat, trăind ca o sălbatică în munți. Și te făcea să vezi că nu dorea să fie altfel. Dar era evident că lumea civilizată mai făcea parte din viața ei. Erau destule lucruri la care nu renunța; o pensetă sau o bucată de muselină pe care n-o folosise decît cînd îl bandajase pe el.

Prinse o șuviță neagră, așezînd-o, delicat, pe toată lungimea peste umăr și piept. Era singurul lucru pe care-l putea săruta fără s-o deranjeze, inspirînd mirosul ei și al pămîntului, amestec de vînt, soare, blănuri, flori și foc.

Își lăsă capul pe pernă lîngă al ei, cu șuvița încă pe degete. Se întrebă cum ar fi să o aibă alături toată viața. Nu înțelegea prea bine; apropierea ei îi ușura singurătatea dar i-o și intensifica totodată.

Pe el nu-l iubise nimeni niciodată. Oare ar fi prea mult să-i ceară acestei femei pe care o iubise aproape de la prima vedere, să simtă pentru el aceeaşi nevoie şi dorinţă pe care o avea el? Ar fi bucuros să rămînă aici pentru totdeauna. Nu simţea nevoia să se întoarcă în lume; acolo nu era nimic şi nimeni care să-l aştepte. Voia s-o ia cu el, ca un bărbat, dar acum se bucura de orice moment trăit în apropierea ei. La urma urmei, asta s-ar putea să fie tot ce va avea ca să-şi amintească de Sky McClellan.

Red Sky se trezi deodată. Frigul luase locul căldurii bărbăteşti care îi încălzise trupul pînă atunci. Matt era aşezat lîngă foc, în genunchi. Ochii lui o urmăreau ciudat, dar cînd ea se uită la el, îşi întoarse privirea şi mai puse cîteva vreascuri pe focul unde cafeaua nu începuse să fiarbă încă.

Privi spre patul lui şi nu văzu blănuri mototolite. Nici o urmă. Întinse mîna pe locul de lîngă ea, pe patul ei. Era, încă destul de cald. Atunci, el dormise cu ea toată noaptea.

— Îmi pare rău. Cred că eram foarte obosită.

— Da, erai foarte obosită, răspunse el moale, salvînd-o de la încercarea ei vagă de a se explica.

Dar, privirea din ochii lui, ciudată şi apreciativă, o făcu să se simtă jenată. Se întrebă dacă greşise spunîndu-i tot ce i se întîmplase. Credea că ea era

murdară sau pătată din cauza bărbatului ticălos care o atinsese pe ea și pe familia ei?

Își găsi peria și se pieptănă. Tot timpul cît își adună părul în cozi, el o privi în mod ciudat. N-avea importanță ce făcea ea, el o fixa.

Apoi, deodată, Sky crezu că știe de ce.

Ca și cînd s-ar fi pregătit de luptă, se ridică dreaptă pe pat, ridicîndu-și bărbia sfidător.

— Presupun că n-ai altă soluție decît să mă duci în fața legii pentru că i-am ucis pe oamenii aceia.

Expresia lui gînditoare se preschimbă în surpriză.

— I-ai ucis în legitimă apărare, Sky. Nici un juriu n-ar putea să-ți pună asta în spate.

Ea privi în jos.

— N-am știut. M-am gîndit că... n-ai să consideri că era necesar. M-am gîndit că n-ai să mă crezi...

— Îți faci griji fără rost, Sky.

Vorbi încet și blînd, aproape șoptit, vocea lui groasă, masculină sunînd aproape aspru în liniștea peșterii.

— Dar ceva mă cam supără, continuă el.

Ea îl privi îngrijorată ca și cum s-ar fi așteptat la un interogatoriu.

— Și ce anume?

— Stau aici de mult și mă întreb de ce guvernatorul nu mi-a spus nimic de cei doi oameni pe care i-ai ucis.

Ea simți în întrebarea lui respect.

— Oare ucigașii au luat cele două corpuri cu ei și autoritățile n-au avut de unde să știe că i-am omorît?

— Poate. Sau au considerat că nu e un amănunt esențial pe care să-l aflu. La urma urmei, nu mi s-a dat un caz de omucidere. Am fost trimis doar să te găsesc și să te aduc înapoi ca să depui mărturie. Dar *Many Claws* mi-a spus că oamenii cred că ucizi locuitorii și micii fermieri ca să te răzbuni pentru ce s-a întîmplat cu familia ta.

Nu păru surprins de respirația ei întretăiată de groază, mai ales că și el credea că ideea asta era absurdă.

— Dar de ce cred ei că eu i-am omorît pe localnici și pe micii fermieri din răzbunare? întrebă Sky, de-a dreptul nedumerită.

Sprîncenele i se ridicară, făcîndu-i noi cute de îngrijorare.

— Doar, dacă nu cumva ei i-au ucis pe-ai mei, continuă ea. Dar n-am nici o idee cine a fost în spatele crimelor.

— Mă întreb dacă oamenii din zonă știu mai multe despre criminali decît știu autoritățile.

— Dar n-are nici o logică, oricum, pentru că ei erau — și aparent încă mai sînt — vizați. Nu s-ar ucide între ei. Tatăl meu nu făcea parte din nici una dintre categorii. Nu era nici cultivator de pămînturi, nici mic fermier. El era unul dintre primii fermieri care s-au stabilit în valea Long Moon. El era aici înainte chiar de marea invazie de oameni și animale din Texas care căutau pajiști largi.

— Oare aflase cine era în spatele acestor acțiuni? Nu cumva fermierii stăteau în calea cuiva? A unui fermier bogat sau a mai multora care nu voiau să-și piardă pășunile pentru ei? Lupte pentru

teritoriu există oriunde. Îți amintești cumva vreo ceartă despre asta? Poate cineva anume încearcă să împiedice coloniștii să se stabilească în valea Long Moon.

— A, da. Mereu erau discuții despre asta. Mulți fermieri veniți aici chiar de la început erau împotriva valului de coloniști. Se adunau la întruniri și se plîngeau de asta, dar, din cîte știu eu, erau doar nemulțumiți. Tata nu spunea niciodată prea multe în prezența lor. El zicea că nu poți opri oamenii să vină sau să plece dintr-un loc. Și asta nu s-a făcut nicăieri în lume în trecut și nu se va face nici acum, atîta timp cît ei doreau să vină. Spunea că de la prima venire aici, în vest, fermierii au fost întotdeauna primii care s-au stabilit într-un loc sau altul. Apoi, cînd lucrurile erau relativ bune, au venit cultivatorii de pămînt, apoi oamenii de la oraș. Tata mai spunea că nu poți să speri că lucrurile vor rămîne la fel, pentru că ásta nu se va întîmpla și atunci toți trebuie să ne adaptăm la schimbările timpului. Așa că el încerca să-și apere interesele cumpărînd cît pămînt putea pentru a-și crește vitele fără să aibă nevoie de pămîntul comun, cum aveau nevoie mulți dintre fermieri.

— Atunci, tatăl tău era, ca să spun așa, omul ciudat care-și avea propriile credințe. Ăsta ar fi un motiv suficient ca cineva să se întoarcă împotriva lui.

Red Sky dădu din cap, dîndu-și seama că ce spunea Matt era foarte posibil, dar ea era atunci doar o fată. Trăia în lumea ei de basm, o lume pe care o alimentase tatăl ei. Nu întrebase niciodată

nimic. Și, în timp ce ea hoinărea prin munți, cîntînd și flirtînd cu *Gray Bear* sau Monty Glassman, nu ghicise că tatăl ei ar fi putut afla ceva care să-i pună viața în pericol, lui și întregii familii. Așa cum era ea în pericol acum — iarăși.

— Crezi că ai putea identifica vreunul din oamenii de atunci, afară de bărbatul sur pe care l-ai ucis? întrebă Matt, aducînd-o la realitate.

— Nu sînt sigură, Matt. Fețele lor mi-au rămas vag în memorie. Totul s-a petrecut atît de repede și soarele mă orbea cînd am intrat în cameră. Imaginile m-au izbit toate deodată, una peste alta. Nu le-am văzut fețele cu adevărat. În cîteva secunde am început să fug.

— Dar caii? Ai remarcat vreun semn particular la ei? Poate că animalele mai sînt încă folosite de proprietarii lor.

Sky se gîndi un timp.

— Unul dintre cai era un armăsar negru, tînăr de vreo trei ani. Mi-l amintesc pentru că stătea deoparte și arăta superb. Ceilalți aveau diferite nuanțe de maro — de fapt, nu pot să le descriu. M-am uitat după semne făcute cu fierul roșu pentru că întotdeauna fac așa cînd vin musafirii. E un fel de a afla cine e înăuntru. Dar n-am recunoscut nici unul ca fiind de prin împrejurimi. Și, sincer, nici nu-mi amintesc cum arătau semnele alea.

Matt privi țintă la ibricul de cafea, încercînd să pună cap la cap toate amănuntele și dorindu-și să i se fi spus mai multe despre cazul ăsta cînd l-au trimis s-o găsească pe Sky. Nu mai era interesat doar să o aducă înapoi, voia să descopere toată

porcăria.

— Deci, acum vei pleca? întrebă ea încet, spulberîndu-i gîndurile.

El își ridică ochii din nou, încercînd să-i citească gîndurile, dar nu reuși. Părea foarte atentă să nu-și lase sentimentele să i se vadă în ochi. Voia ca el să piece? Sau să rămînă? Oare sărutările lor, săptămînile petrecute împreună, orele — unul în brațele celuilalt — de noaptea trecută, însemnau pentru ea ce însemnau pentru el? Era, oare, mai în siguranță aici decît în vale? Sau în Cheyenne? Era mai în siguranță cu *Gray Bear* și *Many Claws* decît cu el?

Își trecu mîna prin părul mare. Nu putea să-și mai amîne mult plecarea. Indiferent dacă venea cu el sau nu, trebuia să raporteze ceva.

— Da, cred că e timpul să plec. Dar cum să te las singură aici? Bărbații aceia sînt încă pe aproape, hotărîți să te găsească; *Gray Bear* și *Many Claws* se vor întoarce curînd să te ia de aici, dacă se poate. Nu pot să-i opresc, doar dacă-i omor, dar ei nici nu-și dau seama în ce te pot băga dacă te vor lua de aici. Nu vor fi o piedică pentru ucigași, dacă vă prind. Cunosc genul ăsta, Sky — și tu la fel. Nu-i oprește nimic. Nu, nu văd cum aș putea, conștient de toate astea, să te las aici singură.

Red Sky era și ea în dilemă, trebuind să aleagă între a rămîne aici sau a merge cu Matt. Da, ajunsese la asta, dar el trebuia să plece oricum, indiferent dacă venea cu el sau nu.

— Nu poți rămîne aici, spuse ea. *Gray Bear* se va întoarce. Și primul lucru pe care îl va avea în

minte va fi să vă luptați pe viață și pe moarte, cum ți-a promis.

Sky îl privi venind la picioarele ei. O luă de mînă și o ridică lîngă el. Încercă să-și controleze un fior de plăcere cînd mîinile lui alunecară în sus pe mînecile bluzei de piele, peste umeri și pe gît. Îi cuprinse fața în palmele tandre, iar inima începu să-i bată sălbatic în piept. Fu surprinsă să-i simtă mușchii de pe spate sub palme, surprinsă că brațele ei îl înconjuraseră fără să vrea; urmări apoi fascinată, anticipînd, cum buzele lui se desprind și coboară spre ale ei. Îi primi sărutul ridicîndu-se pe vîrfuri, pierdută în îmbrățișarea lui. Buzele lui o gustară, savurînd. Simți cum înflăcărarea din corpul lui se scurge în al ei. Fiori de plăcere îi pulsau în vene cînd limba lui încercă să-i contureze buzele apoi se strecură printre ele, dîndu-i un nou fior de excitație care-i făcu inima să bată și mai puternic.

El își luă gura de pe a ei, dar numai cît să termine sărutul și nu contactul cu ea.

— Dacă *Gray Bear* și eu ne batem, Sky, te temi pentru viața mea?

Respirația lui caldă trecu cuvintele, cu blîndețe, pe buzele ei, și ea se înfioră toată.

— Sau inima ta e la *Gray Bear*?

O, cum să se poată gîndi cînd el o atingea astfel? Cînd sărutările lui lăsau urme fierbinți, dar minunate, pe gîtul ei? Nu înțelegea tot ce simte pentru Matt Riordan, dar știa că îi plăcea această apropiere, avea nevoie de ea, o dorea. Se întrebă cum o să mai trăiască de acum încolo în munți... **fără el**.

Prezența lui îi împrăștia întotdeauna gîndurile, cum împrăștie vîntul de octombrie frunzele veștede. Nu se putea concentra decît asupra lui. Cum de se aștepta ca ea să-i răspundă la întrebări? În cele din urmă, desfăcu brațele care o cuprindeau și el se supuse contrariat. Sky se îndepărtă de el și începu să se plimbe neliniștită prin peșteră. După cîteva momente, el o prinde de braț și o opri.

— De ce nu poți să-mi răspunzi, Sky?

Ea se cufundă din nou în ochii lui fascinanți și se întrebă ce gînduri ascundeau. Nu vorbea despre dragoste, dar se purta cu ea cu multă afecțiune.

— Pentru că țin la amîndoi, spuse calm. Nu vreau ca vreunul din voi să moară.

Dintr-o privire ea îi citi dezamăgirea; nu primise chiar răspunsul pe care spera să-l audă.

— Mi se pare că, dacă vrei să ne împiedici să ne omorîm unul pe altul, spuse el, n-ai altă soluție decît să vii cu mine.

— Dar nu-i pot spune guvernatorului nimic, Matt. Singurul om de care-mi amintesc, e mort.

— Îmi pare rău că venirea mea aduce schimbări care poate nu-ți plac, Sky, dar am o treabă de făcut. Ori te iau la Cheyenne să depui mărturie, ori rămîi aici, iar eu iau urma călăreților de atunci pînă dau de cheia acestui caz. Nu-mi stă în obicei să las un caz nerezolvat. Și, dacă rămîn, cu siguranță vom ajunge, eu și *Gray Bear*, la violență. Nu pentru că țin eu neapărat, ci pentru că e un prost și un războinic orgolios. Nu mai e problema mărturiei tale, Sky. Dar hotărîrea mai e încă a ta.

El își luă pălăria și și-o puse pe cap, îndesînd-o

pe frunte.

— Îți dau timp să te gîndești singură la asta.

Și, înainte ca ea să se fi gîndit la un răspuns, părăsi peștera.

O liniște totală se așternu. În inima lui Red Sky își făcu o loc o durere adîncă, ce creștea mereu, pînă cînd ajunse să se întrebă dacă mai poate să o suporte. Curînd liniștea fu întreruptă de clipocitul cafelei în ibric. O dădu deoparte și se așeză pe călcîie. Esup veni încet să-și capete porția de atenție pe care ea i-o dădu, mîngîindu-l absentă pe capul sur.

Ajunsese în cele din urmă la o încrucișare de drumuri. Dar, orice ar fi fost, nu mai era cale de întoarcere. Știa — și știuse de cînd îl aduse pe Matt Riordan în viața ei — că va veni o zi cînd va trebui să ia o hotărîre. Dar ce cale să aleagă, cînd moartea putea fi la sfîrșitul oricăreia dintre ele, dacă nu a ei, atunci a lui Matt sau *Gray Bear*?

Hotărîrea părea greu de luat dar nu avea nici o altă alternativă. Viețile lor stăteau în echilibru și ea purta greutatea lor doar pe umerii ei. Dincolo de orice, era timpul să se hotărască odată. Era timpul să răzbune morții familiei ei. Și asta n-o putea face singură, ci doar cu ajutorul lui Matt.

Decizia fu luată, în parte, nu cu mintea, ci cu inima. Nu înțelegea de ce, și voia s-o nege, dar știa că, dacă Matt pleacă acum din munți, era o foarte mică șansă ca el să se mai întoarcă. Și dacă asta s-ar întîmpla, ea nu-i va mai simți niciodată gura pe buzele ei, sau brațele puternice, liniștitoare în jurul ei, trupul greu, bărbătesc lîngă al ei, pe

blănuri, făcînd-o să se simtă protejată și nu atît de singură. Și dacă asta s-ar întîmpla, ea nu va mai trăi niciodată sentimentul aceia ciudat, dorința care-o făcea să se întoarcă spre el, să-l atingă încet, să-i mărturisească secretele și, la rîndul ei, să le afle pe-ale sale. Mai devreme sau mai tîrziu tot se vor despărți. Dar nu acum. Voia să savureze, măcar încă puțin, prietenia lui adevărată.

Sky se ridică și merse în colțul unde-și ținea lucrurile. Alese de acolo una dintre genți, care semăna cu sacii puși pe cai și care se și potrivea pentru așa ceva. Începu să-și pună în ea cîteva lucruri. Nu dură mult și fu pregătită de plecare.

— Rămîi aici, Esup, îngenunche Red Sky lîngă lup. *Nangakande*.

Lupul se așeză pe podeaua peșterii și își lăsă capul pe labe, ca și cum avea de gînd să facă exact ceea ce i se spusese. Red Sky se ridică, dar privirea-i rămase, îngrijorată, la lup.

— Înțelege, îi spuse lui Matt care stătea, umărindu-i tăcut. N-am mai fost niciodată plecată mai mult de o zi și mi-e teamă că o să renunțe și o să se întoarcă la sălbăticie.

— Atunci lasă-l să vină cu noi.

Ea înălță din sprîncene.

— N-ar fi bine să-l luăm din munți. Asta e tot ce cunoaște și nu știu cum o să reacționeze la oraș și

oameni. Ca să nu mai vorbim de faptul că cineva ar putea crede că e sălbatic și l-ar putea omorî. Nu, trebuie să fac călătoria fără el.

Apoi, mai privi o dată locul acesta unde stătuse atîția ani și se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată. Nu voia să facă această călătorie și ar fi preferat să nu mai reînvie trecutul, să nu mai vorbească despre el, mai ales unor străini care ar putea-o considera lașă sau ucigașă. Dar acum, că luase hotărîrea aceasta, era foarte nerăbdătoare s-o ducă la bun sfîrșit. Cu geanta în mînă păși afară din peșteră în lumina soarelui.

Matt își aruncă sacii pe umăr și luă pușca. Ca și Sky, mai privi o dată peștera. Fusese un paradis liniștitor și sigur, și simți o strîngere de inimă că trebuie să părăsească pacea de aici. Cînd privirea îi alunecă peste blănurile de pe cele două paturi — al lui și al lui Sky, își aminti ultima noapte cînd ea îl lăsase s-o țină în brațe.

Se simți nesigur. I se împlinise în cele din urmă dorința: acceptase să meargă cu el. Dar oare va regreta într-o zi momentul acesta? Dacă se întîmplă ceva cu ea? Dacă toate planurile lui și ale guvernatorului, bine puse la punct, se schimbau și oamenii aceia vor reuși, cumva, s-o ucidă? N-ar fi fost mai bine să rămînă și să se lupte cu *Gray Bear*? Nu-i era teamă. Se luptase cu mulți oameni în viața lui și știuse întotdeauna că va muri de mîna unui adversar, într-o bună zi. Pînă acum nu-i păsase dacă va muri; acum, gîndul acesta îl neliniștea. Nu voia să părăsească lumea aceasta și s-o lase pe Red Sky să cadă în brațele lui *Gray Bear*.

Era doar un egoism prostesc și nimic mai mult dar nu-și putea schimba sau nega sentimentele.

Se opri lîngă lup și-l bătu ușor pe cap.

— Am s-o aduc înapoi, Esup, șopti el.

Dar pereții peșterii îi întoarseră cuvintele în ecou, dîndu-le un sunet sec și fără sens, la fel ca sunetul cizmelor lui pe podeaua din peșteră în momentul cînd o părăsi.

Să lasi în urmă
un Ieri atît de îndepărtat...

Capitolul 14

Plecară din munți cu prudență, ferindu-se de călăreți; dar nu întîlniră nici unul.

Călăreau împreună cînd terenul le permitea, sau mergeau amîndoi pe jos. Pe Matt începu să-l supere piciorul, dar refuza să călărească dacă Red Sky mergea pe jos, deși ea îi spunea de atîtea ori că e o nebunie să faci pe cavalerul în momentele acelea.

A doua zi văzură de pe dealuri, corturile din rezervație ce se întindeau în fața lor de-a lungul

rîului. Red Sky vru să-i spună lui *Many Claws* ce au de gînd să facă, dar știa că n-ar fi bine. S-ar putea ca el să vrea să intervină; iar *Gray Bear* mai mult ca sigur că ar face-o.

Așteptară pînă la căderea întunericului, apoi intrară în vale, spre fortul Washakie. Matt o lăsă pe Red Sky într-o pădure deasă lîngă rîu și se apropie de fort cu intenția de a cumpăra încă un cal. Red Sky avu de așteptat aproape o oră pînă cînd Matt se întoarse cu un cal maroniu.

— Crezi că te cunosc cei din fort? întrebă ea.

— Ofițerul cu care am vorbit nu m-a întrebat nimic și nu părea să știe sau să-i pese. I-am piătit calul mai mult decît făcea, și se pare că doar asta îl interesa. Am fost destul de norocos că l-am găsit cu aproape o jumătate de sticlă de whiskey la bord, așa că era într-o dispoziție foarte bună. Dar, mai bine am șterge-o de aici să facem o tabără. Dacă te văd s-ar putea, din întîmplare, să furnizeze amănunte despre tine celor care nu trebuie să le afle.

Red Sky sări cu ușurință pe spatele fără șa al calului. Ca niște fantome în lumina lunii, se pierdură în umbrele rîului. De aici, pînă treceau de Lander, Matt hotărîse să călărească noaptea, pentru că mare parte din drum era deschis și puteau fi văzuți ușor la lumina zilei de oricine i-ar fi urmărit. După Lander, vor putea călări ziua. De-acolo, dacă scăpau de călărețiii care bîntuiau prin partea de sud a

domeniului Wind River, ar fi relativ în siguranță. Era foarte ciudat că oamenii din afara locului Wind River nu știau nimic despre Sky McClellan sau legenda pe care o crease poporul mamei sale.

Trecură pe lîngă Oregon Trail și Sweetwater River, preferînd să se țină departe de drumul principal și de călătorie. Mai aveau cincizeci de mile și ajungeau la Rawlins și la calea ferată.

Matt observă trei bărbați înarmați urmărindu-i. Era un trio urît și murdar care poposise la Whiskey Gap. Păstrau distanța, rămînînd cam o milă în urmă. Matt nu credea că au de-a face cu grupul din Winds care încercase să o găsească pe Sky, dar nu-i plăcea felul în care o priveau. Cunoștea genul ăsta de oameni. Văzuseră imediat prada și, ca o haită de lupi, o urmăreau și așteptau momentul să atace. Erau genul acela de paria care nu ezitau să-l ucidă ca s-o prindă pe ea.

Sky le atrăsese atenția și nu numai pentru că era îmbrăcată ca o indiancă. Era genul acela de femeie despre care bărbații vorbesc la un whiskey sau un poker în saloon. Avea o figură și o statură pe care bărbații nu o uitau ușor.

Dacă acești trei bărbați vor încerca să-i atace, o vor face înainte de a ajunge la Rawlins. Asta însemna în noaptea aceea.

Trebuia să se gîndească la un mod de a scăpa de ei și nu voia să-i spună nimic lui Sky pentru ca să n-o sperie. Bineînțeles că ea îl întrebă de ce

continuau să călărească mai mult ca de obicei.

Matt căută un loc unde să-și facă tabăra ca să nu poată fi văzuți sau auziți. Adăpară caii la un rîu și Matt văzu mai încolo un golf uscat. Sky îl întrebă de ce alesese locul aceia și el îi răspunse că din motive de securitate.

Marginile golfului erau abrupte, scobite de apele adînci și repezi peste secole dar, în cele din urmă, găsiră un loc cu o pantă ușoară spre apă, pentru cai. Era puțină iarbă pe acolo, dar de ajuns pentru hrana cailor. După ce îi eliberă de povară și de harnașament, Matt îi priponi de niște frînghii lungi ca să poată paște. Acum era complet întuneric și puteau vedea ce fac numai datorită luminii stelelor.

Sky voise să facă un foc de cînd plecaseră din munți, dar Matt cosiderase că e prea periculos. și nici acum nu credea că ar fi bine. Chiar dacă nimeni nu-l vedea, oamenii aceia care-i urmăreau puteau să-i simtă mirosul. Așa că făcuseră o tabără rece și tăcută. Nici unul nu era prea vorbăreț. Matt era obișnuit cu călătoriile istovitoare, dormind pe pămînt, supraviețuind cu mai nimic, dar pentru Sky era aproape insuportabil. Nu mai călărise de ani de zile și văzu în ochii ei cît de extenuată era.

— Culcă-te puțin, Sky.

Nu voia să înțeleagă ce neliniștit era din cauza oamenilor aceia. Spera că n-o să-i poată găsi pe el și pe Sky în golf, pe întuneric. Dar, cînd ei doi

dispăreau și oamenii aceia nu găseau urmă de foc, s-ar putea să-și dea seama.

Se îndoia că se va odihni prea mult în noaptea asta.

Ca și în alte nopți de cînd începuseră călătoria, Matt o ajută pe Sky să curețe un loc pe pămînt pentru sacul de dormit. Ea se strecură sub pături, complet îmbrăcată și se întoarse cu spatele la el. Așa făcea mereu, deși el își dorea măcar o dată să stea sub pături împreună.

O privi mult timp. Adormise imediat. Matt se întrebă care erau adevăratele ei sentimente pentru el. Îl acceptase, și credea că ea avea încredere în el mult mai mult decît la început, dar oare tînjea și ea să-l țină în brațe, cum tînjea el? Din ce în ce mai des și cu o anumită tristețe, se întreba ce viitor îi aștepta după Cheyenne. Nu voia să se gîndească atît de departe, dar o făcea fără să vrea.

Era o tortură să stea atît de aproape de ea. Începea să se gîndească la faptul că dacă mai petrece multe zile și nopți în tensiunea asta fizică nu va fi în stare să-și țină promisiunea și s-o ducă înapoi în munți. Va fi nevoit s-o trimită singură sau să găsească un alt detectiv s-o escorteze.

În cele din urmă oftă obosit și își întinse sacul de dormit la cîțiva pași mai încolo de al ei. Cu o voință de care nu se credea în stare, își întoarse gîndurile de la trupul ei ispititor. Peste cîteva ore avea să se facă dimineață și trebuia să vadă ce fa-

ce cu urmăritorii. Nu-și putea permite luxul să se gîndească la trupul ei.

Matt auzi vocile cu cîteva secunde înaintea tunetului. Se ridică din patul improvizat cu revolverul în mînă. Fulgerul căzu scurt, și el văzu mișcare furișă a trei siluete fugind spre el și Sky. Trase două focuri unul după altul și doi dintre ei căzură. Sky se trezi cu un țipăt înăbușit. Întunericul se lăsă din nou și al treilea om dispăru.

— Matt, ce s-a întîmplat? șopti ea înfricoșată.

— Trei bărbați. Ne-au urmărit. I-am nimerit pe doi dintre ei, cred. Al treilea, e undeva pe aici.

Îi dădu pușca lui.

— Fii pregătită!

— Ce vor? întrebă și băgă un glonte în pușcă.

Matt nu răspunse și privi încruntat în întuneric, așteptînd o altă străfulgerare de lumină. Dacă ceilalți doi parteneri ai lui au fost răniți grav sau au murit, s-ar putea s-o șteargă.

— Matt, la naiba, te-am întrebat ceva.

Nu se uită nici acum la ea, continuînd să privească vigilent în întunericul ce-i înconjura. Se auzi tunetul rostogolindu-se și o altă lumină străbătu întunericul. Nu văzu nimic și se făcu din nou întuneric.

— Te vor pe tine.

Ea tăcu mult timp. Cînd vorbi, el îi simți teama din voce.

— Vrei să spui că ne-au urmărit tot drumul, din munți pînă aici? De ce nu mi-ai spus?

— S-au lipit de noi de la Whiskey Gap. N-am spus nimic pentru că nu eram sigur de intenția lor și nu voiam să te sperii degeaba.

— Crezi că ei știu cine sînt eu?

— Nu, spuse Matt. Nu cred că ei te cunosc. Ești o femeie frumoasă și te vor. E foarte simplu.

Matt o privi, ochii lui măsurînd-o mai mult decît ar fi trebuit. Dar poftele lacome, animalice ale unor bărbați, îl răneau la fel de rău ca și pe ea.

— Sînt și bărbați dintr-ăștia, Sky, încercă el să-i explice. Unii, cînd li se oferă ocazia, profită. Nu trebuie să crezi că toți bărbații sînt așa.

— Atunci... par să fie.

— Nu, asta nu-i adevărat. Gîndește-te la cei pe lîngă care am trecut pe drum, care erau oameni buni. Amintește-ți Sky. Amintește-ți. Dacă tu crezi astfel, ura și obsesia te vor distruge.

Ea tăcu, dar el simți că nu-l crede. La urma urmei, abia plecase din munți și deja apăreau alți bărbați care voiau să-i facă rău. Ce ar putea gîndi altceva?

Un alt tunet, amenințător, păru să zguduie pămîntul pe care stăteau, și, odată cu el, căzu un alt fulger. Furtuna de vară care se pregătea în urma lor, îi ajunsese acum, dezlănțuind o ploaie toren-

țială. În secunda următoarem părea că un baraj deasupra lor se deschisese. Fură udați pînă la piele aproape imediat și abia se puteau vedea unul pe altul prin pînza de apă. La cîțiva yarzi mai încolo, caii se zbăteau nervoși la capetele sforilor de care erau priponiți.

Cînd fulgerul lumină din nou, se prelinse, traversînd cerul ca și cînd ar fi urmat o reacție în lanț. Lumină în noapte cîteva secunde înspăimîntătoare și Matt văzu că cei doi bărbați pe care-i împușcase rămăseseră la pămînt, unde căzură, în mijlocul ploii. Erau morți sau răniți prea grav ca să se poată mișca. Al treilea bărbat, probabil văzîndu-se singur, urcase și fugise. Cel puțin Matt putea spera că bărbatul avusese buna idee s-o șteargă cît mai era 1n viață.

— Strînge-ți sacul de dormit și hai să ieșim din golful ăsta, spuse Matt grăbit. Am senzația că furtuna a adus multă ploaie înainte să ajungă la noi. Putem fi loviți de trăsnet.

Norii acoperiseră complet luna și stelele, astfel încît abia vedeau ce fac la lumina intermitentă a fulgerului ca și la cea a fîșiilor luminase din cînd în cînd ce se strecurau de-a lungul cerului.

Deși se mișcau repede, paturile lor erau îmbibate înainte de a reuși să le împacheteze în foi de cort impermeabile. Un vuiet ciudat în spatele lui Sky în atrase atenția și, chiar cînd se întoarse, un fulger lumină din nou valul de apă care creștea

mereu, venind spre ei și spre cei doi oameni morți.

Matt văzu și el.

— Hai să urcăm! strigă prin ploaie. Ia ce poți duce sus pe mai. Eu iau caii înainte să rupă funiile și să fugă.

Sky nu spuse nimic și începu să care sacii de dormit în afara golfului. Înainte să ajungă la capăt, forța masivă a ploii trecu peste margini arunc1nd apa în cantități uriașe, ștergînd pămîntul și transformîndu-l în mlaștină. Trupurile celor doi criminali dispărură, luate de apă. Panta înclinată pe care coborîseră caii se prăbuși. Acum era aproape perpendiculară și atît de alunecoasă încît era periculos să o urci și să aduci și caii după tine.

Totuși, n-aveau altă soluție. Ea coborî pe șezut pentru a lua alte lucruri și provizii. Fulgerul străbătu noaptea din nou, transformînd o parte din cer într-o lumină albă. Îl văzu pe Matt la baza pantei, cu caii, iar apa îi trecea pe lîngă genunchi. Inima îi sări din piept. Apa din golf creștea cu o rapiditate uimitoare revărsîndu-se sălbatic. În cîteva minute va ajunge la lucrurile lor și le va acoperi imediat.

— Urcă înapoil țipă Matt la ea, privind cu coada ochiului potopul ce cădea din cer. Am să-ți dau funiile. Caii vor urca mai ușor dacă îi tragem.

Ea dădu din cap și se cățără cît de repede putu, alunecînd și căzînd pe burtă în noroi de mai multe ori. În cele din urmă ajunse în vîrf și Matt aruncă frînghiile.

Cînd simți că are destulă putere în mînă ca să-i poată ține, ea strigă:

— Trimite-i sus!

Matt lovi animalele înnebunite pe crupă. Sky trase de funii și ei săriră împiedicîndu-se și căzînd pe terenul ce se deteriora rapid. Ajunși sus, Sky îi trase de funii scurt și îi stăpîni în cîteva secunde.

— Hai odată! strigă Matt. Grăbește-te!

— Trebuie să-mi iau pușca și șaua.

Apa îi ajungea aproape pînă la jumătate. Sky auzise de ruperi de nori și de fulgere, dar nu văzuse în viața ei atîta apă curgînd atît de repede. Un alt tunet... O lumină orbitoare se văzu atît de aproape încît caii se zbătură și aproape îi scăpară din mînă.

— Matt, nu! E prea primejdios. Apa crește repede.

Dar el dispăruse deja. Ea țipă după el, furioasă. La lumina fulgerului, îl urmări cu privirea cum se împiedică la marginea apei ce se ridica într-un ritm incredibil. Puterea ei o înspăimînta mai mult decît fulgerul.

Deodată, exact cum se temuse ea că se va întîmpla, văzu pămîntul mișcîndu-se. Dintr-o izbitură, o porțiune întreagă din mai alunecă în apă, ducîndu-l și pe Matt cu ea. Țipă cînd îl văzu dispărînd în mlaștina adîncă, dar nu putu face nimic să-l salveze. Forța apei îl smulsese și dispăru din raza vederii.

Sky aruncă funia peste gîtul calului și sări pe spatele lui ud. Nu îndrăznea să lase calul lui Matt liber, de teamă că nu-l vor mai găsi așa că, strîngînd funia în mînă, ea își îndemnă calul de-a lungul malului cît de repede putu, trăgîndu-l pe Soldier după ea. Încercă să-l localizeze pe Matt în apă prin ploaia torențială și îl văzu un moment, adus la suprafață de un val, înainte de a dispărea din nou.

Urmări curentul învolburat aproape o milă, încercînd să-l zărească, dar nu-l mai văzu. În cele din urmă opri caii și privi țintă, neajutorată, în rîul furios care fusese, doar cu cîteva minute în urmă, un golf uscat.

Doamne, asta nu se poate întîmpla! Trebuie să fie un coșmar! Pășise în viața ei și o ajutase să vadă iarăși bucuria, o ajutase să scape de trecut. Îi arătase ce înseamnă bunătatea, poate chiar iubirea. O făcuse să simtă dorința copleșitoare pentru un bărbat. O făcuse să viseze din nou la viitor. Îi dăduse speranța. Acum, îl pierduse! Dispăruse!!! Și pentru ce? Pentru o nenorocită de șa și o pușcă Winchester, calibrul 30! Dumnezeule! Matt... Matt!!!

Furia venise peste ea încet dar, cînd, în sfîrșit, se calmă, începu deodată să-și strige nemulțumirea și durerea la cer și la pămîntul gol, și poate la Dumnezeu, dacă el asculta cumva.

Călări repede înainte și înapoi de-a lungul malului, privind prin întuneric orice licărire de lumină care ar fi putut s-o ajute.

Trecuse ceva timp pînă ce ea își dăduse seama că apa de pe față nu era de la ploaie, ci erau lacrimile ei. Și lumina care o ghida nu era fulgerul, ci luna și stelele.

Furtuna trecuse.

Udă pînă la piele, cu apa curgîndu-i prin mocasini și pe bluză, alunecă din șa cu picioarele tremurîndu-i și începu să caute corpul lui Matt. Spera că apa nu-l dusese prea departe, ci îl aruncase pe un mai sau într-o parte, unde apa era mai puțin adîncă, astfel încît să-l poată îngropa.

Era uimitor cum, pe cît de repede crescuse torentul, pe atîta scădea acum. Apa ajunsese în alt loc unde se împrăștia sau se infiltra în pămînt.

Văzu un copac subțire atîrnînd pe marginea golfului și legă caii de el. Simțind că timpul lucrează împotriva ei, se grăbi spre tabără, de-a lungul malului.

Sky, în căutările ei, găsi cadavrele înspăimîntătoare nu numai ale celor doi bărbați pe care-i împușcase Matt, dar și cadavrul plin de apă al celui de-al treilea. Trebuia să se urce în șa și să o ia spre sud. Dar abia încălecase că văzu o mișca-

re jos, la dreapta. Era Matt, și era viu!

Descălecă imediat și alunecă pe pană pe călcîie. Coborî unde era întins, acoperit cu noroi și atîrnînd la baza unui tufiș viguros.

Răsuflînd din greu, sări chiar lîngă el și îl întoarse. Se descurajă văzîndu-i pieptul plin de noroi. Toată teama și iubirea izbucni din ea într-un amestec de lacrimi și înjurături.

— Naiba să te ia, Matt Riordan! De ce ai făcut prostia asta?! Aproape te-ai sinucis.

El își ridică slăbit brațele și le puse în jurul ei. Încercă încă să respire și pieptul se ridica și se cobora agitat sub pieptul ei.

— Pușca... Sky... nu puteam... s-o pierd...

Ea rămase în genunchi, plîngînd supărată. Lacrimile îi curgeau pe fața plină de noroi. Toată furia pentru riscul pe care el și-l asumase țîșni la suprafață.

— Nu, mai bine îți pierdeai viața! M-ai adus pînă aici, naiba să te ia! Apoi aproape ți-ai făcut seama... Nici nu știu unde naiba mă aflu! Ce crezi tu că aș fi făcut cu o călăuză moartă?!

El se luptă să se sprijine pe coate. Ochii lui albaștri, țintuind-o prin noroiul de pe față, luară foc deodată.

— A, deci ție nu-ți pasă decît dacă rămîn în viață ca să te pot duce înapoi, acasă! Și eu credeam că, de fapt, te interesa viața mea. Am intrat în mizeria asta de apă ca să scap de ticăloșii ăia

care ne urmăreau... ca să nu-ți facă nici un rău, și uite... recunoștința!

O împinse într-o parte cu asprime și ea căzu în fund în noroi. El se luptă să se ridice, împiedicîndu-se și încercînd să-și păstreze echilibrul. Începu să se cațere pe malul mlăștinos, dar era atît de slăbit încît cădea înapoi pe burtă.

Sky îl apucă de braț și încercă să-l ajute.

— Îmi pasă de viața ta și nu te învinuiesc că ai luat hotărîrea să așezăm tabăra în golful ăsta, lîngă apă. În condițiile date, e explicabil, dar n-am văzut că un bărbat ca tine, cu toată experiența ta să se întoarcă după pușcă și după șea, după ce a văzut venind puhoaiele!

— Ce-am făcut, am făcut! Și nu mai pot desface, prost sau nu, se răți el. Și pușca asta, dacă aș fi putut-o ajunge, ți-ar fi salvat mîine viața, Sky McClellan! Ce mă interesează acum, este dacă a mai rămas ceva din lucrurile și proviziile noastre. Altfel o să avem nevoie de antrenamentul tău indian ca să străbatem următoarele cincizeci de mile din teritoriul ăsta binecuvîntat.

— Antrenamentul meu indian? Cum îndrăznești... Încep să cred că a fost cea mai ma e greșeală pe care am putut-o face vreodată că am venit cu tine. Trebuia să fi mers cu *Gray Bear*! N-ar fi fost așa de fraier să...

Matt se răsuci spre ea să-i apuce umărul, dar alunecă în noroi. Ea întinse mîna să-l prindă, dar

reuși doar să fie trasă și ea cu el, căzînd greu pe pieptul lui. În furia lor, unul pe celălalt, ea se luptă să se desprindă de el și el să se îndepărteze de ea. Curînd se transformară într-o grămadă murdară de brațe și picioare, înainte să se poată depărta unul de celălalt și să cadă pe spate alături, privindu-se amenințător și respirînd greu.

Într-un moment de veselie, Sky ar fi fost gata să rîdă de felul caraghios în care părul lui Matt stătea în sus, plin de noroi și cum hainele lui nu mai aveau nici o culoare, atîrnîndu-i pe corp ca o haină de ghips. Dar ochii lui aruncau flăcări și ei îi pieri cheful.

— Bine, reuși el să spună între două răsuflări. M-am săturat să implor, să pledez, să încerc să conving. Te voi duce înapoi la marea ta iubire. Poți pleca cu el, să trăiți în pace și armonie cu pămîntul și să porniți propriul vostru trib de indieni Shoshoni. El e un războinic curajos și frumos, foarte capabil să te protejeze. Iar eu sînt un alb prost, care a avut un moment cumplit de slab în încercările lui de a te ține în viață. Dar cine, Dumnezeule, ar fi putut ghici că va începe să plouă.

O apucă de mijloc și o trase spre cai.

— Dă-mi drumul, naiba să te ia!

— Termină cu înjuratul!

— Dă-mi drumul.

— Te duc înapoi la iubitul tău. Să sperăm că fără să mai avem pe urme vreunul dintre ticăloșii ăia,

dacă mai e vreunul în viață.

— Sînt morți toți, iar *Gray Bear* nu e iubitul meu, și tu știi asta.

— Dar ai vrea să fie, nu-i așa Sky? Mă întreb de ce dracu' ai mai venit cu mine. Ești sigură că ăia sînt morți?

— Da, le-am găsit cadavrele. La naiba, Matt, oprește-te! Merg la Cheyenne. Argumentul tău e total deplasat.

— Tu ai început, dacă-mi amintesc bine.

— Ai înțeles greșit totul.

— Nu cred. Ai vorbit foarte clar ca s-o mai întorci acum. N-ai fi spus toate acestea dacă n-ai fi vrut cu adevărat să le înțeleg exact.

Nu se opri pînă ajunseseră la cai. După ce încălecară, se întoarseră să vadă ce rămăsese din tabăra lor. Matt nu-i mai vorbi. Alunecă în golf și se întoarse zece minute mai tîrziu cu șaua, pușca, pătura calului și căpăstrul. Mai făcu cîteva drumuri și strînse rămășițele proviziilor lor, ude, dar bune totuși.

— Nu s-a pierdut nimic. Apa s-a oprit doar la cîțiva centimetri de ele. Ar fi fost bine dacă le-aș fi lăsat în plata Domnului, așa că acum cred că poți spune"Ți-am spus ei!"

— Termină, Matt.

Refuzînd încă s-o privească, Matt căzu pe pămînt cu lucrurile.

— Trebuie să ne uscăm înainte de a pleca. N-

avem încotro, trebuie să așteptăm să se facă ziuă. Să căutăm o apă curată să ne spălăm. Apoi pornim spre munți și spre *Gray Bear*. În ceea ce-i privește pe ăștia trei ticăloși, nu-i îngrop, așa că nu încerca să-mi ceri asta. N-au decît să putrezească la soare!

— Mergem la Cheyenne, spuse ea ferm. Le spun autorităților ce știu, apoi mă-ntorc singură acasă, așa că n-o să-ți mai fac probleme. Și n-aveam de gînd să-ți cer să-i îngropi pe ăștia! Nu-mi pasă dacă putrezesc la soare. Ne-au dat și așa destulă bătaie de cap.

— Cel puțin sîntem de acord într-o privință.

Ochii lui aruncau foc, apoi privi în altă parte. Un mușchi se mișca nervos pe maxilarul lui.

— Doamne, n-ar fi trebuit să te aduc aici. Aproape era să murim amîndoi în tabăra asta lîngă apă.

— N-are rost să te învinovățești, spuse ea, plictisită de autocritica lui. Cum puteai să prevezi furtuna? Nu era nici un nor pe cer cînd ne-am dus la culcare.

— Pentru neatenție nu există nici o scuză.

— Și tu ești un *Pinkerton* care nu face nici o greșeală, așa-i?

El o privi furios.

— Da! Așa e. Nu-mi permit să fac greșeli. Ești sub paza mea. E meseria mea să te duc la Cheyenne.

Și zicînd asta, încheie discuția aruncîndu-se pe pămîntul ud cu spatele la ea, încercînd să adoarmă.

Sky simți nevoia să-l lovească și să plîngă din nou. Ea era doar o altă *treabă* pentru el. Tot timpul o făcuse să creadă că e ceva mai mult, dar... era doar o îndatorire neplăcută. Fusese nebună să creadă că bunătatea lui, sărutările, erau altceva decît o capacană ca s-o facă să plece din munți. Crezuse că va începe să viseze din nou la dragoste și fericire, la acel străin frumos care-o însoțise în visele sale din copilărie, și fusese destul de proastă să creadă că el era Matt.

Își permisese să se lase înșelată de farmecul lui, și toate astea din cauza singurătății și a sentimentului ciudat și minunat pe care i-l dădea prezența lui. Dar nu însemna nimic pentru el și nici nu însemnase vreodată.

Doamne, ar fi trebuit, într-adevăr, să-l asculte pe *Many Claws*. Era mult mai înțelept decît ea.

În curînd, vei urma
Calea ascunsă a dorințelor inimii.

Capitolul 15

Două zile mai tîrziu ajunseră în orașul Rawlins. Își făcuseră tabăra în afara orașului, sperînd să atragă cît mai puțin atenția asupra lor.

O luaseră spre Rawlins și nu înapoi, spre munți pentru că Matt se lăsă convins de Sky că trebuie să-și continue călătoria. Se calmaseră destul de mult ca să-i îngroape pe cei trei bărbați care încercaseră să-i ucidă. Călăreau în liniște. Făcuseră pe rînd baie în rîu, așteptînd fiecare cu spatele ca celălalt să se spele. Deși mai erau încă supărați, Sky

avusese dorința ciudată de a-l obliga pe Matt să vină cu ea în apă, s-o țină goală în brațe și să alunge astfel cuvintele dure pe care și le aruncaseră. Se întreba dacă el simțise aceeași emoție, dar expresia lui dură nu-i dădea nici un semn.

Acum, obosiți și murdari de praf, nu mai voiau nimic decît o baie caldă într-o cadă normală, și mîncare fierbinte.

De data asta Matt o luă înainte, coborînd de pe colină, pentru că Sky, văzînd orașul, nu mai era dornică să preia comanda. Matt încetini pasul mișcîndu-se aproape fără zgomot pe străzile pline de praf.

Ușile erau închise, jaluzelele lăsate. Fierarul părea singurul treaz. Dintr-o casă sau, probabil, dintr-unul dintre restaurante venea o aromă de ouă și șuncă amintindu-le ce foame le era. Oricum, atenția lui Red Sky se îndreptă de la mirosul plăcut al mîncării la vederea unei rochii lungi, verzi, de mătase, expusă în vitrina unui magazin de îmbrăcăminte. Înăuntru era întuneric, dar rochia, pusă pe un manechin, fusese etalată exact în fereastră. Culoarea puternică îi aminti de pajiștea din munți, de lîngă peștera ei și sclipea la fel ca iarba înaltă cînd vîntul cald de vară aluneca peste ea. Podoabele feminine erau un lucru pe care Red Sky aproape îl uitase trăind în munți, dar simți impulsul de a se îmbrăca în rochia aceea, măcar pentru o clipă.

Matt îl duse pe Soldier în fața celui mai de vază hotel din oraș. Descălecă și legă frîul de stîlpul de lemn. Arăta acum ca un om al legii de care nu te

puteai lega sub nici un motiv.

Văzu acum clar cum era el de fapt, cum arăta în lume. Doi oameni diferiți... și totuși unul singur. Văzu întreaga lui existență, traiul dus pe muchia vieții, mereu anticipînd lupta sau moartea, la fiecare cotitură. Sky se lăsă să alunece de pe cal, simțindu-și mușchii împotrivindu-se, încît trebui să-și înăbușe un geamăt. Aproape imediat, Matt era cu mîna pe cotul ei ca s-o ajute.

Recepționerul nu era la masa lui. Matt așeză pe podea lucrurile și sprijini pușca de tejghea. Lovi soneria de mai multe ori. Apoi întoarse registrul spre el și semnă cu alt nume, cînd se auziră pași la etajul doi. Recepționerul fugea pe scări, trăgîndu-și bretelele peste umeri, nedînd nici o atenție marginilor cămășii fără guler care fusese încheiată în grabă.

— A, bună dimineața. Cu ce pot să vă ajut? Micul dejun? Dacă-i vorba de asta, sala de mese se deschide într-o oră.

— De fapt, am călărit toată noaptea și am vrea o cameră, spuse Matt.

Nu spusese adevărul decît pe jumătate.

— A... spuse funcționarul surprins. A, bine, să vedem...

Scotoci prin buzunarele pantalonilor și scoase, în cele din urmă, o pereche de ochelari cu ramă aurită.

— O cameră pentru dumneavoastră și însoțitoarea...? întrebă el ezitînd.

— Da, răspunse Matt și ochii îi deveniră reci ca lacul din munți. O cameră pentru soția mea și pen-

tru mine.

Sky tresări dar nu spuse nimic, acceptînd șarada. Recepționerul își drese vocea ca și cînd voia, tocmai în acest moment, să-și curețe gîtul de o scamă ce-l deranjase în timpul nopții. O privi din nou, nervos, dar apoi își ridică bărbia într-un mod arogant.

— Îmi pare rău, domnule, dar în situația asta nu închiriez camere pentru... indieni.

Arătă spre un anunț în spatele tejghelei.

— Vedeți, scrie acolo. Ne rezervăm dreptul de a refuza serviciul nostru...

Într-o clipă, Matt îl prinse de cămașă cu mîna stîngă și îi puse țeava pistolului în gît.

— Acum, domnule... îi șopti înfricoșător. Nu sînt sigur că am auzit ce-ai spus. N-ai vrea să-mi repeți?

Recepționerul încercă din nou să înghită dar țeava armei părea că se împotrivește. În cele din urmă, omul ridică mîinile învins, încercă să vorbească, dar nu reuși. Matt îi puse arma sub ureche. Bărbatul reuși să spună:

— Da, domnule. Avem o cameră pentru dumneavoastră și soția dumneavoastră la etajul al doilea. Ultima ușă pe stînga. Ferestrele dau în stradă. Cea mai bună priveliște a casei...

Matt zîmbi amuzat.

— Da, asta credeam și eu că ai spus.

Lăsă pistolul în jos cu un clic care-l făcu pe recepționer să tresară.

— Mai tîrziu, după-amiază, după ce ne trezim, am vrea un cazan și multă apă caldă, sus, în cameră. Și cina adusă tot în cameră. Vom plăti suplimen-

tar pentru baie și serviciul în cameră.

— A, bineînțeles, bineînțeles. E în regulă, domnule. Doar anunțați-ne dacă mai aveți nevoie de ceva.

— De fapt, mai e ceva. Cunoști vreun băiat care ar vrea ceva bani de buzunar? Aș vrea să ne ia caii să-i curețe, să le dea apă și grăunțe.

Ochii recepționerului se ascuțiră nervos.

— Sînt sigur că fiul meu ar putea face asta pentru dumneavoastră, domnule. Are doisprezece ani și e întotdeauna nerăbdător să cîștige ceva bănuți. Am să-l trezesc și am să am grijă să facă asta cît mai repede.

— Bine. Mulțumesc.

Matt scoase din buzunarul vestei banii în timp ce recepționerul luă o cheie dintr-un cui cu o mînă înălbită și tremurătoare. Matt o luă de braț pe Sky și urcară în cameră.

Patul dublu ocupa aproape toată camera. Un dulăpior cu cinci sertare era lîngă un perete și un fotoliu mic, lîngă cel de vizavi. Patul era din lemn de cireș, împodobit cu tapet, în tonuri de galben și verde deschis. Un covor mare, colorat la fel, dar cu mai mult maro și bej, acoperea podeaua.

— Doamne-Dumnezeule! spuse Matt în șoaptă, scăpînd pe covor, lîngă ușă, sacii plini de praf. E mai rău decît un cîmp cu floarea soarelui plin de albine.

Sky zîmbi, amuzată de părerea bărbatului despre decorul feminin, încărcat.

— A, nu-i chiar așa rău.

Matt merse la fereastră privind-o peste umăr cu

o urmă de zîmbet.

— Cred că nu vorbești serios.

— E altceva decît peștera.

— E un fel de a spune, altceva...

Zîmbetul lui îi făcu inima să bată mai rapid. Trase jaluzelele și ridică un colț de perdea ca și cum ar fi vrut să verifice dacă recepționerul nu mințise în legătură cu priveliștea. Părea tot prudent dar se relaxase puțin.

Red Sky îl privi, urmărind fascinată jocul primelor raze aurii ale soarelui pe umerii lui largi. Își scoase pălăria și o aruncă pe pat apoi își trecu, absent, mîna prin păr. Razele soarele îi atingeau șuvițele aurii făcîndu-le să strălucească. Sky se forță să nu-și treacă degetele prin aurul acela. O îngrijora faptul că inima ei se atașa tot mai mult de el. Ar fi o nebunie.

— Să nu-mi spui că preferi peștera? Ai spus odată că te făcea să te simți ca într-o capcană.

Neluîndu-și ochii de pe stradă, el spuse:

— Nu-mi plăcea să nu pot vedea afară, dar îmi plăcea focul care ardea în mijloc și blănurile. Era ceva deosebit la peștera aceea. Ceva grozav.

Red Sky se întoarse, tulburată de cuvintele rostite cu o voce în care se citea emoția. Părea mai în siguranță decît să întîlnească ochii aceia albaștri, enigmatici, a căror privire îi făcea corpul să se înfierbînte.

— Deja mi-e dor de ea, șopti visătoare. Mi-e dor și de Esup. Mă înspăimîntă faptul că stau aici, în oraș, între acești oameni.

Salteaua se lăsă lîngă ea sub greutatea lui

Matt. Cu un gest rapid o trase în îmbrățișare, lîngă pieptul lui.

— Nu-ți fie teamă, murmură el, mîngîindu-i urechea cu degetul, respirînd cald lîngă gîtul ei. Te voi duce înapoi în siguranță cînd totul se va sfîrși.

Privirea îi căzu pe buze într-o dorință aprigă.

Dar vei rămîne cu mine? se întrebă ea.

La fel de repede pe cît o îmbrățișase, se retrase. Cu mișcări prea bruște ca să fie naturale, își întinse salteaua sub fereastră.

— Să dormim puțin. Sîntem amîndoi extenuați. O să ne odihnim și o să luăm trenul spre Cheyenne mîine.

Își dădu jos centura, cizmele, pălăria și vesta, apoi se întinse pe saltea cu spatele la ea. Red Sky se întrebă de ce fugise de lîngă ea așa repede. Era sigură că el se gîndise s-o sărute, și ar fi vrut asta. Începuse să-l dorească mai mult decît s-ar fi gîndit că va dori vreodată un bărbat. Dar situația se schimba — sau o schimba el — acum, că era departe de munți?

— Îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea în fața recepționerului, dar nu era neapărat necesar să-i spui că sînt soția ta.

Matt nu se întoarse, dar răspunse convins:

— Era necesar. N-ai fi în siguranță singură într-o altă cameră. Am făcut-o ca să te apăr, cum ți-am promis.

Datoria! Stă cu mine din datorie.

Cîteva momente după ce îi privi spatele, Sky văzu că respiră greu și regulat; adormise deja.

Își desfăcu sacul de dormit pe podea, de partea

cealaltă a patul. Curînd, adormi și ea.

O bătaie în ușă îi făcu pe Matt și pe Red Sky să sară. Matt înjură încet în timp ce se ridică de pe saltea, chinuindu-se să-și revină din somn. Aproape automat, ca și cum ar fi fost o a doua natură pentru el, duse mîna la pistol. Desculț, se mișcă prudent către ușă.

— Cine-i? întrebă aspru.

O voce tînără răspunse:

— Recepționerul m-a trimis cu o cadă pentru soția dumneavoastră.

Matt se uită la Sky care se trezise și stătea în capul oaselor pe salteaua ei. Se întrebă de ce nu dormise în pat.

— Doamne, e deja ora trei!

Ea își împinse șuvițele negre de pe umeri, cu un gest senzual și involuntar. Ca întotdeauna cînd era cu ea, începu să simtă fiorii dorinței strîngîndu-i trupul. Era, gîndea el, ca o coardă de chitară strînsă prea tare, gata să sară la cea mai mică atingere.

— Se prea poate, murmură ea adormită.

Cu o mînă încă pe pistol, deschise ușa și privi la cei doi băieți care țineau o cadă rotundă, apoi se dădu deoparte.

— Puneți-o acolo, spuse el arătînd cu pistolul singurul loc din odaia mică unde ar fi încăput cada.

Băieții priviră speriați arma din mîna lui, dar făcură cum li se ordonase. Plecară și se întoarseră cu găleți de apă fierbinte, apoi de apă rece pînă potriviră apa cum o voia Sky.

— E cam rece, doamnă. Sînteți, sigură că nu vreți să mai aducem niște apă fierbinte. Nu e nici un deranj, spuse el, uitîndu-se la Matt.

— Nu, dar v-aș fi recunoscător dacă ați mai aduce o găleată de apă caldă, ca să mă spăl pe cap.

Ei se grăbiră și se întoarseră imediat cu două găleți de apă caldă.

— Una în plus, pentru orice eventualitate, spuse cel mai în vîrstă cu un zîmbet nervos.

— Bănuiesc că ar fi mai bine să găsesc o baie publică și să văd mersul trenurilor, spuse Matt.

Era nervos că trebuia s-o lase aici, dar chiar dacă ar fi rămas de pază dincolo de ușă, cum cereau bunele maniere, nu era sigur că ar fi putut răbda, știind că aici, de partea asta a ușii, goliciunea ei splendidă îl invita s-o atingă și s-o sărute.

Dorința de a face dragoste cu ea creștea odată cu îmbunătățirea relațiilor dintre ei. În timpul călătoriei pînă aici, dormiseră unul lîngă altul în fiecare noapte. Fuseseră atît de apropiați atîtea săptămîni încît îi era aproape imposibil să doarmă lîngă ea fără s-o atingă. Nu știa cît va mai putea să-și controleze pasiunea... Devenise o obsesie s-o aibă, dar încrederea ei era atît de fragilă, încît trebuia să aștepte primul ei pas pentru a-l avea în patul ei. Dar putea aștepta pînă cînd ea va veni la el? Dacă asta n-o să se întîmple niciodată și ea se va mulțumi doar să vadă în el un prieten și un apărător?

— Crezi că vei fi în siguranță aici?

— Da, e în regulă, răspunse ea, dar îi văzu nesiguranța din ochi.

Sky era o femeie incredibil de curajoasă dar a-

junsese într-o lume unde civilizația îndepărta prudența. Va face acum greșeala de a da prudența la o parte? Aici avea doar patru pereți și o ușă șubredă. O adevărată capcană. Avea pușca Winchester dar un atac ar putea veni prin surprindere și ea nu va avea timp s-o folosească.

— Încuie ușa, spuse el, știind că n-are de ales decît să plece cîtva timp.

Trebuia să verifice mersul trenurilor. În plus, cu cît o vedeau mai puțin oamenii din oraș, cu atît era mai bine.

Ea dădu din cap. Matt ezită în prag. Ochii se opriră pe pușca Winchester așezată în colț și privirea ei o urmări pe a lui.

— Folosește-o dacă trebuie, Sky.

Zîmbi curajoasă.

— O să fie în regulă, Matt. Acum pleacă, înainte de a mi se răci apa.

— Credeam că-ți place rece.

Ea zîmbi din nou.

— Da, dar acum o vreau caldă. E atîta timp de cînd n-am făcut o baie caldă.

În cele din urmă el ieși din cameră. Red Sky nici nu-i ascultă pașii ce se pierdeau pe hol și încuie speriată ușa.

Îți voi atinge sufletul,
Iar tu îmi vei aduce dimineața.

Capitolul 16

Matt Riordan nu era omul care să se grăbească. În meseria lui trebuia să ia lucrurile încet. Atunci cînd nu te grăbești, prevezi și stăpînești pericolul.

Dar de data aceasta, Matt se grăbi. I se păru că ora petrecută la bărbier fuseseră de fapt trei. Se îndrepta spre hotel, dar își încetini mersul cînd se apropie de magazinul de îmbrăcăminte pe lîngă care trecuseră în zori. O văzuse pe Sky privind rochia aceea verde din vitrină cu o anumită fascinație.

Nu înțelegea ce-l apucase, dar deschise ușa magazinului. Deasupra capului o sonerie îi anunță intrarea.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Tresări la auzul vocii feminine. Se dezmetici rapid. Proprietara era o femeie de vreo cincizeci de ani, drăguță și extrem de îngrijită. Băga un ac cu gămălie la un volan de pe pieptul unei rochii, așteptînd să i se răspundă.

Purtarea ei prietenoasă îl destinse dar nu-i alungă nervozitatea; nu știa nimic despre îmbrăcămintea femeiască și nu cumpărase nimic pentru o femeie în viața lui. Singurii bani pe care-i cheltuise pentru femei erau cei cu care le plătea pentru o noapte din timpul lor.

Cu degetele jucîndu-se pe cingătoare și sprijinit într-un picior, făcu un semn cu capul spre rochia din vitrină, sperînd că totala lui ignoranță nu era prea evidentă.

— Da, doamnă, spuse el. Aș vrea rochia aceea verde din vitrină. Aș vrea s-o cumpăr pentru soția mea... adică... dacă e de vînzare...

Red Sky privi cada neîncrezătoare. Se simți stînjenită de zgomotele din stradă și de pașii care traversau mereu holul de dincolo de ușa ei. Cu toate că avea patru pereți în jurul ei și o ușă încuiată ce o despărțea de lume, se simți ca și cum ar fi stat goală în mijlocul străzii. N-avea încredere în

încuitoarea uşii şi îi era teamă că cineva ar putea da buzna înăuntru.

Încercă apa cu un deget, apoi cu degetele de la picioare, apoi cu toată gamba.

— Şi curînd, foarte curînd ai să te întorci la Esup şi totul va reintra în normal, şopti ea.

În cele din urmă intră în cadă cu amîndouă picioarele. Apoi se cufundă cu totul şi simţi efectul apei calde în tot corpul. Zîmbi şi... lumea de afară era uitată.

Matt luă pachetele sub un braţ. Încercînd să le echilibreze ca să nu le scape, se scotoci în buzunar după cheie. Bătuse încet în uşă dar nu primise nici un răspuns. Primul lui gînd era la securitatea lui Sky, dar uşa era tot încuiată pe dinăuntru. Se grăbise să ajungă aici şi poate că ei îi trebuise mai mult decît un somn de cîteva ore ca să se simtă odihnită. Dacă era aşa, nu voia s-o trezească.

În cele din urmă, reuşi să întoarcă cheia în broască şi, deschizînd uşa larg, păşi încet înăuntru. În următoarea secundă trebui să facă un efort teribil pentru a nu scăpa totul din braţe. O văzu dormind, cum se aşteptase, dar era tot în cadă. Avea un prosop mare şi alb în jurul capului şi un altul sub ceafă, care o proteja de marginea tare a căzii.

Ameţit încă de privelişte aşează pachetele pe podea, chiar lîngă uşă. O secundă se gîndi că mai bine ar fi dacă le-ar ţine în braţe ca să nu poată fa-

ce altceva cu mîinile. Nu găsi altceva de făcut decît să-şi ofere plăcerea de a-i privi sînii plini, tineri, acoperiţi doar puţin. Apoi se lăsă fascinat de picioarele lungi şi de genunchii ce ieşeau din apă. Pielea moale şi lucioasă îl tenta s-o atingă. Încercînd să nu-i pese cît de frumoasă era, îşi dădu seama că n-ar trebui să fie prins holbîndu-se la ea ca un delincvent lacom sau ca un adolescent care cască gura cînd vede prima dată o femeie goală. Revenindu-şi şi ţinîndu-şi sub control emoţiile, trase pătura de pe pat şi luă primul cearşaf de sub ea.

Cu cearşaful în mînă, merse într-o parte şi o atinse pe umăr. Ea se trezi cu o tresărire şi încercă imediat să se acopere.

— Uite aici, şopti sugrumat punînd cearşaful peste ea. Mai bine te-ai îmbrăca. Am trecut pe la recepţie şi, în curînd, aduc cina sus.

— De ce n-ai bătut?

Sky nu părea supărată, doar jenată.

El se întoarse cu spatele

— Am bătut, dar n-ai auzit. M-am gîndit că ai adormit, aşa că am folosit cheia, numai că nu m-am gîndit că ai adormit în cadă. Iartă-mă că am intrat peste tine...

Ce minciună, Riordan! gîndi el. Vrei s-o vezi goală de săptămîni întregi!

— Aşteaptă un moment şi am să fiu gata. Nu te întoarce.

— Înainte să-ţi pui bluza, spuse, întors cu spatele, sînt cîteva lucruri în cutiile acelea care s-ar putea să-ţi placă.

Matt putu să-şi imagineze privirea întrebătoare

a lui Sky aruncată peste cutiile de lîngă ușă. Patru pătrate și una rotundă.

— Treceam pe lîngă un magazin și m-am gîndit că ar fi foarte bine să ai un costum de călătorie să-l porți mîine pe tren. Ar atrage mai puțin atenția. Oamenii vor gîndi că sîntem un cuplu căsătorit care merge în călătorie.

Liniștea din spatele lui păru că durează o veșnicie. O ofensase că-i sugerase să poarte altceva decît bluze? Sau îi displăcea faptul că o punea în postura de soție a lui?

În cele din urmă, o auzi mișcîndu-se în jurul patului și spre cutii. Tentația de a o cuprinde în brațe și de a o așeza sub el pe pat devenise copleșitoare. Dacă ar fi fost altă femeie, una mai puțin inocentă, și-ar fi urmat instinctele fără să șovăie. Dar pe Sky nu putea s-o forțeze dacă voia să-i păstreze încrederea.

— Am să ies pe hoi ca să te poți mișca în voie. Poți să mă chemi dacă ai nevoie de ajutor.

Matt ieși din cameră fără să mai aștepte răspunsul. Pentru echilibrul lui mintal și fizic era mai bine.

Red Sky se asigură că ușa era bine închisă înainte de a lăsa cearșaful să cadă pe podea.

Prosopul care-i ținea părul căzu și el. Împinse șuvițele umede pe spate apoi ridică capacul de pe cutia rotundă. Îndepărtă hîrtia de deasupra și zîmbi încîntată văzînd pălăria dinăuntru. Fu surprinsă la început. Era genul de pălărie pe care trebuia s-o poarte o femeie matură. Dar își dădu seama că acum era și ea femeie. În munți timpul stă pe loc și a fost ușor să uite că nu mai e fetița de paispreze-

ce ani care fugise acolo să se ascundă. Acum avea douăzeci și unu de ani. La vîrsta asta majoritatea femeilor erau căsătorite și aveau și copii.

Scoase, atentă, pălăria. Era nostimă și delicată. După ce se admiră cîteva momente, o puse deoparte cu grijă. Deschise următoarea cutie cu mai puțină șovăială decît pe prima. Era costumul de călătorie de care-i spusese Matt. Se potrivea cu pălăria și era făcut din pînză neagră, dar destul de ușoară pentru vară. O pelerină scurtă, detașabilă cădea pe umeri și pe spate. Un șnur verde încheia jacheta. Fusta era simplă, căzînd în falduri puține și fără altă podoabă. Pe fundul cutiei găsi o pereche de cizme de călătorie făcute din piele și pînză. Acum, ca un copil în seara de Crăciun, desfăcu a treia cutie și găsi lenjerie de corp, ace de prins părul, chiar și o cămașă de noapte dantelată. Foarte bine dispusă aruncă deoparte capacul de pe a patra cutie... Dar era total nepregătită pentru rochia verde pe care o admirase în vitrină și pe care o ținea acum în mînă. Fericită, o ridică din cutie și o puse automat pe trupul gol. Era făcută din mătase fină și era uimitor de moale și ispititoare. De cînd era fetiță visase o astfel de rochie.

— O, Matt! nu se putu abține să nu strige de fericire și fugi spre ușă, ținînd rochia în mînă.

Mîna ei era deja pe clanță, gata să deschidă ușa cînd își aminti că e goală. Rîzînd îl strigă prin ușă.

— O, Matt, e cel mai frumos lucru din lume! Îți mulțumesc. Cum pot să mă revanșez?

— Doar îmbrăcînd-o! se auzi de partea cealaltă

a ușii vocea lui mulțumită.

— Da, am s-o îmbrac!

Fără să mai amîne își trase pe ea lenjeria de corp și ciorapii de mătase. Aruncă deoparte sutienul. Poate ăsta era obiceiul pentru femeile albe, dar mama ei, o shoshoni, nu purtase niciodată așa ceva și chiar dacă se îmbrăca la fel ca femeile albe, n-o sfătuise niciodată pe Red Sky să se conformeze acestui element de îmbrăcăminte. Nu vedea motivul pentru acest lucru decît doar ca să scoată în evidență forma corpului cuiva și să-l modifice la proporții nesănătoase și artificiale. Și ea n-avea nevoie ca trupul ei să arate mai subțire. N-avea nici un gram de carne în plus în nici o parte a corpului.

Își trase rochia peste cap, lăsînd-o să alunece pe corp fără să o tragă. Apoi văzu pantofii verzi în cutie, care se asortau perfect și și-i puse în picioare. Era cam o jumătate de număr mai mare dar era uimită că Matt îi ghicise mărimea chiar și așa, iar rochia îi stătea ca și cum ar fi fost făcută pentru ea.

Merse în fața oglinzii, surprinsă de femeia aceea care se uita la ea. Părul îi era în dezordine și se grăbi să-l pieptene. Era încă umed, așa că-l uscă cu prosopul. Apoi îl ridică în vîrful capului și îl prinse cu agrafele și podoabele aduse de Matt.

— Pot să intru? întrebă Matt părînd nerăbdător.

Nu-și încheiase încă rochia, iar acum se lupta grăbită s-o facă, îndoindu-se în tot felul de poziții, dar nu reuși să ajungă decît cîțiva dintre nasturii mici care se încheiau la spate.

— Pot să intru?

— A... nu... adică nu pot s-o închei.

— Ai nevoie de ajutor?

— Cred că da... dar...

El intră imediat, dar se opri brusc în ușă. Se răsuci spre el ca să nu-i vadă spatele gol. Oricum, Matt arăta de parcă avea nevoie de mai mult aer decît exista în orașul acela. Era uimit și fascinat de frumusețea ei. Se sprijini, copleșit de dorință, de ușă, încercînd să cîștige timp pentru a-și reveni. Sky părea emoționată și agitată ca un mînz sub privirea lui admirativă. Își strînse rochia peste piept, încercînd să țină decolteul să nu-i cadă de pe umeri.

Sky observă ce atrăgător arăta îmbrăcat în pantaloni negri, cămașă albă și vestă neagră. Chiar și fără haină, umerii arătau largi și pieptul se ghicea mare și puternic. Părul blond, proaspăt tuns, strălucea. Scurtimea lui accentua trăsăturile sculptate ale feței bronzate și-i făcea ochii parcă mai albaștri.

— Îți stă bine culoarea asta, Sky.

Ea se uită în jos la rochie, ca să nu vadă strălucirea din ochii lui Matt.

— Mulțumesc.

— Lasă-mă să te închei.

Merse în spatele ei, atît de aproape încît căldura trupului lui îl încălzea pe al ei. Parfumul lui fin o năucea. Cu fiecare nasture pe care îl încheia, degetele lui treceau peste corpul ei gol și îi trimitea un fior fierbinte de plăcere.

— Ar fi trebuit să-ți iau un colier, spuse el, trecîndu-i un deget peste gîtul gol și pe umăr. Ai avea nevoie de unul, pentru rochia asta.

Ochii li se întîlniră în oglindă. El părea că-i ci-

teşte întregul suflet.

— De ce-ai cumpărat rochia, Matt? întrebă timid. E frumoasă, cea mai frumoasă rochie pe care am avut-o vreodată, dar n-am unde s-o port...

— A, ba ai unde. Poţi s-o porţi în seara asta la cină.

— Dar nu putem ieşi din cameră.

— Aş vrea s-o putem face. Mi-ar plăcea să mă vadă toţi în compania ta şi să mă invidieze că sînt cu o femeie aşa de frumoasă. Dar, mă tem că dacă fac asta, vei fi în pericol.

Imaginea din oglindă o hipnotiză. N-ar fi putut să se mişte chiar dacă ar fi vrut.

— Cînd toate astea se vor termina, continuă el, şi oamenii aceia vor fi prinşi şi judecaţi, o să găsim cel mai frumos local în Cheyenne şi o să luăm masa împreună. Îţi place să dansezi?

Licărirea din ochii lui îi spunea lui Sky că îi plăcea cum îi venea rochia. Degetele lui alunecară din nou pe lîngă gît, atingîndu-i umerii.

— Eu... nu ştiu să dansez, Matt.

El rîse cu un glas plin şi puternic.

— Atunci putem fi pereche, Sky, pentru că nici eu nu mă prea pricep. Ar fi trebuit să iau cîteva lecţii cînd am fost numit guvernator oficial într-un caz pe care-l aveam în California. Poate că ce-am învăţat atunci mă va ajuta, cu puţin antrenament.

Sky era impresionată de faţa lui puternică, de rîsul bărbătesc, de ochii licărind senzual. Ar fi minunat dacă le-ar putea vedea pentru tot restul vieţii. El vorbea despre viitorul imediat. Mai era ceva după aceea? După călătoria lor la Cheyenne?

Sky nu zări nici o dezamăgire în ochii lui, nici o umbră în expresia lor sau în tonul vocii. Uită totul cînd, dintr-o singură mișcare, el își lăsă pălăria pe pat și își apropie capul de al ei. Buzele i se opriră pe linia gîtului apoi pe umerii goi. Tremurînd la atingerea lui fascinantă, închise ochii și se lăsă pe spate, aproape gemînd de plăcerea atît de mult așteptatei atingeri. Nu înțelegea cum degetele lui o făceau mai slabă, incapabilă să plece de lîngă el. Apropierea lui era ca un drog pe care și-l dorea mereu.

Se auzi o bătaie în ușă și o voce.

— Am venit să luăm cada cu apă și v-am adus masa pentru cină.

Matt murmură ceva cu gura pe umerii ei, apoi îi lăsă să intre.

Băieții se mișcară repede. Puseră o față de masă albă. Cel mai în vîrstă folosea orice ocazie pentru a o privi cu coada ochiului pe Sky. După ei veniră două fete, de vreo cincisprezece ani, care aduseră cina.

În cele din urmă rămaseră din nou singuri. Matt dorea să se întoarcă la ce lăsase înainte de a veni cina, dar momentul trecuse și trebuia să fie din nou luat de la capăt. Trase un scaun pentru ea lîngă masă. Se așeză și el în partea opusă și ridică pînza ce acoperea farfuriile. Mirosea grozav. Friptură de vițel, cartofi și sos maroniu, pîini mici cu unt și gem, mazăre verde cu zahăr și o plăcintă mare și fierbinte cu mere.

Turnă vinul. Red Sky își puse șervetul în poale, simțindu-se ca în vis. Să stea aici, la o masă mică,

într-o cameră de hotel, singură, cu un bărbat atrăgător, să bea vin din pahare de cristal și să poarte o rochie de mătase verde... Era cu totul altfel decît viața din munți. Și asta o făcea să se simtă ca un intrus, deși nu înțelegea de ce. Își dădu seama că părinții ei nu i-ar fi permis și nici nu ar fi fost de acord să fie singură cu un bărbat într-o cameră de hotel înainte de căsătorie. Dar acum era o femeie în toată firea, nu o fetiță de paisprezece ani. Și nu mai avea familie. Nimeni care să-i interzică anumite lucruri.

După ce terminară masa, Matt își șterse buzele cu șervetul și se lăsă pe spate în scaun.

— Ai jucat vreodată poker?

Întrebarea lui o surprinse.

— A, da... cînd eram mică. Tata ne lăsa pe noi, copiii să jucăm poker cu el. În loc de bani foloseam bețe de chibrituri. Mama spunea că ne corupe, dar tata făcea întotdeauna ce-i convenea.

Matt se ridică de pe scaun și merse la lucrurile lui. În timp ce scotocea ceva înăuntru, Red Sky îl privea cu curiozitate. Cînd se ridică, Matt ținea în mînă bețe de chibrituri. În cealaltă mînă avea un pachet de cărți. Îi zîmbi.

— Ce zici de un joc de cinci cărți?

Ea se ridică, încîntată. Ideea i se părea amuzantă. Ce altceva aveau de făcut înainte de culcare? Oricum nu puteau ieși din cameră. Matt o prinse de mînă.

— Să stăm pe pat, îi propuse încet, cu un zîmbet în colțul gurii, seducător și sincer.

Sky se sprijini de tăblia patului, găsindu-și cu

greu o poziție grațioasă. Matt se propti de stîlpul patului, cu picioarele atîrnînd ușor în afara patului. Văzînd-o foindu-se pentru a-și găsi o poziție adecvată, spuse:

— Scoate-ți pantofii, Sky și stai ca indienii, dacă știi cum.

Buzele ei se strînseră ironic.

— A, cred că mă descurc.

Într-un moment, pantofii îi căzură lîngă pat, pe covor. Folosind tăblia patului ca spătar, ea își încrucișă picioarele sub rochie, apoi îi zîmbi lui Matt îngîmfată și așteptă ca el să înceapă jocul, amestecînd cărțile cu o dexteritate fascinantă.

— Potul, spuse el.

Ea făcu o grimasă și aruncă un băț de chibrit în mijlocul patului, gîndindu-se că asta era cea mai amuzantă distracție pe care o avea de atîta timp. Un moment reuși chiar să se imagineze din nou copil, la masa din bucătărie cu toată familia, într-o noapte geroasă de iarnă, cînd vîntul urla afară și zăpada se adunase pe tocurile geamurilor iar ei erau în siguranță în căldura dinăuntru.

Matt puse o carte cu fața în jos înaintea ei. Ea o privi pe furiș, apoi încercă să-și ascundă satisfacția de pe față. Era un as.

—- Vrei să stabilești miza? întrebă el. Tu ai cartea mai mare.

Rămase încurcată un timp, încercînd să-i vadă cărțile. Nu putea să vadă decît cartea cu fața în sus și aceasta era un doi.

— Ăăă.. pun două bețe.

— Bine. Pun și eu două și măresc cu trei.

Red Sky se întrebă dacă el mai are cumva încă un doi ascuns. Își privi din nou cărțile. Erau amîndouă mari, dar împreună nu făceau mare lucru. În cele din urmă, renunță. La urma urmei, jucau doar pe bețe de chibrituri. Nepăsătoare, mai aruncă și ea trei bețe și îl privi, așteptînd.

Matt fusese atent doar foarte puțin la joc, pentru că în rest era fascinat de frumusețea lui Sky. Îi plăcu expresia feței ei în timpul jocului. Cînd se bucura îi făcea inima să-i salte și se întrebă dacă mai putea continua joaca aceasta mult timp, cînd, de fapt, tot ce-și dorea era să facă dragoste cu ea.

— Ești pregătită pentru restul de cărți? întrebă el, sau vrei să mai ridici miza?

Red Sky se amuza grozav de dispoziția lui.

— Să vedem restul de cărți.

Îl urmări în timp ce împărțea restul de trei cărți. Red Sky le studie și găsi doar doiași. Știa că Matt are cel puțin o pereche — doi de patru — și cartea de rezervă care s-ar putea potrivi cu cărțile de pe față. Dacă el ar avea doar cei doi de patru, ar putea să cîștige. Riscă, mizînd pe faptul că nu aveau totuși cartea aceea de rezervă.

— Pune miza, spuse el.

— Mai pun, își numără bețele, încă trei.

Un zîmbet slab arcui buzele lui Matt, îndeajuns ca ea să vadă licărirea dinților drepți și albi. Scotoci în grămada de bețe.

— Bine, pun trei și măresc două.

Ea se gîndi din nou dacă nu e o cacialma.

— Bine, mai pun și eu două și mai măresc cu două.

El mai aruncă două bețe fără să ezite.

— Bine, să vedem ce ai, spuse ea nerăbdătoare, sigură că ea avea să cîștige.

Matt întoarse cartea de rezervă pe față. Nu era o cacialma. Avea doi de doi și doi de patru. Zîmbetul ei dispăru. Întoarse cartea.

— Eu am doar doi ași. Ai cîștigat.

— Nu fi atît de dezamăgită. S-ar putea să cîștigi următoarea partidă.

Matt rîse și strînse toate chibriturile așezîndu-le în palmă, astfel că formară o grămadă cînd le dădu drumul pe cuvertură.

Îi întinse cărțile

— E rîndul tău să le împarți.

Nu fusese niciodată prea bună la amestecat și împărțit cărțile chiar și atunci cînd juca cu familia ei. Sky încercă să le amestece, dar cărțile se împrăștiau. Încercă din nou. Cărțile se împrăștiară în toate direcțiile pe pat și pe podea. Se uită la ele cu dezamăgire și rîsul lui Matt izbucni în toată camera. În momentul următor erau amîndoi în genunchi în mijlocul patului, rîzînd și culegînd cărțile, întinzîndu-se după ele pe podea și pe pat.

După ce le strînseră pe toate, unele pe față altele pe dos, se așezară la loc, încă rîzînd.

— Fă-le tu. Eu nu mă pricep.

Matt luă cărțile și se așeză din nou pe genunchi, încet și senzual, făcînd inima lui Sky să se zbată. Cărțile îi căzură din mînă uitate. Se apropie de ea și genunchii îi prinseră rochia verde. Puterea mîinilor lui se pierdu cînd își alunecă degetele pe umerii goi spre gît.

— Ești minunată, Sky șopti el. Atît de minunată!

Îi luă fața în palme, se așezâ pe o parte și o luă în brațe. Capul ei se lăsă pe perne și corpul lui se întinse lîngă al ei, ținînd-o cu un picior. Ea dori cu înfocare îmbrățișarea străină, dar excitantă. Atingerea magică a degetelor lui îi dădea senzații pe care nu le cunoscuse niciodată. Buzele, mișcîndu-se posesiv, îi hrăneau flacăra ce creștea, și ea se prinse de mușchii lui puternici, simțindu-se agățată de sărut, așteptînd mai multe.

Limba lui alunecă spre a ei, fierbinte și nerăbdătoare. Carnea ei sensibiiă reacționă fără teamă. Nu se împotrivi cînd el îi dădu rochia jos de pe umăr și îi sărută pielea cu buzele și limba.

Rochia alunecă mai jos sub mîna lui caldă pînă cînd buzele lui găsiră rotunjimea sînilor. I se opri respirația. Își înfipse unghiile în spatele lui.

Apoi se ridică din nou în genunchi și o trase și pe ea. Sub degetele lui tremurătoare, nasturii de la rochie se deschiseră mai repede decît fuseseră închiși. Rochia îi căzu de pe piept în întregime pînă cînd îi ajunse la mijloc. Cîteva minute mai tîrziu rochia zăcea pe un scaun. Nu mai avea pe ea decît cămășuța, chiloții și ciorapii de mătase.

Sky nu-și dădu seama ce anume o făcuse să-l dorească atît de mult. Știa numai că-i dorea atingerea din ce în ce mai mult. Știa că ar trebui să se gîndească la ziua de mîine, la dragoste, la ce se va întîmpla după Cheyenne, dar toate gîndurile ei se concentrau asupra curiozității de a afla cum face el dragoste.

Sky se lăsă pe perne și îl trase lîngă ea. Simți

apăsarea puternică a bărbăției lui și îi văzu forma prin pantalonii negri. De ce nu se dezbracă? De ce o reținea? Îi era teamă că ar speria-o vederea trupului lui gol? Îl văzuse gol și amintirea aceea îi făcea sîngele să-i clocotească în vene. Mîinile lui Matt ridicaseră vălul de spaimă care o înlănțuise atîția ani. Ca luna ce-și revărsa razele pe un pămînt gol și negru, buzele lui împrăștiau o strălucire argintie și minunată peste o inimă și un suflet care uitaseră lumina. Nu fusese conștientă de întunericul trist din ea. Se obișnuise cu el. Nu se așteptase la nimic altceva.

Dar puterea trupului lui îi scotea în evidență fragilitatea feminină a trupului. Reveni la viață sub atingerea lui. Acum vedea totul cu alți ochi. Cunoștea, în sfîrșit, plăcerea carnală.

Mîinile lui aspre erau prea muncite ca să alunece ușor pe bumbacul fin și dantela pe care o descheia, trăgînd de fundă. Prima ei reacție fu să se acopere, conștientă de goliciunea ei. Dar el îi prinse degetele într-ale sale și-i dădu mîinile deoparte pe pernă,

— Lasă-mă să te ating, Sky. N-am să-ți fac nici un rău.

În ochii lui ardea altceva decît dorința ceva blînd și tandru. Corpul ei tînjea după al lui. Se ridică spre el, mișcîndu-se fără să se gîndească, urmînd o forță misterioasă din ea. El îi prinse sînii cu blîndețe și își lăsă capul în jos apucînd cu gura vîrful unuia. Apoi pe celălalt. O senzație mistuitoare îi trecu prin corp ca un fulger. Își ridică corpul spre el, spre tăria bărbăției lui, căutînd un mod de a-și

calma și satisface nevoia care-o devora.

Deodată, un geamăt chinuitor scăpă din gîtul lui Matt. Se îndepărtă de ea, trăgîndu-i cămașa peste pieptul gol. Rușinată și derutată, ea se ridică căutînd ceva să se acopere. Degetele ei apucară rochia verde.

— Iartă-mă, Sky spuse, trecîndu-și nervos degetele prin păr. Mai bine plec. Încuie ușa în urma mea.

Înșfăcă pălăria de pe pat și o trînti pe ochi. În secunda următoare dispăru.

Red Sky rămase uitîndu-se la ușa închisă, strîngînd încă rochia la piept. Simțise durere și deșertăciune și înainte, dar nu se simțise niciodată ca acum. Oare ce făcuse de-l supărase? Era cumva rochia? I-o cumpărase poate în speranța că ar putea cumva s-o înlocuiască pe misterioasa Elizabeth? Fusese dezamăgit cînd ea îi cedase?

Se ridică și privi încețoșat după bluza și pantalonii ei din piele. Se va îmbrăca cu ele pentru că îi dădeau siguranță și îi amintea cine era ea de fapt, și cine nu putea fi cînd totul se va termina.

Dar Matt? Ce se va întîmpla cu el? Va ieși din viața ei și nu se va mai întoarce? Îi promisese s-o ducă înapoi în Wind River, dar o va face? Sau va încăleca și va pleca... așa cum dorise ea?

Lasă-te dus de Puterea Pasiunii.
Potolește-ți setea cu
Nectarul Cîntecului meu.

Capitolul 17

Matt părăsi hotelul și se îndreptă spre cel mai zgomotos local pe care-l găsi. Chiar dacă dorințele nu i se potoliseră, își revenira cînd intră în lumina străvezie din camera plină de fum. Cine putea spune, perfect convins, dacă el și Red Sky fuseseră sau nu urmăriți, sau dacă n-avea vreun dușman din trecut care l-ar recunoaște și s-ar hotărî să-l împuște.

Cum se așteptase, cînd intră aproape toate capetele din cameră se întoarseră spre el. Bărbații și

chelneriţele se holbară la el, fără prietenie dar, după o cercetare sumară se întoarseră toţi la treburile lor.

La bar comandă whisky şi spuse barmanului să lase toată sticla. Bău în tăcere şi nu păru stînjenit pentru că era obişnuit să nu-şi împărtăşească problemele altora.

Mai rămăseseră trei guri în sticlă cînd durerea din testicule începu să cedeze. Dar durerea din inimă încă mai supravieţuia.

Nu ştia ce să facă în privinţa lui Sky. Tot ce ştia sigur era că, dacă mai rămînea în cameră, s-ar fi putut să o forţeze, ajungînd animalul care pretinsese Bailey Loring că este. Ea păruse plină de dorinţă; se purtase ca şi cum ar fi vrut să facă dragoste cu el, dar înţelegea ea oare necesităţile unui bărbat? Înţelegea că în timp ce aştepta sărutările şi mîngîierile lui, el dorea totul?

La început încercase să-i arate că nu toţi băbaţii sînt ca cei care voiseră s-o siluiască, dar nu ştiuse că inima îi va fi complet subjugată de ea. Crezuse că e doar o femeie frumoasă şi misterioasă care-l provoca şi că, odată misterul dispărut, va muri şi interesul pentru ea. După durerea şi umilinţa suferite pentru că o iubise pe Elizabeth, nu se gîndise niciodată că va mai putea iubi.

Ar trebui să fie sus, în cameră, s-o apere, cum jurase că o va face. Dar mai întîi trebuia să se liniştească. O mînă îi atinse uşor şoldul şi un corp de femeie se sprijini de el. Mirosul de parfum îi făcea greaţă. Privi faţa vopsită a unei tîrfe blonde care nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

— Hei, frumosule, șopti ea, alunecînd sugestiv cu mîna de pe șold pe linia feselor. Arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten.

Își mai turnă un pahar de whisky.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Nu păru impresionată de indiferența lui. Matt se gîndi să o lase să-i potolească durerea pe care o simțea. Dacă va merge sus cu ea, atunci poate că nu s-ar mai întoarce la hotel cu aceeași dorință de a face dragoste cu Sky. Da, poate. Dar nu era sigur...

Rochia foarte decoltată lăsa să se vadă aproape tot pieptul, dar nu simți curiozitatea de a vedea și restul. Era plictisit de momentele seci pe care le ofereau cele de teapa ei. Și, în noaptea aceea prefera să nu aibă nimic dacă asta era singura soluție. În trecut, își descărcase poftele între picioarele acestor femei pentru că era o necesitate. O necesitate fizică.

— Am putea merge sus, îi propuse ea sfioasă, sorbind din băutură.

El privi la o masă de joc.

— De fapt, mă gîndeam să joc o carte. Ce-ai zice să fii norocul meu pentru cîteva ore.

Ea îi mîngîie fesele din nou și își apăsă mîna pe bărbăția lui.

— A, bineînțeles, puiule. N-ar fi nimic mai minunat, dar o fată nu-și poate cîștiga existența în felul ăsta.

Își ridică ochii spre el cu buzele țuguiate.

— Cred că ai dreptate, zise el. Nu mă lăsa să te țin de la treabă.

Red Sky se duse la fereastră și îl urmări pe Matt ieșind din hotel și traversînd strada, intrînd apoi într-un bar. Începu să plîngă. Își șterse lacrimile repede și încercă să se abțină. Trebuia să accepte faptul că bunătatea și interesul lui aparent fusese doar pentru a o convinge să vină acolo. Era o nebunie să se îndrăgostească de primul bărbat pe care-l vede după șapte ani. Dar erau și acele vise despre străinul frumos... și el se potrivise perfect.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Se întoarse. Inima începu să-i bată puternic. De ce nu încuiase ușa imediat după plecarea lui Matt?

— Am venit să luăm masa și farfuriile, doamnă Riordan, dacă ați terminat.

Răsuflă ușurată, dar nu se putu relaxa complet. Își aminti băiatul mai mare și felul cum o privise mai devreme, ochii lui cercetîndu-i sînii ca și cum ar fi văzut prin îmbrăcămintea care-o acoperea. Nu voia să-i lase să intre, dar simți că n-are de ales. S-ar putea să încerce ușa, s-o găsească descuiată și să intre oricum.

— Un moment, te rog.

Își șterse lacrimile și își trase rochia verde. Își luă cuțitul dintre lucruri și-l ascunse sub pliurile rochiei. Cu cealaltă mînă ținu șalul strîns în față.

Încercînd să-și ascundă teama, strigă:

— Intră!

Ușa se deschise și se dădu înapoi lîngă pușca ce stătea în colț. Doamne, oare o să-i fie teamă toată viața de bărbați?

Băiatul o privi de cîteva ori. Doar pentru că o găsea atrăgătoare? Matt spunea că, de obicei, acesta e motivul pentru care bărbații se holbează la femei.

Băiatul nu făcu decît să-i pună cîteva întrebări și acestea legate de meseria lui. Cum a fost masa? Dar vinul? Erau mulțumiți de serviciul lor? Poate să-i mai aducă ceva?

Ea răspunse cît de politicos putu. Băiatul mai mare, poate doar cu cîțiva ani mai tînăr decît ea, o mai examină o dată din priviri.

— O seară plăcută, doamnă Riordan, spuse el, apoi închise ușa în urma lui.

Ea se grăbi să o încuie.

Singură din nou în cameră, oftă liniștită și se așeză pe marginea patului. Se ridică în fața oglinzii, lăsîndu-și șalul și mîngîind faldurile de mătase ale rochiei. Mîinile se urcau spre sîni, simțind încă atingerea lui Matt.

Se uită la rochie, întrebîndu-se ce femeie se afla sub volanele de mătase și falduri. Era Sky McClellan, fata fermierului alb Charles McClellan sau era sălbatica cu sînge amestecat, trăind într-o peșteră, mulțumită de hainele ei din piele, de cozi și de mocasini? Era una din ele sau amîndouă? Se putea întoarce în societate? Vrea cu adevărat asta?

Se îndepărtă de oglindă, pentru că imaginea părea doar s-o deruteze. Nu era o femeie sofisticată și nici prea educată. Nu fusese niciodată la un pension pentru fete să-și termine studiile. Bărbați ca Matt Riordan cu siguranță doresc soții care au aceste calități. Tot ce se putea spune despre Sky McClellan era doar că supraviețuise.

Își dezbrăcă rochia din nou și o atîrnă cu grijă în șifonier, trecîndu-și încă o dată mîna peste mătasea fină. Era foarte obosită și se hotărî să se pregătească de culcare.

Sub cearșafurile moi și reci, cu totul diferite de blănuri, întrebările continuau să-i vină în minte, dar nu găsea vreun răspuns satisfăcător. Trebuia să doarmă. Da, somnul era ultimul mod de a-și găsi liniștea, măcar pentru un timp.

Cei doi vulturi stăteau nemișcați în soare, pentru moment ascunzîndu-i strălucirea orbitoare. Dincolo de vîrfurile ascuțite ale aripilor uriașe, un nimbauriu se deschidea în cerul albastru. Deodată, unul dintre vulturi plonjă spre pămînt și celălalt îl urmă. Țipetele lor stridente se auziră peste vîrfurile munților, urcîndu-se la cer, plutind peste canioanele întunecate și împădurite. Se ridicară din nou, se rotiră unul în jurul celuilalt apoi plutiră pe briza ce-i ducea din ce în ce mai aproape unul de altul.

Sus, deasupra lor, nori mereu schimbători și

suri se grăbeau mînați de vînt. Dar vîntul nu atingea vulturii. Ei își continuară jocul, fără să privească norii ce fulgerau și forța ce-i mîna prea sus ca să deranjeze zborul lor languros.

În cele din urmă vîrfurile aripilor se atinseră și ei rămăseseră nemișcați. Dar încet, încet, vulturul mai mic se topi în cel mai mare.

— *Nu!* Nu!!!

Red Sky se trezi în propriile-i țipete. Inima îi bătea sălbatic. Transpirația rece îi aluneca pe spate și totuși era fierbinte; aruncă pătura de pe ea. Știu instinctiv că ea fusese vulturul care dispăruse, și nu înțelegea... o înspăimînta...

— Dumnezeule! Sky? Ce s-a întîmplat?!

Auzi un foșnet ușor pe podea. Matt se ridică de pe salteaua lui. Fu surprinsă pentru că nu-l auzise intrînd în cameră. Se întrebă cît timp trecuse. Era miezul nopții? Sau se apropiau zorii?

Își reveni.

— Nu-i nimic. Am visat doar.

Îl auzi bîjbîind prin întuneric, apoi patul se lăsă sub greutatea lui. Mîna mîngîie pătura pînă o găsi pe a ei.

— O să fie în regulă...

Își trecu brațul în jurul ei, dîndu-i siguranța de care avea nevoie. Se strînse lîngă el, bucurîndu-se de îmbrățișarea de care avea atîta nevoie. O, ce bine se simțea în paradisul sigur al îmbrățișării lui. Nimic n-o putea lovi cînd era acolo.

— Ți-e teamă de întîlnirea cu guvernatorul? Nu trebuie să-ți fie.

— Cred că mi-e puțin fricã, totuși.

— Totul o să fie în regulă, Sky. Pare să fie un om înțelegător, care vrea doar să clarifice situația asta.

O strînse lîngă el în întuneric. Apoi îndrăzni să-i pună mîna pe coapsa goală și o sărută pe curbura gîtului.

— Îți mulțumesc pentru... înțelegere, Matt...

Matt simți că îi dispare somnul. Dorința puternică îi înfierbînta trupul.

Ea îi atinse gîtul cu buzele. Brusc, Matt își încleștă mîna pe șoldul ei.

— Doamne-Dumnezeule, Sky... gemu el.

În întuneric cuvintele sunau ca o rugăciune a unui om torturat.

— Mai bine te-ai opri, fetițo... Mă aprind de tot...

Ea se opri cum ceruse el, dar Matt putea să-i simtă încă răsuflările scurte pe gît și căldura sînilor ei abia atingîndu-i pieptul.

— Dar vreau să te sărut, Matt, șopti ea. Mai înainte ai plecat. De ce?

O dădu de lîngă el dar picioarele ei îi apăsau un picior; chiar și asta era uimitor de excitant.

— Nu înțelegi necesitățile unui bărbat, Sky? șopti el, răgușit. Uneori aceste dorințe devin puternice, mai ales cînd sînt provocate de o femeie frumoasă. Voiam prea mult să fac dragoste cu tine. Înțelegi asta? Nu voiam doar să te sărut. Voiam să stau cu tine și să fiu bărbatul tău în toate înțelesurile cuvîntului. Să intru în tine, să te simt în jurul meu... a mea... Doamne, Sky! Am plecat pentru că mi-a fost teamă că n-am să mă mai pot controla... Te-aș fi rănit și tu nu m-ai fi putut ierta niciodată.

— *Nehaynzeh.*

El îi simți zîmbetul prin întuneric. Nu era nevoie să-l vadă ca să recunoască tandrețea și înțelegerea cuprinse într-un singur cuvînt.

— Tu nu m-ai putea răni niciodată cum le-au făcut bărbații aceia mamei și lui Bliss. Tu ești altfel de om și acum e cu totul altceva. Știu că e altfel. Mi-e teamă, da, dar vreau să aflu ce se întîmplă între bărbați și femei. Nu m-a interesat... pînă cînd ai venit tu la peșteră. Apoi am început să simt o... o... o dorință arzătoare. Acum știu că vreau ca tu să fii cel care să mă învețe acest lucru...

Riordan simți că are paradisul lîngă el. Pentru că, deși așteptase cu disperare momentul acesta, era la fel de speriat ca și Red Sky. Așteptările ei erau mari și nu voia s-o dezamăgească. De prima dată cînd o văzuse pe aceasta femeie misterioasă dorise să facă dragoste cu ea, și asta devenise o **obsesie** pentru el. Acum nu-și putea permite să se întrebe dacă e bine sau rău, sau ce se va întîmpla cînd lumina zilei va schimba înfățișarea lucrurilor. Nu avusese niciodată parte de dragoste adevărată și poate că nici aceasta nu era. Dar dacă nu-i putea cîștiga dragostea pentru totdeauna, atunci nu se putea împotrivi să i-o cîștige pentru cîteva ore, noaptea.

— Te voi învăța, Sky, și voi încerca să o fac astfel încît să nu te dezamăgesc. Dar nu vreau ca întunericul să acopere momentul acesta sau să-ți țină chipul ascuns de mine.

Ea îi atinse fața.

— Și eu vreau să te văd, Matt. Poți să aprinzi

lampa. Te rog...

În timp ce Matt bîjbîi după chibrituri prin întuneric, Red Sky se așeză pe pat în spatele lui. I se păru o veșnicie pînă cînd el găsi bețele pe noptieră și făcu lumină cu flacăra ce pîlpîia slab. Aprinse lampa și o potrivi. Inima lui Sky începu să bată de emoție și curiozitate. Era iubitul la care visase atîția ani? Bărbatul care s-o prețuiască mai mult decît orice? Nu știa, dar trebuia să-și asume riscul. Ochii lor se întîlniră întrebători, dar acum nu mai era loc de întoarcere.

O trase spre el, îmbrățișînd-o. Era complet gol și ea îi văzu penisul ridicat din cuibul lui de păr maroniu. Arăta complet diferit de cum îl văzuse în ziua aceea cînd îl suprinsese făcînd baie în lac. Era plin de dorință pentru ea și puternic ca bărbatul de lîngă ea. Descoperi, spre uimirea ei, că vederea organului nu-i mai producea spaimă, ci îi intensifica dorința. Nu era bărbatul care încercase s-o rănească în ziua aceea cumplită.

Sky simți sub ea moliciunea rece a cearșafurilor și puterea fierbinte a goliciunii musculoase a lui Matt. Lumina lămpii străluci pe părul blond și pielea bronzată. Își alunecă degetele prin părul maroniu de pe piept, îi mîngîie brațele și umerii, îi strînse spatele care îi oferea atîta putere masculină.

Dar nu era deajuns. Îndrăznețe, mîinile ei urmăriră conturul moale al feselor și al coapselor lui încordate și ușor acoperite cu păr blond, creț. Îi atinse pîntecele și tăria catifelată a tot ceea ce făcea din el un bărbat. El inspiră adînc la atingere. Sky își închipui că îl doare, dar ochii lui închiși și ex-

presia arătau plăcerea.

— O, iubito, reuși să spună, nu încă... Te vreau prea mult... Așteaptă... să mă atingi...

Ea se supuse și își îndepărtă mîngîierile spre alte zone ale corpului. Curînd mîinile lui îi provocară senzații atît de puternice și Sky își *concentră* atenția, egoist, spre propria ei plăcere. Nu putea face decît să se atingă mereu de corpul lui puternic și să implore, tăcută, ca el să continue. Rugăciunile ei mute fură, ca prin minune, auzite.

Matt îi ridică părul și îl răspîndi pe pernele albe, pentru ca buzele sale să poposească lung peste minunea neagră. Era un loc la baza gîtului ei... și Matt o atingea acolo, înfiorînd-o. Își înfipse unghiile mai adînc în spatele lui.

Întregul ei corp vibra și simți o nevoie înfrigurată care o făcu să scîncească pentru mai mult. Mîinile lui experimentate trecură încrezătoare, dar tandre, peste cămașa subțire de bumbac, făcînd-o să tremure puternic. *Nu fusese niciodată* atît de conștientă de trupul ei. Pielea arzîndă a mîinilor lui îi găsiră sînii care păreau, deodată, mai plini și gata să sară sub frămîntarea mîinilor lui. Abia mai reușea să respire cînd aceleași mîini îi alunecară pe genunchi și împinseră cămașa spre talie, apoi își făcură loc încet, aproape chinuitor, în sus, pe părțile interioare ale copselor. Nu știa unde încerca el s-o ducă. Tot ce știa era că ar vrea să urmeze drumul acesta iar și iar...

Sky se întrebă dacă el văzuse cum îi sărise inima din piept, năvalnic, cînd îi ridică cămașa. Ce crede el despre corpul ei gol? Îl găsea atrăgător?

Dar închise ochii și nu încercă să prindă expresia de pe fața lui, pentru că senzațiile care-i alergau prin corp nu-i permiteau decît să se scufunde în ele.

Buzele pe pîntecele ei gol, mîinile alunecînd pe sîni, îi spuneau că o găsește atrăgătoare. Nu spusese el mai devreme că voia să facă dragoste cu ea? Se destinse. Da, erau în același gînd. Erau hotărîți s-o facă.

Gîndurile i se împrăștiară. Trase adînc aer în piept, simțind extraordinara senzație a buzelor lui umede apropiindu-se de un sfîrc apoi de celălalt. Curînd mîna lui coborî pe triunghiul de păr dintre picioarele ei și Matt simți o dorință aprigă trezită de această atingere.

Sky se agăță de umerii lui mai tare, simțind că îi e din ce în ce mai greu să suporte plăcerea oferită de el și, totuși, știu că era imposibil să-i ceară să se oprească. Se scufundă într-o lume unde senzația era tot ce conta. Pielea îi ardea sub buzele care se mișcară de la sîni în jos. Mîinile lui înlocuiră buzele pe sîni. Degetele îi frecau ușor sfîrcurile tari, care răspundeau.

Deodată, neliniștea, teama și rușinea o copleșiră cînd buzele lui ajunseră la cea mai intimă parte a ei. Făcu o mișcare să se îndepărteze de el, dar, prin lumina străvezie îi văzu capul blond ridicîndu-se. Ochii lui îi întîlniră privirea.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine, Sky...

— Matt... nu...

Era o încercare ușoară de a-și refuza ei însăși plăcerea cea mai mare. El o simți și insistă.

— Lasă-mă, Sky. Deschide-te spre mine. Nu-ți reține sentimentele, iubito! Vreau să fiu o parte din tine....

Dacă voia să învețe, trebuia să-și asculte profesorul. Era slabă și doritoare și n-avea nici o voință. Nevoia se zbuciuma în ea, dorind, așteptînd ca el să continue.

Își ridică picioarele, lărgindu-le pentru a-i ușura accesul. Capul lui blond se lăsă în jos și ea gemu cînd buzele lui găsiră ceea ce era atît de intim al ei, dar acum, ciudat... al lui.

Scîncete de tulburare și plăcere urcau în ea. Se prinse de umerii lui în timp ce valuri de dorință se rostogoleau în ea, tăindu-i respirația, răscolind-o cu intesitatea furtunii prin care abia trecuseră amîndoi.

Recompensa veni repede. Un val de căldură năvalnic și victorios se rostogoli prin ea ca o rază de lumină printre nori. Nu mai simțise niciodată ceva atît de excitant. Copleșită, nu putu să-și stăpînească murmurele de plăcere cum nu putea nici să-l oprească pe Matt.

Sky își ridică șoldurile spre el, dorind mai mult din plăcerea extraordinară pe care el o oferea cu generozitate. Senzațiile se succedau una după alta. Părea că urcă spre o înălțime nevăzută. Deveneau din ce în ce mai intense, împingînd-o spre un loc unde punctul final o așteptă. Deodată, senzația sclipitoare explodă în ea, aruncînd flăcări în tot corpul, frămîntînd-o în valuri de extaz... un foc de a cărui existență nu știa.. Îl auzea pe Matt gemînd înăbușit și-l simți foarte încordat. Cu capul

apăsat pe perne țipă, nemaiputîndu-se controla... Se simți aruncată într-un tărîm luminat de soare între cer și pămînt. Strigă numele lui Matt și-i căută umerii...

Matt se întinse din nou și o strînse în brațe. Sărutările care continuau să o copleșească o făceau să se simtă foarte apropiată de el, iubită, prețuită. Acum el îi atingea corpul altfel decît înainte, mai degrabă blînd decît erotic. Știa că o dusese pe vîrful cel mai înalt al pasiunii și, la fel cum o dusese acolo, acum o aducea înapoi satisfăcută.

Sky se cuibări în brațele lui, aproape extenuată, ca și cum, într-adevăr, ar fi făcut o lungă călătorie spre cer și înapoi. Rămaseră așa un timp, pînă cînd bătăile inimii ei revenira la normal. În cele din urmă șopti cu o voce de copil care abia descoperise o nouă minune a lumii.

— Matt, cînd bărbații și femeile se unesc... au aceeași senzație?

— Da, Sky, murmura el, zîmbindu-i. Așa ar trebui să fie.

— Atunci vreau să simțim împreună lucrul ăsta.

Ochii căprui se întîlniră cu privirea albastră. Ai ei așteptau. Privirea lui era întrebătoare.

— Ești sigură, Sky? Odată ce fac dragoste cu tine în acest fel complet, total, nu mai e cale de întoarcere.

Ea nu înțelese exact ce voia el să spună cu asta. Voia să spună că va fi legat de ea? Sau că se va aștepta ca ea să fie femeia lui pentru totdeauna? Dorința începu să crească din nou, fierbinte și înspăimîntătoare, tinjînd după împlinire.

Timid, ea încercui cu palma bărbăția lui și el închise ochi, strîngînd-o mai tare lîngă el.

— Dumnezeule, Sky, gemu el. Am nevoie de tine. Te-am vrut în felul acesta de la început.

— Atunci vino la mine, Matt, șopti ea lîngă gîtul lui. Vino, acum...

Își depărtă picioarele, ridicîndu-și genunchii. Îi prinse șoldurile și îl trase peste ea, simțindu-i carnea tare peste carnea ei fină.

Matt o luă tandru în brațe. Acum era ușor ca buzele lui să-i împlinească din nou dorințele. Ea lăsă senzațiile să-i pătrundă prin corp. Nu-i mai era teamă de el. Era atîta frumusețe în goliciunea și în intimitatea lor. Pentru prima dată ea nu-i sărută doar buzele, ci și carnea tare, fierbinte și excitată a trupului, cunoscîndu-l la rîndu-i.

Matt gemu sălbatic. Ezitînd încă, alunecă ușor în ea deși tremura puternic.

Cînd o pătrunse, spaima dispăru pentru că, instinctiv, ceva din ea căutase această contopire. Simți doar o ușoară și scurtă durere, apoi întreaga lui tărie, fierbinte...

Plăcera și ușurarea se strecurară în ea. El începu să se miște încet și căldura fu înlocuită cu extazul. Îi căută ochii iar mîinile îi cuprinseră, instinctiv, fesele. Curînd, gemînd și șoptindu-i numele începu și ea un dans de foc, de dorință, de patimă și dragoste.

Mintea ei se concentră doar asupra unirii lor. El o ridica la o înălțime mai mare decît înainte, și mai satisfăcătoare în final. Împreună își strigară împlinirea, zbătîndu-se unul peste altul într-o dis-

perare frenetică. Valurile de plăcere îi zguduiau iarăși și iarăși, pînă cînd căzură extenuați, unul în brațele celuilalt.

Sky se ghemui la pieptul lui, întrebîndu-se cum de putuse să-i fie teamă de el și cum de voise să-l scoată din viața ei.

Copleșit, Matt realiză că nu avusese niciodată experiența unei asemenea pasiuni. Așteptase atît de mult s-o facă femeia lui și nu fusese dezamăgit de contopirea lor. Și totuși, deși o avusese în sfîrșit, setea de ea nu i se potolise. Știa doar că o va dori totdeauna.

Îi sărută părul negru, împrăștiat, știind că ceea ce făcuseră era bine. Nu se simțise niciodată mai întreg, mai bărbat ca acum.

Cuvintele îi stăteau pe vîrful limbii, așteptînd să fie pronunțate. Cuvinte despre iubire. Cuvinte despre căsătorie. Cuvinte care ar fi repetat mereu momentul acesta. Dar rămaseră acolo. Îi era prea teamă să le spună, pentru că era mai bine să culeagă iubirea puțin cîte puțin și să păstreze speranțele, decît să vorbească și să piardă tot...

Cu o patimă care-l durea, o luă în brațe și făcură din nou dragoste. Și abia la orele mici ale dimineții adormiră.

Ce e această Umbră din alte lumi
Care-mi atinge umărul?

Capitolul 18

Trenul începu să prindă viteză la ieșirea din Rawlins. Lui Red Sky i se părea că zboară. Nu mai mersese pînă acum cu trenul.

Acesta încetini la trecerea prin munții Medicine Bow, apoi țîșni din nou ca o săgeată spre Laramie, ducînd-o pe Sky la destinație.

Matt stătea lîngă ea privind peisajul, aparent dus pe gînduri. Nu spusese nimic de multă vreme. Se gîndea la noaptea trecută și avea rezerve față de ceea ce se întîmplase între ei? Sau se gîndea

la Elizabeth? Sau poate la altă femeie despre care Red Sky nu știa nimic?

După ce adormiseră, în sfîrșit, noaptea trecută, visul aceia se întorsese și înțelesul lui tulburător era același ca și prima dată. Îl privi pe Matt. Nici un zîmbet nu-i înmuia trăsăturile sculptate ale feței. Părea neliniștit. Îi simțise privirea și își întoarse atenția spre ea. Îi ridică mîna spre buze și i-o sărută. În acele momente tăcute, tot ce împărțiseră cu o noapte înainte deveni viu. Ochii lui rămaseră la ea cîteva minute, privind-o, apoi se întoarseră din nou spre geam la gîndurile lui.

Tu ești cel care mă va distruge, Matt Riordan?

Un fior îi trecu pe spate. Numai gîndul acesta o făcea să se simtă la fel de rău ca visul în sine. Nu voia nici măcar să se gîndească la așa ceva. Era atît de atașat de meseria lui încît o prostise în cel mai groaznic fel posibil? Și acum, probabil că regreta, sau se gîndea că poate termina gluma foarte curînd...

Sky se uită în jos la mîna lui puternică ținînd-o strîns pe a ei. Făcu o mișcare să și-o retragă, dar degetele lui se strînseră și n-o lăsară să fugă. Era o hotărîre dificilă și provocatoare, dar în momentele acelea tăcute ea hotărî că strînsoarea mîinii lui era mîngîierea unui iubit și nu înlănțuirea vînătorului. Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de spătarul tapițat și închise ochii. Pălăria îi stătea exact cît să n-o încurce. Părul negru fusese pieptănat, împletit și prins cu ace de păr. Îl făcuse cu ajutorul unei coafeze care fusese chemată în cameră.

Primise multe ocheade mergînd spre tren și fu-

sese neliniștită din pricina asta, dar Matt o asigurase că oamenii o priveau doar pentru că era o femeie atît de fantastică.

Deși se simțise foarte flatată, îl întrebase tulburată:

— Dar dacă cineva pune cap la cap toate elementele și își dă seama cine sîntem?

Buzele lui se subțiară solemn.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm dacă nu vrei cumva să călărești fără șa tot drumul spre Cheyenne.

— Bine, hai, spuse ea, bucuroasă. Prefer să călăresc.

El se amuzase, dar în final nu-i dăduse voie.

— Hai, Sky. Să punem caii în vagonul de marfă și noi să mergem în vagonul de persoane. Putem ajunge la Cheyenne în cîteva ore apoi totul se va termina. Călărind, ne-ar trebui zile întregi. Și am fi mai ușor de găsit dacă ucigașii au aflat cumva că te-am luat din munți.

Acceptase, simțindu-se iarăși ca o impostoare în costumul negru de călătorie. Imaginea din oglindă o încîntase, dar o și intimidase. Ca și cum ar fi devenit femeie peste noapte. Și poate că așa și era. Dar era ca și cum devenise altcineva nu prin ea însăși, ci prin Matt. Nu era sigură că dorea să fie persoana aceea care o privea din oglindă.

— Obosită?

Ea deschise pleoapele. Matt o privea.

— N-am prea dormit noaptea trecută, spuse ea cu un zîmbet slab ridicînd norii de îngrijorare și amintindu-le amîndorura ce împărtășiseră cu o noapte în urmă.

El îi strînse mîna şi schimbară o privire complice care îi dădu din nou fiori. Voia să-şi alunge îndoielile pe care le avusese în privinţa lui puţin mai devreme. Era era o femeie indiană îmbrăcată în haine de femeie albă, dar Matt Riordan era cine spusese el că era şi ea n-ar trebui să se îndoiască de sinceritatea lui fără un motiv mai serios.

— Odihneşte-te, îi şopti el tandru. Cred că şi eu am să fac la fel.

Red Sky închise din nou ochii, dar nu şi Matt. Îi studie un timp profilul frumos, întrebîndu-se, cum făcea de zile întregi, dacă făcea o greşeală ducînd-o la Cheyenne. Avea un sentiment ciudat şi dori din tot sufletul să se poată întoarce la peşteră şi să rămînă acolo, doar ei doi, strîngîndu-se în braţe, pentru totdeauna, într-o lume care era doar a lor. Părea singurul mod de a păstra dragostea lor.

Încă se mai lupta cu ideea de a o cere în căsătorie, dar dimineaţa asta se întîmplase ceva care-i tulbură întreaga călătorie. Îşi dădu seama că se întîlniseră într-un fel de vis magic, realitatea putînd foarte uşor să le distrugă sentimentele.

În timp ce se îmbrăca, o urmărise trăgîndu-şi costumul de călătorie. O văzuse apoi privind cu dor spre hainele ei din piele şi trecîndu-şi o mînă peste ele cu dragoste ca şi cum ar fi renunţat la o părticică din ea însăşi. Era oare, în inima ei, mai mult indiancă decît albă? Putea oare renunţa vreodată la libertatea pe care o avusese pentru hotarele închise ale civilizaţiei? Se întrebă cu îngrijorare dacă ea va putea face parte vreodată din altă lume decît cea pe care o lăsase în urma ei.

Privi din nou pe fereastră. Ani de zile călătorise, căutîndu-și menirea, făcînd diferite munci pentru a trăi și pentru a se menține în viață. De mult dorise o fermă și o femeie care să-l iubească și să-l aline după o zi grea de muncă. Visul se întorcea, și el voia ca femeia aceea să fie Sky McClellan. Acum, că o cunoscuse în cele mai intim mod posibil, viața fără ea i-ar fi fără rost, mai mult decît fusese înainte.

Privirea îi alunecă spre ea. Părea că doarme; mîna îi era moale. Da, voia a ea să-i fie soție, dar nu voia să grăbească relația și să riște s-o piardă. Acum era îngrijorată de multe lucruri. N-ar fi bine să o împovăreze cu încă o hotărîre cum era căsătoria.

Și mai era *Gray Bear*. Indianul o iubea și putea să-i ofere libertatea care-i era atît de necesară. Dacă ar avea ocazia, pe care din ei doi i-ar alege?

Matt își lărgi basmaua albă înnodată la gît și își descheie nasturele de sus al cămășii. Era foarte cald în tren și mai cald afară. Cel puțin adierea venea prin geamul deschis, dar era o adiere fierbinte. Și pentru că era fierbinte, îi aminti o grămadă de lucruri triste din Texas...

— Mai bine plec Elizabeth.

Stătea pe marginea patului răvășit și întinse mîna după pantaloni.

— Tăică-tău va fi acasă imediat.

Ea zîmbi doar, seducător și îl trase înapoi în

brațele ei, apăsîndu-și sînii plini pe pieptul lui.

— O, nu mai fi îngrijorat, Matt. Dacă vine, poți sări pe fereastră.

— O să-mi vadă calul.

— Atunci ai să-i spui că abia ai venit în vizită. Vino, fă dragoste cu mine din nou. N-am să te mai văd un timp și am nevoie de multe lucruri la care să visez în nopțile singuratice și fierbinți.

Elizabeth Loring era la fel de fierbinte ca vremea despre care vorbea. Sexul era singurul lucru care o preocupa. Poate pentru că tatăl ei avea grijă de toate celelalte pentru ea. El îi trecu un deget peste umăr și încercă să fie serios pentru că voia ca și ea să fie astfel.

— Ai șaisprezece ani, Elizabeth. E destul ca să te mărițI. Nu-mi place să mă tot învîrt pe-aici. Ce-ai zice dacă i-aș cere mîna ta tatălui tău? Am putea realiza ceva. Să ne așezăm într-un loc, undeva.

Ea oftă și-și roti ochii, exasperată, împingîndu-și părul roșu de pe umerii și sînii goi.

— Am mai vorbit odată despre asta, Matt. Nu vreau să mă mărit, cel puțin deocamdată. Pe lîngă asta, tu n-ai fermă și ți-ar trebui cam mult timp s-o ridici. Iar tata nu m-ar lăsa să mă mărit cu un om care n-are nimic în afară de o slujbă de cowboy.

— Nu te-aș ține într-o colibă, Elizabeth, pentru Dumnezeu. Știi că sînt un bun muncitor și am o mulțime de planuri. O să ai tot ce-ți dorești.

— O, Matt,spuse ea nerăbdătoare, de ce nu ne putem distra puțin, făcîndu-ne plăcere unul altuia? Sîntem tineri și mai sînt atîtea de făcut. Căsătoria ne va trage la fund și ne va face bătrîni repede.

Vor fi copiii și altele. Putem aștepta vreo doi ani.

Matt nu înțelegea prea bine punctul ei de vedere. Probabil că ar fi foarte greu s-o mulțumească. Dar se culca cu ea, deși nu știuse niciodată cu adevărat dacă o dezvirginase el — și ea era o femeie serioasă, nu o prostituată, așa că a se căsători cu ea nu era cel mai corect lucru pe care trebuia să-l facă.

— Și dacă rămîi însărcinată? întrebă el prudent, atingînd în sfîrșit un subiect care-l deranjase mai multe săptămîni în șir, dar asta părea că nu o interesează pe ea.

Dădu din umeri, indiferentă, ca întotdeauna.

— A, știu o femeie care rezolvă chestii de astea. A mai făcut așa ceva altor fete pe care le știu.

Se tîrî mai aproape de el.

— Gata cu vorbăria, spuse ea. Vino și dă-mi ce știi că îmi place.

Lui nu-i plăcu ideea de a distruge un copil care ar putea fi al lui, dar cînd se mișca astfel lîngă el, era pierdut. Ea îi luă membrul tare în mînă, făcîndu-l să uite orice în afară de satisfacerea dorințelor trezite. *Nu putea s-o refuze sau s-o alunge.* Părul ei se răspîndise pe pernă, roșu ca blana unei vulpi, strălucind în valuri în soarele după-amiezii. Corpul ei se ridică spre al lui, ademenindu-l.

El nu auzi pașii coborînd în hoi. Auzi doar bătăile *inimii lui și sîngele gonindu-i prin trup ca un foc* cînd ajunseră împreună în vîltoarea pasiunii. Ea îi strînse umerii, unghiile ei îi intrară în carne, cum făcea uneori, dar nu spuse nimic pentru că ea îi șoptea în ureche:

— Da, Matt, da... Mai mult, Matt. O... Da. Mai mult... Mai mult...

Apoi, deodată, începu să-l lovească în cap și să țipe la el cu un ton plin de suferință, dar destul de tare ca să se audă pînă afară.

— Nu! Oprește-te! Lasă-mă! Nu!

Ușa camerei se deschise cu o izbitură de ciopac doborît. Matt sări de lîngă ea, înmărmurit la vederea lui Big Bailey Loring și a fiului lui, Red, opriți în ușă și privindu-l plini de ură. Înainte să poată sări din pat și să-și pună pantalonii, Bailey era lîngă el. Bruta aceea mare îl izbi în pat și îi trînti un pumn în stomac și unul în față. Căzu moale pe podea. Bailey veni din nou lîngă el, lovindu-l cu vîrful ascuțit al cizmei. Se răsuci să-și apere stomacul și organele genitale, dar nu reuși. Apoi Red îi prinse brațele și îl ținu în timp ce Bailey îl lovi cu pumnii. Simți gustul sîngelui cald care-i curgea din nas și din gură. Auzi oase zdrobite: nasul, maxilarul, o coastă. După un timp nu mai simțea nimic. Oricum nu se putea apăra în nici un fel.

Ca prin ceață o văzu pe Elizabeth pe pat, strîngînd cuvertura peste piept, țipînd și plîngînd.

— El... m-a făcut... Tati! El m-a tîrît aici sus... Toți erați plecați... și el m-a tîrît aici! M-a violat, tati. M-a violat! A spus că mă ucide dacă nu fac ce vrea el.

Cu o furie oarbă, Bailey trase pistolul din toc și i-l puse lui Matt la tîmplă. Cocoșul se auzi pocnind în poziție de tragere.

Elizabeth țipă.

— Nu, bunicule! Nu-l omorî! Ei... Vor pune între-

bări... Oamenii vor afla ce a făcut. Vor ști că am *fost... violată. Voi fi umilită. Nu voi mai* putea să mai ies în lume. Te rog, nu-l omorî. Doar du-l undeva...

— Are dreptate, tată, vorbi Red. Nu vreau ca reputația sorei mele să fie murdărită din cauza asta. Să rămînă între noi doi.

— Bine. N-am să-l omor aici. Lasă-l să-și pună hainele.

— Bunicule, nu-l omorî, insistă Elizabeth. Trimite-l la închisoare, dacă vrei. Eu... am să mă descurc...

— Tu nu te băga, fetițo. Genul ăsta de oameni nu se lasă ușor și va mai încerca. Ne vom gîndi care-i pedeapsa cea mai bună pentru bastardul ăsta de Riordan. N-ar fi trebuit să angajăm un ticălos împuțit ca el, asta-i sigur.

— Spune-le adevărul, Elizabeth, încercă Matt să respire, fără să ia în seamă durerea. Spune-le adevărul...

Dar ea stătea în mijlocul patului, trăgîndu-și cearșaful peste sîni cu o privire speriată.

Red Loring îi dădu un ghiont lui Matt și acesta căzu pe podea. Se tîrî pînă la haine și se acoperi, simțindu-se neajutorat și umilit de goliciunea lui. În sfîrșit își trase pantalonii pe el, lăsînd restul hainelor în urmă.

Îl duseră afară și fură nevoiți să-l tîrască între ei, pentru că nu putea păși. Îl puseră pe cal și porniră. Durerea din coaste era atît de puternică, încît Matt leșină. Se trezi cînd îl dădură jos de pe cal, ca pe un sac cu grăunțe. Durerea îi străbătu din nou capul și corpul. Sîngele îi curgea din nas pe brațele și mîinile goale. Nu vedea prea bine; pleoapele îi

erau umflate și aproape închise.

Călătoriră mult prin soarele fierbinte al Texasului, și în tot acest timp leșină de cîteva ori. În cele din urmă, nu-i mai curse sînge din nas, dar sîngele de pe față atrăgea muștele. Își aminti că se opriseră o dată și că îi auzise pe Bailey și Red vorbind cu alți oameni. Prin ochii umflați îl recunoscu pe supraveghetorul de la fermă și doi muncitori. Tocmai se întorceau din oraș și Bailey le spuse că Elizabeth fusese violată și că ei îi vor da o lecție. Apoi călăriră din nou, luîndu-i și pe angajați cu ei.

În sfîrșit se opriră și îl traseră jos de pe cal. Se lovi tare de pămînt și zăcu acolo un timp. La început se gîndi că îl vor lăsa acolo să-l ucidă soarele. În momentul acela nu-i păsa, dar curînd simți mirosul fumului. Reuși să deschidă ochii destul de bine ca să-l vadă pe Bailey scoțînd de sub șa un fier pentru însemnat animalele. Nu-și aminti să-l fi luat înainte de a pleca de la fermă. Sau poate că da...

Atunci înțelese care era *lecția* și își dori să fi murit pe drum sau să-l fi împușcat pur și simplu în cap și să termine cu el — nevinovat sau nu. Cu o putere interioară necontrolată se ridică în genunchi, știind că trebuie să fugă, dar îl văzură și îl puseră jos din nou.

Următorul lucru pe care-l ține minte e că era întins pe burtă, cu mîinile în lături, priponit ca animalele. Nu putu să-și miște decît capul. Îl văzu pe Bailey învîrtind fierul în foc, să fie sigur că e bine pregătit și fierbinte.

— N-am violat-o... spuse, dar își dădu seama că era abia o șoaptă.

Spuse apoi mai tare, cît de tare putu.

— N-am violat-o!

— Închide gura, bastardule.

Red Loring îi răspunsese.

— Fiica mea nu m-ar minți. Ești o lepădătură și ai să plătești pentru că ai violat-o, continuă el.

Angajații se holbau la el fără nici un resentiment. Fierul se înroșea din ce în ce mai mult, pînă cînd vîrful lui deveni alb.

Bailey Loring strînse mînerul fierului cu mîna înmănușată și-l trase de pe foc. Se întoarse spre Matt cu ură în ochi. Matt urlă o dată, dar durerea fu scurtă înainte să-și piardă cunoștința.

Matt își lăsă capul pe banchetă și închise ochii. Multe din ziua aceea se întunecaseră și se șterseră, doar durerea și-o mai amintea bine. Durerea aceeá afurisită. Îl lăsaseră acolo, sub soarele arzător, legat, să moară. Și ar fi murit cu siguranță dacă n-ar fi trecut un om. L-a dezlegat și l-a dus la doctor.

Cînd se restabilise, se hotărî să-l distrugă pe Bailey Loring, și îi fusese destul de ușor s-o facă. În timpul cînd lucrase pentru Loring, Matt bănuise că e implicat în furturi, dar nu se interesase prea mult din cauza lui Elizabeth. Totuși, începu să investigheze, neavînd nimic de pierdut. Aflase că Loring nu fusese la întîlnirea cu ceilalți fermieri în seara aceea, ci însemnase vite furate, într-un camion, la zece mile de fermă. De aceea atunci

avusese fierul roșu la el.

Merse la tribunal și se asocie cu niște agenți *Pinkerton* angajați pentru acest caz. Împreună îi întinseră o capcană și îl prinseră pe Loring asupra faptului. Lui Matt îi păru rău doar că nu reușise să-l implice și pe Red, știind că e amestecat în toată treaba asta. Dar Bailey declarase că Red n-avea nimic de-a face și, pentru că Red fusese la fermă în noaptea cînd îl prinseră pe Bailey și oamenii lui, curtea de justiție îl crezu.

Bailey fusese spînzurat și lui Matt i se oferise un serviciu permanent la *Agenția Pinkerton*. Se întorsese în Texas de multe ori de atunci, dar numai ca să prindă hoți ca Loring. Și de fiecare dată cînd se întorsese, amintirile îl împresurau, îl urmăreau și abia aștepta să piece din nou. Întoarse capul s-o privească pe Sky care dormea în legănatul ritmic al trenului. Îi strînse ușor mîna dar ea nu se mișcă. Era atît *de frumoasă*, de inocentă, de bună. Exact invers decît Elizabeth. Se întrebă cum putuse s-o iubească pe Elizabeth. Trebuie să fi fost pur și simplu flămînd de dragoste și de atenție... și atît de prost să ia totul de bun și să creadă că e drept și adevărat.

Nu mai simțea nimic pentru Elizabeth Loring. Orice sentiment pentru ea murise în ziua aceea în care ea îl trădase.

Distrusese tot ce avusese el mai bun și îl învățase să fie cinic într-un fel în care nici o altă experiență din viață n-o făcuse. Dar Sky McClellan îi adusese o viață nouă. Și îi era recunoscător pentru asta și pentru că acum nu se gîndea la ziua de mîine.

Trenul oprise la Cheyenne exact după orar. Red Sky păși neliniștită pe coridor și așteptă în timp ce Matt lua geanta și sacii din plasa de deasupra. Trebuiau să aștepte ca să se deschidă vagonul cu animale și atunci Matt luă caii.

Sky aștepta lîngă tren simțindu-se de-a dreptul expusă tuturor privirilor, dar erau atîția oameni care veneau și plecau încît nimeni nu părea să-i dea vreo atenția și asta o mulțumi.

Matt aduse, în cele din urmă, caii și-i coborî pe rampa lungă, în pantă.

— Să ducem caii undeva și să găsim o cameră.

— Aș putea eu avea grijă da calul dumnea-voastră, domnule.

Amîndoi se întoarseră auzind vocea tînără.

Matt se uită la băiat, cercetîndu-l deschis. Red Sky văzu expresia de speranță în ochii ca alunele ale băiatului, așteptînd acordul lui Matt. Mai observă și hainele ponosite, părul care avea nevoie de tunsoare și de un piepten. Fu bucuroasă cînd Matt scotoci în buzunarul vestei și scoase o moendă de cincizeci de cenți. Simți că Matt se hotărîse pentru că se vedea pe el însuși în băiatul blond și își amintea de timpul cînd și el, la rîndul lui făcuse tot felul de servicii ciudate din care putea scoate ceva bani să-și umple stomacul.

— Du-i la stație și dă-le să mănînce niște orz și apoi adapă-i.

Băiatul privi surprins moneda de cincizeci de

cenți ca și cum ar fi fost o monedă de aur de douăzeci de dolari. Strînse degetele peste ea cu recunoștință în ochi, dar mîndria era prea mare ca să o arate. Dădu din cap ca și cum ar fi încheiat o afacere.

— Am să am grijă de ei, domnule. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Cred că da. Poți să trimiți un mesaj guvernatorului din partea mea?

Ochii băiatului se rotunjiră de surpriză.

— Cameron Welch? Din clădirea aceea mare de acolo?

Arătă cu degetul în spatele lui.

— Da, el e.

— A, bineînțeles că pot, domnule. Spuneți-mi numai care-i mesajul.

Matt scoase din nou din buzunar un carnețel mic, negru și un stilou scurt. Scrise mesajul, împături foaia și i-o dădu băiatului.

— Dă-i asta guvernatorului din partea mea și adu-mi răspunsul. Sîntem la hotelul de acolo, "Cheyenne", dacă au vreo cameră liberă.

— A, sînt o grămadă de camere. Și nu sînt ocupate. În juma' de oră sînt înapoi, domnule, spuse băiatul băgînd foaia în buzunar cu grijă.

— Nu-i nici o grabă. Fă o treabă bună și nu te grăbi cu caii. Am să-ți mai dau cincizeci de cenți cînd te întorci de la guvernator.

Ochii băiatului se aprinseseră din nou și se ridicară spre Matt cu o privire vecină cu idolatrizarea, ca și cum s-ar fi gîndit că întîlnise pe cineva foarte important, de are atîția bani, cineva bun, care schimbă

mesaje cu guvernatorul teritorial.

Luă caii, iar Matt și Sky traversară strada spre hotel. Nu avură nici o problemă cu recepționerul de data asta și li se dădu o cameră tot la etajul doi, spre stradă. Red Sky gîndi că e ciudat cum hainele schimbă părerea și atitudinea oamenilor față de cel ce le poartă. Nu arăta la fel ca indianca shoshoni de ieri dimineață, din Rawlins?

Matt deschise fereastra, apoi se întoarse spre Sky.

— Vrei să mergem în sufragerie să luăm masa? Cred că sîntem destul de departe de valea Long Moon ca să fii relativ în siguranță.

— Nu mi-e foame, spuse ea. Masa pe care am luat-o în tren a fost mai mult decît destul. Să așteptăm răspunsul de la guvernator.

Matt își dădu vesta și cizmele jos și se întinse pe pat.

— Vino aici, Sky, spuse el, cu mîna întinsă. Ești încordată ca o tobă de război indiană.

Ea rîse și păși spre el, întinzîndu-i mîna. Totul la el era cald și plăcut și o făcea să se topească în brațele lui și să se lase iubită, să uite tot în afară de ei doi, chiar și îndoielile pe care le avusese în privința lui. Privirea lui îngrijorată din timpul călătoriei dispăru.

— Hai să te masez puțin, poate te relaxezi, se oferi el cu o licărire seducătoare în ochi. Nu-ți fie teamă de întîlnirea cu guvernatorul. Vrea doar să rezolve odată problema asta, la fel cum vreau și eu și, mai ales, tu. La urma urmei, afacerile ilicite din state trebuie rezolvate de el.

Ea îl lăsă să-i descheie nasturii de la pelerină și nu se supără cînd mîinile lui întîrziară mai mult, ușor, dar provocator, pe pieptul ei. Îi dădu pelerina de pe umeri și sfredeli cu privirea prin pînza ușoară a bluzei ei albe. Îi plăcea grozav cum îi cădea moale pe piept, scoțînd în evidență formele mai bine decît o făcea bluza din piele tare.

O întoarse cu spatele spre el pe marginea patului înconjurînd-o cu picioarele lui lungi. Cum începu s-o maseze, se destinse.

— Totul va fi gata curînd, spuse el.

— Apoi mă duci înapoi, acasă? întrebă ea încet, întorcînd capul să-i prindă privirea peste umăr.

Matt se scufundă în adîncurile ochilor ei întunecați umbriți de genele lungi, groase. Cum îl captiva, cum îl subjuga! Doar cu privirea și cu apropierea trupului ei.

— Ți-am promis și sînt un om de cuvînt. Dar e așa de rău aici, Sky? Nu ai vrea să trăiești în altă parte decît în munți?

Ea privi din nou înainte. După un timp umerii lui căzură ca împovărați de o greutate mare.

— Nu sînt sigură, Matt. S-ar putea să nu înțelegi, dar eu... nu simt că aș aparține într-adevăr lumii ăsteia. Doar lumii mele personale.

El continuă să-i maseze umerii, încercînd să pară că mărturisirile ei nu-l deranjaseră.

— Așa se întîmplă cu toți oamenii. Poate alergăm așa, la grămadă, dar fiecare are o lume numai a lui. Acum e normal să eviți oamenii; ai stat singură atîta timp. N-ai nevoie de oameni ca să supraviețuiești; și cînd o persoană își e suficientă

sieși, devine un singuratic. Nu-i rău nimic în asta, Sky. Înseamnă doar că ești o ființă puternică. Nimeni nu-ți face o vină din asta. Sper că totul se va termina curînd, dar știi bine că nu te pot duce acasă pînă cînd oamenii ăia nu sînt prinși și băgați în închisoare, sau spînzurați.

— Da, dar cine îi va căuta?

Din felul cum puse întrebarea, simți că ea știe deja răspunsul. Degetele ezitară doar un moment pe umeri înainte să continue.

— Eu. Dacă guvernatorul mi-o cere.

— E periculos, Matt. Oamenii ăia n-o să ezite să te omoare.

— Știu, dar voi fi pregătit. Trebuie să te gîndești că am de-a face tot timpul cu astfel de oameni. Asta mi-e meseria.

Matt se întrebă dacă ei îi păsa într-adevăr de viața lui, sau poate mai degrabă îi era teamă că, odată omorît, ea nu va mai ajunge în munți. Prefera să creadă prima alternativă. Se apropie de ea și-i sărută gîtul; îi plăcea cum respiră și felul cum își lasă capul pe spate. În cîteva secunde era în mijlocul patului și o trase lîngă el. În același timp, începură să se dezbrace unul pe altul. Soarele ce apunea le lumina patul, încălzindu-le trupurile goale. Red Sky, cunoscînd acum plăcerea jocului, îl trase nerăbdătoare în brațele ei.

Matt nu trebui să se mai miște încet sau prudent cu ea. Sky îi primi sărutările fără timiditate sau frică. El îi prinse sînii plin de dorință în mîini și îi gustă sfîrcurile. Ea se arcui spre el și spre focurile amețitoare pe care gura lui le aprindea adînc

în feminitatea ei umezită de dorința de a-l simți pătrunzînd-o tot mai adînc, tot mai fierbinte. Matt se ridică și Sky îi simți bărbăția crescută pe coapsele ei. Zvîcni și ea de dorință. Își ridică picioarele în jurul lui, trăgîndu-și șoldurile, prinzîndu-l captiv în leagănul trupului ei. El îi lăsă sînii și-i prinse gura, cerînd sărutări. Limbile lor dansau un dans, numai de ei știut, în timp ce trupurile se mișcau în același ritm.

Țipară împreună, de plăcere. Cînd graba primului impuls trecu, Matt se răsuci pe spate și o aduse pe Sky peste el. Așezată deasupra, ea simți tensiunea crescînd în ea odată cu bărbăția tare a lui Matt. Din nou, destul de repede. Începu să se miște legănat pe el, unduindu-se cu o știință pe care o dobîndise din dorință, sau mișcîndu-se repede, venind în întîmpinarea loviturilor lui, primindu-l adînc, tot mai adînc în corpul ei cutremurat de fiecare atingere. Îl simțea pe Matt din ce în ce mai aprins, pierdut în ritmul acestei pasiuni, dus de valul plăcerii pe care o simțea la fiecare mișcare. Bărbăția lui deveni mai rigidă sub coapsele ei aprinse și curînd țipă a doua oară, invadată de o plăcere mai puternică decît înainte.

Împlinită, în sfîrșit, căzu peste el și brațele lui o cuprinseră într-o îmbrățișare strînsă și plină de dragoste. Își lăsă capul pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

Matt îi dădu deoparte șuvițele de mătase ce-i căzuseră pe față, șoptind pe buzele ei întredeschise:

— Ești cea mai minunată ființă pe care am cunoscut-o vreodată. Tigroaica mea... minunea mea

din munți.

Ea îl simți crescînd din nou în ea și rîse moale.

— N-am știut ce pierdeam pînă ieri.

— Nici eu.

Gura lui se închise peste a ei flămîndă și o întoarse pe spate. Începu să se miște în ea din nou, cînd auzi o bătaie în ușă.

— Doamne, cred că e băiatul, gemu el.

Se chinui s-o părăsească. Sări să-și tragă pantalonii și cămașa, pe care o lăsă descheiată. Ca întotdeauna luă revolverul în mînă și se duse la ușă, mișcîndu-se pe lîngă ea ca și cum s-ar fi așteptat la o rafală de gloanțe sau o spargere. Sky își adună lucrurile și se duse în spatele paravanului.

— Cine-i?

— Eu sînt, domnule, se auzi vocea băiatului. V-am adus mesajul de la guvernator.

Matt lăsă revolverul și descuie ușa.

— Ai venit repede, spuse, zîmbindu-i.

Ochii băiatului erau mari cît niște farfurii. Abia respira, ca și cum ar fi fugit tot drumul pînă aici.

— Guvernatorul vrea să vă vadă. Acum! Părea foarte bucuros de faptul că sînteți aici.

Matt căută în buzunar și îi dădu cei cincizeci de cenți pe care i-i promisese. Băiatul se holbă la moneda mare din mîna lui cu o bucurie neascunsă.

— Vă mulțumesc, domnule. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Deocamdată nu, băiete, spuse Matt, dar dacă e cazul, am să te anunț. Unde te pot găsi?

În ochii băiatului se citi nesiguranța.

— A... mă învîrt pe lîngă gară... sau pe lîngă

stație.

Voia să spună că, de fapt, nu avea casă. Matt înțelese că probabil dormea în grajdurile stației noaptea, cu sau fără acordul grăjdarului. El însuși o făcuse destul de des și nu mai insistă.

— Atunci, fii liniștit. Te găsesc eu.

Băiatul dădu din cap, mulțumi din nou și o zbughi jos în hall, strîngînd monezile în palmă. Matt îl urmări pînă dispăru pe scări, apoi se întoarse la Sky.

— Să strîngem de aici. E timpul să mergem, spuse el, și adăugă cu un zîmbet subînțeles, la noapte continuăm de unde am rămas.

Jumătate de oră mai tîrziu ieșiră în strada fierbinte. Red Sky nu era sigură dacă din cauza costumului negru sau a schimbării de altitudine îi era mult mai cald decît în munți. Cel puțin, soarele va apune curînd.

Matt îi oferi brațul și ea se prinse de el recunoscătoare, simțindu-se mai în siguranță cînd îl atingea și mergea lîngă el. Drumul pînă la clădirea teritorială păru mai curînd de zece mile decît de cîteva clădiri. Cizmulițele nu erau la fel de confortabile ca mocasinii. În timp ce mergea pe trotuarele aglomerate, fu cuprinsă de un atac teribil de claustrofobie. Totul părea că se închide: clădirile de pe margine împiedicînd vederea și vîntul; oamenii îmbulzindu-se încolo și-ncoace; trăsurile cu cai pe străzi; zgomotul infernal; praful de sub sute de picioare, potcoave și roți iritîndu-i nările...

Ce se va întîmpla dacă guvernatorul va spune că mărturia ei nu e de nici un folos și nu-i va mai oferi protecție? Dar dacă vor trimite pe cineva îna-

poi, ca Matt, în valea Long Moon, dar nu vor găsi criminalii, apoi aceştia vor veni aici s-o caute pe ea? N-aveai unde să te ascunzi aici în oraşul ăsta.

Clădirea era rece şi tăcută, mirosind a ulei de mobilă. Atmosefra calmă o făcu pe Red Sky să se destindă după ce intră, fiind atît de diferită de străziie aglomerate de afară. Holurile erau deschise şi largi, ferestrele înalte şi fără perdele. Pacea şi singurătatea stăpîneau aici.

Matt o conduse pînă ajunse la biroul lui Cameron Welch. Secretara lui, domnişoara Leonore Johnson, stătea la un birou de stejar la uşa ce ducea spre cabinetul particular al guvernatorului.

— Domnule Riordan, îl salută domnişoara Johnson cu un zîmbet. Ce plăcere să vă revăd. Guvernatorul mi-a spus să vă las înăuntru imediat.

Privirea ei trecu de la Red Sky şi o măsură furioasă dar cu blîndeţe.

— Spunea că tînăra va veni cu dumneata, continuă ea.

Matt îi mulţumi şi deschise uşa, lăsînd-o pe Sky să intre prima. Inima îi bătea atît de tare că o simţea în cap, iar mîinile îi tremurau.

Privi în jur cu o mişcare rapidă. Guvernatorul stătea în scaunul lui înalt, de piele, întors spre fereastră. Doar vîrful capului i se putea vedea. Mai erau doi bărbaţi în încăpere şi prezenţa lor o stingherea pe Sky. Arătau duri, nepotriviţi în locul acela şi revolverele le atîrnau pe şolduri. Cel de lîngă fereastră era mic şi îndesat şi faţa îi părea umflată. Celălalt, de lîngă uşă, era tînăr şi subţire, probabil doar cu un an doi mai mare decît ea şi destul de

frumușel. Dădu din cap politicos, într-un fel manierat, cînd ochii li se întîlniră un moment.

Matt închise ușa în urma lor. La zgomotul pe care-l făcu, guvernatorul își răsuci scaunul spre ei încet, ca și cum ar fi avut tot timpul la dispoziție.

În acel moment cerul păru să cadă peste Red Sky. Inima îșI înteți bătăile și genunchii începură să-i tremure. Privirea i se înceţoșă și își spuse că nu poate fi adevărat... Dar sunetul aspru, batjocoritor al vocii guvernatorului era atît de real, atingîndu-i o coardă sensibilă a amintirii, încît n-ar fi putut să-l uite niciodată.

— Nu te simți bine, d-ră McClellan? întrebă el ironic. Ești palidă de parcă ai fi văzut o fantomă.

Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Se holbă la zîmbetul larg, la capul cu păr prea înălbit, la ochii de un albastru spălăcit.

Trebuia să scape. Să fugă. Începu să o ia înapoi spre ușă, dar o mînă o prinse de încheietură.

— Ce s-a întîmplat, Sky? Ceva nu-i în regulă?

Ea își întoarse ochii de la guvernator spre bărbatul care pusese întrebarea — același care o ținea de încheietură. Cînd îl văzu pe Matt, ceva în ea izbucni. Fără să-l avertizeze, se aruncă spre el, lovindu-l, zgîrîindu-l și țipînd.

Există un timp în care se întîlnesc

Întunericul și Zorile.

Capitolul 19

Ticălosule! N-ar fi trebuit să am încredere în tine! Toate vorbele tale au fost minciuni!

Tot ce putea face Matt era să-i apuce încheieturile mîinilor pentru a se apăra de atacul ei sălbatic.

Ochii ei străluciră cu o ură care-i tăia inima în bucăți... era mai dureros ca un cuțit înfipt în inimă. O forță mai mult decît era necesar și-i răsuci corpul cu spatele spre el. Încrucișîndu-i brațele peste piept, o ținea mai strîns decît o putea face o cămașă de forță. Sky încerca în zadar să se zbată,

lovindu-l cu spatele și împingîndu-i pieptul dar, în cele din urmă, trebui să renunțe pentru că puterile îi slăbiseră.

— L-am împușcat... zise ea în șoaptă, aproape scîncind. Am fost sigură că e mort...

Matt privi apoi în sus și văzu unul din oamenii guvernatorului trăgînd pistolul de la șold și îndreptîndu-l spre ei. Celălalt se deplasase în spatele lui Matt și îi ridică ușor pistolul din toc.

Cameron Welch înconjură biroul și se așeză. Era un bărbat mare, avea peste șase picioare înălțime și umeri lați dar, în rest, părea mai degrabă subțire. Zîmbi satisfăcut.

— Nu poți îmblînzi cu adevărat un indian, nu-i așa, Riordan? Sînt ca lupii pe care-i crești de mici, dar nu știi niciodată cînd se vor repezi la tine.

— Ce se întîmplă aici, Welch? întrebă Matt, simțind ceva rece și sumbru lăsîndu-se peste el ca o plasă de vînătoare.

— Exact ce tu și cu mine am plănuit să se întîmple, Riordan. Tu să te duci după femeie, să te prefaci că-i ești prieten și s-o aduci la mine.

Sky încercă să scape din nou.

— Naiba să te ia! Ai știut tot timpul cine-i Welch!

— Eu tot nu știu cine este, scrîșni Matt printre dinți, continuînd s-o țină pe Sky să nu-i scoată ochii.

— Termină, Riordan, răspunse Welch. Nu fă pe naivul de dragul d-rei McClellan. Din cîte văd, voi doi ați devenit... intimi?... Și acum ea află că de fapt, tu te foloseai de ea!

— Welch, ai de dat niște explicații.

— Ai știut de la început poziția mea în această

afacere și că eu am fost unul dintre cei care l-au ucis pe McClellan și tribul lui de bastarzi.

Sky se zbătu mai tare și Matt negă din nou:

— Mincinos ticălos ce ești! Nu mi-ai spus nimic din toate astea! Nu-l asculta, Sky. Încearcă doar să te înverșuneze împotriva mea!!

— Ai știut! țipă disperată.

De furie, lacrimi amare începură să-i curgă pe față, picurînd din cînd în cînd pe mîinile care încercau s-o țină nemișcată.

— N-am știut, Sky! El e mincinosul!

Welch chicoti, amuzat de lupta dintre ei. Apoi continuă cu aroganța și ușurința învingătorului:

— Am știut amîndoi, Riordan, că McClellan mirosise ceva și avea de gînd să ne facă neplăceri. N-am avut altă soluție decît să-l omor. Nu-l puteam lăsa să spună tuturor și să-mi ruineze visul de a deveni guvernator teritorial. În ce-o privește pe Sky, aici de față — privirea lui o scotoci, abia ascunzîndu-și pofta animalică și mulțumirea — ea era doar o recompensă pe care am încercat s-o iau. Nu m-am gîndit că e așa o luptătoare. Mama și sora ei, cu siguranță nu erau. Ele au crezut că dacă ne dau ce vrem n-o să le omorîm.

Izbucni într-un hohot de rîs sadic, care-i provocă lui Sky un gol în stomac. Voia să-l omoare, dar tot ce putea face era să stea acolo, cu pumnii strînși, cu unghiile adînc înfipte în palme, și să sufere văzîndu-se captivă în brațele omului în care avusese încredere, pe care-l iubise, și care, acum, o trădase. Visul cu vulturi fusese o avertizare! De ce nu ascultase?

Apoi Welch îi vorbi direct ei.

— Văd că cei șapte ani te-au făcut o femeie în adevăratul sens al cuvîntului, Sky. Cred că tu și cu mine vom avea șansa să continuăm de unde am rămas. Mă bucur că nu m-ai uitat după atîția ani... cum nici eu nu te-am uitat deloc. Acum, spune-mi de cine îți mai amintești din ziua aceea?

— De nimeni! răspunse ea sfidător, cu spatele înțepenindu-se în pieptul lui Matt.

Welch chicoti.

— Doar nu te aștepți ca eu să cred asta, nu-i așa? Eu cred că trebuie să te fi uitat bine la ceilalți...

Înainte ca ea să răspundă, Matt i-o tăie:

— De ce ai trecut de partea cealaltă a legii, Welch? Ce speri să cîștigi? De ce nu-ți vezi de treabă cinstit, ca McClellan? Ai fi ajuns la fel de departe — sau poate chiar mai departe. Cred că tu erai și ești cel care fura vitele rezervației. Am dreptate? Nu-i de mirare că indienii n-au putut face nimic.

Zîmbind pe furiș Welch dădu din cap.

— Încă mai faci pe nevinovatul, Riordan? Ai știut totul încă înainte de a intra în cazul ăsta. Ca fiecare din oamenii mei, ți s-a spus totul.

Matt îi dădu drumul lui Sky și țîșni spre Welch, gata să-l ucidă cu mîinile goale.

— Ticălos mincinos! Nu sînt unul din oamenii tăi!

Dar înainte de a-și pune mîinile în gîtul lui Welch, simți metalul apăsat pe piept. Welch trăsese un pistol din buzunarul vestei și stătea acum calm în același loc, zîmbind arogant.

— Treci înapoi lîngă femeie, Riordan, ordonă el. Văd că ai de gînd să ne dai bătaie de cap și nu văd de ce, de vreme ce am avut o înțelegere și atît. Dar n-are importanță, pentru că am plănuit să vă omor încă de la început. Vezi, știi prea multe și nu ești un om în care să mai am încredere. M-ai întrebat de cirezile din rezervație. Am să-i explic d-rei McClellan, ca să n-aibă nici o îndoială de ce a fost omorît tatăl ei și de ce ea îl va urma curînd. Cirezile rezervației sînt ținte ușoare, d-ră McClellan, și majoritatea vitelor n-au nici un semn pe ele. Dar mă îndoiesc că un om deșteapt ca tatăl tău, sau Riordan, din aceleași motive, ar înțelege dorința de putere și de bogăție. Eu le-am vrut pe amîndouă; voiam controlul asupra văii Long Moon, unul dintre cele mai bune teritorii pentru pășunat. Erau prea mulți fermieri de doi bani, cu cîteva vite care se mutau aici și am văzut că sîntem pe punctul de a pierde ce ne aparținea de drept. Acum am aproape tot, eu și partenerul meu financiar, Rusty Glassman. Și, bineînțeles, în ochii lumii, pămîntul pare că aparține numeroșilor mici fermieri, dar, de fapt, tot al nostru e. Vezi, oamenilor nu le place ca liderii lor politici să aibă prea mult din ceea ce stăpînesc ei pentru că, normal, ar avea o tendință spre lăcomie.

— Nu cred că Rusty Glassman e amestecat în afacerea asta, îl bruscă Red Sky, furioasă. Era tatăl lui Monty și era prieten cu tata! Nu se putea să fi condus el uciderea familiei mele.

— Mi-e teamă că nu-l cunoști pe Rusty prea bine. Nu numai că a condus-o, el a plănuit-o.

— Dar Monty...

— A fost ucis. Da, știu. A fost un lucru destul de nefericit. Săracul băiat, s-a aflat la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Spui că Glassman și-a ucis propriul fiu? întrebă Matt nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Welch plescăi din limbă.

— O, Riordan. De ce insiști în încercarea ta de a o face pe femeia asta să creadă că n-ai știut nimic despre toate astea? Dar, ce mai contează dacă tot veți muri amîndoi. Deci, să continuăm. Glassman n-a avut de ales în privința fiului său, Bineînțeles, nu el l-a omorît. Eu am făcut-o, în locul lui. Băiatul l-a recunoscut chiar și cu basmaua pe față și Monty era destul de prost ca să refuze să ni se alăture. Dar, de ajuns! Voi doi veți fi conduși înapoi la Lander, de mine și de gardienii mei și, cînd ajungem acolo, Rusty o să vă povestească singur continuarea.

Gardienii îi legară cu sfoară de încheieturi.

— Duceți-i, spuse Welch. Țineți-i închiși în magazia de lemn pînă pleacă primul tren spre Rawlins.

— De ce ne duci înapoi la Lander, Welch? întrebă Matt disprețuitor. De ce nu ne ucizi aici?

Bărbatul îndesat îl lovi pe Matt în spate cu revolverul, chiar sub semnul imprimat pe umăr.

— Închide gura și mișcă, Riordan.

Matt rămase înțepenit pe podea.

— Nu mă mișc pînă nu primesc un răspuns.

Welch scoase un trabuc din buzunarul hainei și făcu toate pregătirile pentru a-l aprinde fără grabă. În cele din urmă trase din el și suflă fumul spre ta-

van, privindu-l printre gene.

— Bine, Riordan. Rusty vrea să te vadă pe tine și pe d-ra McClellan. Se pare că vrea să vorbească ceva cu voi.

— N-am nimic de discutat cu Rusty Glassman. Nici măcar nu-l cunosc. Poate că doar ți-e teamă să ne ucizi aici, Welch, teamă că cineva va afla ce ai de gînd, de exemplu, secretara de acolo.

Welch dădu din umeri ca și cum era o problemă delicată care îl deranja și care începea să-l îngrijoreze.

— Ar fi mai bine să n-o fac aici. Nu-mi plac omuciderile în orașul meu. Știi, dă orașului faimă proastă și face oamenii să nu se mai mute în zonă.

— Ca în cazul văii Long Moon?

Welch părea ușor amuzat de previziunile și întrebările lui.

— De fapt, da. Dar Rusty și cu mine aproape că ne-am atins scopul. Am cumpărat o bună parte din pămîntul din valea Long Moon. Și, bineînțeles, Rusty a luat toată bucata de zece mii de acri a lui McClellan, pe nimic. Cei care au rămas acolo își văd de treaba lor și nu sînt o amenințare pentru noi, deocamdată. Mulți dintre ei sînt atît de săraci, încît o să sfîrșească prin a pleca oricum peste puțin timp. Atunci ne băgăm noi și le facem o favoare cumpărîndu-le pămîntul.

— Și, bineînțeles, că vă asigurați ca el să nu se îmbogățească și s-o șteargă de aici, furîndu-le vitele și distrugîndu-le sau furîndu-le proviziile de apă, astfel eliminînd și micul profit pe care l-ar putea avea.

— A, bineînțeles, Riordan. Și avem și cîte un rebel ucis, cînd și cînd. E mai încet așa, dar mai puțin evident pentru ceilalți.

Se întoarse și le spuse celor doi oameni ai săi.

— Bine, băieți. Luați-i pe ăștia doi de aici. Mai am niște treabă înainte de a porni spre Lander mîine dimineață.

N-aveau nici o șansă să fugă. Cei doi gardieni îi îmbrînciră în magazie și le legară mîinile și picioarele.

— Ține-ți gura închisă, spuse fața umflată pe nume Arnold, altfel descarc arma în voi. Sînt chiar lîngă ușă și nu vă mai dau încă o șansă să tăceți.

— Un foc de armă o să aducă șeriful, spuse Matt.

— Poate, dar eu am să fiu plecat înainte să fie el aici. Am ordin de la Welch să vă ucid dacă e cazul. Vă ține în viață doar pentru că i-a promis lui Glassman că o va face. Sînt sigur că, din partea lui, v-ar dori imediat morți și afacerea închisă. Sfatul meu e să trageți un pui de somn. O să-i duceți dorul chiar înainte de a termina de traversat teritoriul.

În lungile ore care trecură, cei doi gardieni se schimbară unul pe altul. Le aduseră ceva de mîncare, dezlegîndu-le mîinile cît să poată mînca. Amîndoi îi urmăriră cum mănîncă, cu armele îndreptate spre ei, gata să tragă.

Matt și Sky stăteau la cîțiva pași unul de altul, cu spatele la perete. Sky refuză să se uite la Matt și chiar să-i vorbească. După ore de liniște, făcuse tot ce putuse.

— N-am știut cine era Welch, Sky. Pe cuvînt, ar fi trebuit să mi se pară suspectă asemănarea lui cu descrierea ta despre cel care te-a atacat. Dar nu știu de ce n-am pus amănuntele cap la cap. Toată porcăria asta pe care ți-o spune el despre faptul că aș fi și eu amestecat e doar un mod de a te arunca împotriva mea ca să nu încerci să fugi cu mine.

Ochii ei scăpărară.

— Aș prefera să mor acum decît să plec undeva cu tine. Dar, cel puțin, îți faci datoria. E liniștitor să știi că totuși mai e ceva dreptate în lume.

Deodată ușa de la magazie se izbi de perete. Corpul plin al lui Arnold umplu cadrul ușii.

— Am auzit vorbe pe-aici! Mai bine n-ați plănui nici o evadare. Dacă nu tăceți, vă pun căluș în gură. Nu mai primiți nici o avertizare.

— Am crezut că ai spus că ne împușți, răspunse Matt cu un rînjet provocator pe buze.

Arnold se găsi în fața unei hotărîri pe care nu o putea lua. Să șoptești nu era același lucru cu a țipa după ajutor și era foarte confuz pentru că nu știa ce să facă.

— Culcați-vă, spuse el, în cele din urmă și trînti ușa lăsîndu-i singuri.

Matt își lăsă capul pe peretele din spatele lor, uitîndu-se la tavanul negru al clădirii vechi. Ceea ce îl uimea era faptul că nu se simțea lipsit de speranță. Ajunsese și în situații mai rele ca asta dar era îngrijorat pentru Sky. Va fi neajutorat dacă Welch va încerca din nou să-și îndrepte poftele spre ea. Și, de vreme ce nu putea s-o convingă că

și el era o victimă, n-o va putea convinge nici să plănuiască evadarea lor.

În momentele acelea urîte, se blestemă că vigilența îi slăbise pentru că se îndrăgostise. De ce crezuse, fără să mai cerceteze, în cinstea lui Welch? Pentru că era un om care avea puterea? Singur, lucrul ăsta ar fi fost de ajuns să-i arate necinstea. Mulți oameni cu poziții înalte în politică nu ajunseseră unde erau fără să-și infirme propriile principii sau chiar să se vîndă în întregime.

În cele din urmă, cam pe la miezul nopții, Sky adormi. El se tîrî mai aproape de ea, dîndu-i umărul lui cînd adormi. Prima dată ea îl refuză, apoi îi fu prea somn ca să mai facă vreo obiecție.

În orele care urmară, se gîndi la ce spusese Welch. Era nedumerit în privința lui Glassman și se întrebă ce putea să discute Glassman cu el. Avea sentimentul sumbru că de fapt pe Sky o voia mai mult, dacă ceea ce spusese Welch despre el era adevărat, adică faptul că el fusese creierul din spatele ucigașilor familiei McClellan.

Încercă să se gîndească la călătoria ce-i aștepta și la un loc bun pentru o evadare; asta era singura lor șansă pentru că nu vedeau nici o umbră de milă la cei care-i legaseră. O s-o facă pe Sky să meargă cu el chiar dacă va trebui s-o răpească. O va convinge el cumva că tot ce spusese Welch era o minciună.

Sky se închisese din nou în sine și lucrul acesta îl durea cel mai mult. Simți că o dezamăgise. Dacă i-ar fi spus că o iubește, că vrea să se căsătorească cu ea, încrederea ei în el ar mai fi

fost atît de ușor risipită? Știa prea bine că de multe ori, pentru a supraviețui, nu trebuia să crezi decît în tine și Sky McClellan era o femeie care învățase lecția asta grozav de bine.

Mai era încă un drum lung pînă la Lander și el nu era un om care să se sperie în fața morții, mai ales, în fața unor ticăloși ca Welch. S-ar putea să moară cînd totul se va termina, dar va face pe dracu-n patru ca să-l ia și pe Welch pe el.

Înainte de ivirea zorilor gardienii le dezlegară picioarele și-i duseră, cu arma în spate, în depou. Nimeni nu sosise încă, dar aveau să vină curînd. Caii erau deja urcați în vagonul pentru animale. Matt și Sky fură împinși înăuntru cu animalele și duși la celălalt capăt al vagonului. Welch stătu cu ei puțin, doar cît gărzile le legau picioarele.

— Cînd ajugem la Rawlins, călărim pînă la Lander, spuse el. După cum vedeți, v-am adus caii și lucrurile. Nu voiam să lăsăm vreun semn în urma voastră. Nimeni din Cheyenne n-o să vă ducă dorul și nici n-o să se întrebe ce s-a întîmplat. Se vor gîndi că vă continuați călătoria.

După ce plecă, gărzile încuiară ușa pe dinăuntru și puseră o bară ca nimeni să nu mai poată intra.

Cînd se lumină de ziuă trenul își începu călătoria spre Rawlins. După cîteva ore, garda cea tînără, Balkin, își destupă bidonul. Arnold, celălalt, păru să gîndească că e o idee bună și îl urmă.

Cînd văzu apa, Sky își dădu seama ce sete îi era. Își simțea limba uscată și înghițea încontinuu pentru a o umezi. Era grozav de cald și urît miro-

sitor în vagonul aceia cu animale. Sky se uită lacomă spre bidonașul lui Balkin. El își șterse gura cu mîneca, aproape cu vinovăție și încercă să evite privirea lui Sky. În sfîrșit, se ridică și merse spre ea.

— Vreți o gură de apă, doamnă? întrebă blînd, întinzîndu-i bidonul.

Arnold aproape se înecă, tuși și-și luă bidonul de pe buzele groase.

— Ce naiba ai de gînd să faci, Balkin?

Balkin își duse mîna dreaptă la pistol și expresia blîndă cu care o întrebase pe Sky se transformă într-un rînjet sălbatic.

— Îi dau doamnei o gură de apă, bastard prost. Mă poți împiedica?

Arnold rămase interzis în fața limbii ascuțite a lui Balkin, dar nu pentru mult timp.

— Pe dracu', ea nu-i doamnă. E o corcitură care încearcă să fie o doamnă. Las-o să-ți scape și îți va lua sclapul înainte să clipești.

Arnold își duse din nou bidonul la gură și gîlgîi, vărsînd o bună parte pe la colțurile gurii buzate pe pieptul cămășii murdare. Balkin se lăsă pe vine, între Sky și Arnold ca să-i poată vedea pe amîndoi.

Ținea bidonul în fața lui Sky. Bineînțeles că ea nu-l putea lua pentru că mîinile-i erau legate la spate, dar el îi duse bidonul la buze și îl ridică ușor. Cîteva picături căzură pe costumul ei negru și el își ceru scuze. Cînd se gîndi că băuse destul, îi șterse ușor apa de pe bărbie cu un deget, ca și cum ar fi simțit că nu era corect s-o atingă.

Matt stătuse liniștit tot timpul, privind, dar fierbînd în sinea lui. Îl înnebunea felul în care o privea Balkin pe Sky și cum o atingea tandru, iar ea îi răspundea cu blîndețe. O durere cumplită îi cuprinse pieptul și era turbat de furie cînd Balkin se întoarse spre el.

— Vrei apă, Riordan?

Matt dădu din cap și Balkin îl ajută cum făcuse cu Sky, doar că nu se deranjă să șteargă picăturile de apă de pe față și Matt se șterse singur cu umărul. Balkin astupă bidonul și își schimbă poziția, dar rămase tot pe călcîie.

— Am *fost odată la Winds s-o caut pe ea. N-am* găsit nimic decît o mînă de indieni încăpățînați. Nu știu cum ai reușit să dai de ea, Riordan. E un altfel de ținut și eu nu sînt obișnuit cu el. Eu sînt din sus, din Matagorda Bay... Texas.

— Pistolar plătit? întrebă Matt rece și ochii se îngustară disprețuitor.

El dădu din cap.

— Da... ca și tine.

— Nu chiar, Balkin. Noi sîntem de părți diferite ale legii.

— Poate, Riordan. Dar amîndoi ucidem ca să trăim.

Matt nu-i răspunse:

— Arma aia a ta a văzut multe, Riordan. Sau ai tras la țintă mult timp sau ți-ai petrecut timpul apărîndu-te. Cîți oameni ai ucis?

— Balkin, pleacă de lîngă prizonier, se băgă Arnold din nou cu o privire îngrijorată în ochii mici, aproape închiși. Nu știi ce ne-a spus guvernatorul?

— Tacă-ți gura, sări Balkin. Simt nevoia să vorbesc și cu altcineva decît cu tine.

Apoi își întoarse atenția din nou spre Matt.

— Presupun că ești destul de rapid?

Ochii lui Matt îl priviră pe tînărul păzitor cu nerăbdare disprețuitoare.

— Rapiditatea nu contează aproape deloc pe lîngă o țintă luată corect.

— Aș vrea să mă întrec odată cu tine. Cred că minți.

— Bine, întreabă-l pe Welch. Poate te lasă să-mi dai arma mea înapoi ca să te pot împușca.

Balkin tăcu un timp, refuzînd să se lase enervat de atitudinea lui Matt față de el, ca și cum ar fi înțeles-o foarte bine. Continuă să-și petreacă timpul într-o conversație ușoară.

— Nu pari prea îngrijorat că o să mori, Riordan.

— Nici tu.

Balkin reuși să chicotească.

— O să-ți fie foarte greu să mă ucizi fără o armă și legat, așa, ca un curcan pentru Ziua Munților.

Matt făcu o mină amuzată.

— Nu vorbeam că am să te ucid eu, Balkin, vorbesc despre Welch că o să te ucidă după ce îi vei fi servit scopul lui și totul se va termina. Doar nu-ți imaginezi că te va lăsa în viață după tot ce știi despre el, nu-i așa? Nu poate risca să-ți dea drumul pe stradă ca să poți spune tuturor totul despre el într-un moment de slăbiciuune, după o beție.

Încurcat de ceea ce încerca Matt să-i sugereze, Balkin se ridică.

— Poate avea încredere în mine!

— De cît timp ești cu el? De ani? Luni? Săptămîni? Gîndește-te. Într-un fel sau altul ai fi fraier să crezi că ești de neînlocuit.

— Termină cu vorba, îl averiză Arnold din nou. Guvernatorul mi-a spus să nu vorbim cu el.

Balkin veni lîngă Arnold. Era inteligent, ceea ce nu se putea spune despre Arnold. Era și destul de experimentat ca să știe că Riordan avea dreptate. Riordan era cu un an, doi mai în vîrstă decît el, poate, dar ochii arătau înțelepciunea experienței mai presus de vîrstă. Riordan era un pistolar cu toate drepturile, chiar dacă nu-i plăcea asta, și Balkin cunoștea oameni ca Welch. Indiferent dacă Riordan fusese într-adevăr amestecat în afacerea asta, Balkin nu știa, dar oricum, planul lui Welch de a-l ucide pe Riordan era un exemplu elocvent de modul cum Welch scăpa de oamenii de care nu mai avea nevoie și care știau prea multe despre el.

Asta îl stînjenea pe Balkin. Va fi atent să nu-i întoarcă spatele lui Welch. Și nici lui Arnold.

Cînd ajunseră la Rawlins, brațele lui Matt și Sky amorțiseră și încheieturile li se înroșiseră de la frînghii. Fură urcați pe cai cu mîinile tot legate la spate. Apoi Welch îi grăbi să iasă din oraș.

Prima noapte în tabără, Matt și Sky se sprijiniră de un bolovan în timp ce cei doi din garda de corp a lui Welch căutau lemne în pădure să facă focul. Welch luă șaua de pe cai și-i priponi.

— Nu e nici un copac să ne acopere, îi șopti Matt lui Sky. N-o să putem fugi.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Nu te mai juca cu mine, Matt. Chiar dacă aș putea scăpa, n-aș pleca cu tine.

Welch se uită spre ei.

— Fără vorbe, dacă nu vreți să vă înfund gura cu cîte un căluș.

— Să vorbești nu poate face rău nimănui, Welch, răspuse Matt

— Atunci vorbește destul de tare să te poată auzi toată lumea.

— Foarte bine, guvernatorule, spuse Sky îndrăzneață, cu un ton mai ironic decît al lui Matt. Căutam vreun tufiș mai înalt să mă pot ascunde. Aș vrea să-mi schimb hainele și o femeie are nevoie de puțină intimitate din cînd în cînd.

Privirea rece a lui Welch o sfredeli. Matt se temu că acum e timpul ca Welch s-o forțeze, iar Matt era neajutorat și nu-l putea opri. Dar Sky, războinică, era atît de plină de ură și venin încît părea că singură caută necazul cu lumînarea. Cel puțin guvernatorul nu era obișnuit să călărească atît de mult și de întins. Avea o meserie de birou de mulți ani. Era obosit și i se citea clar pe față, în expresia extenuată, că fusese o zi lungă pentru el. Poate asta măcar va fi în avantajul lor.

Ar fi vrut să poată sări pe el și s-o îndepărteze pe Sky. Dar orice încercare de a face ceva ar fi însemnat, în acel moment, sinucidere curată. Dacă ar avea noroc și ar reuși să scape — și Matt se îndoia că Sky ar fi de acord — ar fi oricum pentru puțin timp. Pînă în zori ar fi localizați în țara asta de cîmpie. Singura șansă ar fi fost să ia toți caii sau să-i gonească și să-i lase pe adversari pe jos.

Dar nu putea face nimic cu mîinile legate la spate. Și caii erau cumplit de obosiți în noaptea asta; n-ar putea, oricum, să ajungă destul de departe.

În cele din urmă Welch spuse:

— Bine, domnișoară McClellan. Te las să-ți faci treaba, dar nu încerca să fugi. Te-aș prinde oricum și sînt sigur că băieții or să se gîndească la o pedeapsă bună pentru tine.

Sky privi gărzile care făceau focul. Arnold rînji la ea, dar Balkin îl privi tăios pe Welch cu ochii îngustați dezaprobator.

— Am nevoie de mîini libere, spuse ea.

Welch nu păru prea fericit, dar îi dezlegă frînghiile de pe încheituri. Începu să și le frece ca să potolească înțepăturile.

— Vreau și geanta, se poate? Vreau să mă schimb în costumul de piele.

Welch ezită din nou. Era sigur că ea avea de gînd să facă ceva. Îi controlase personal geanta și luase tot ce ar fi putut fi folosit ca o armă, dar n-avea încredere în ea. La urma urmei, mai încercase o dată să-l ucidă. Trăise șapte ani ca sălbaticii și Welch era sigur că luase obiceiurile lor imprevizibile și periculoase. Atitudinea ei ironică, încrezătoare, îl descuraja. Nu părea să-i fie frică de el sau de orice altceva. Era ca și cum provoca moartea să vină la ea, și dacă venea, avea s-o aștepte cu brațele deschise.

— Bine, spuse el, încercînd să nu lase să se vadă că era descurajat, rușinat de frica pe care o avea de ea. Dar, dacă nu te întorci în zece minute, îl omor pe Matt.

Buzele lui Sky se mișcară într-o grimasă.

— N-ai decît. El nu înseamnă pentru mine mai mult decît eu pentru el.

— Nu te cred, Sky. Reacția ta cînd te-a trădat a fost prea puternică pentru o persoană care pretinde că nu-i pasă. A făcut o treabă excelentă seducîndu-te, chiar pînă la a te îndrăgosti de el.

Ochii lui răi alunecară peste pieptul ei, scos în evidență cît se poate de ispititor de pelerina strînsă.

— Îți dau zece minute, apoi îl ucid. Și vin eu după tine.

Ea n-avea nevoie de interpretările lui, dar tot ce putu face fu să-i rînjească înainte de a intra în întuneric cu hainele în mînă.

Cînd fu destul de departe de tabără ca ei să n-o poată vedea, începu repede să se dezbrace. Inima îi bătea puternic, numărînd secundele și minutele. Se aștepta în orice moment să audă un foc de armă. Asta ar putea fi șansa ei de a fugi și a se ascunde în întuneric și știa sigur că-i poate păcăli. Dar nu-l putea urî pe Matt într-atît încît să-l lase acolo, știind că Welch l-ar ucide dacă ea nu s-ar întoarce. Nu, nu-l putea urît atît de mult încît să-l vadă murind. Era atît de confuz totul. Oare el spunea adevărul? Voia să-l creadă, dar cum putea face asta? Îl crezuse o dată și uite ce-i făcuse el.

Să se grăbească. Trebuia să se grăbească. Trebuia să-și pună costumul repede. Cel puțin, dacă avea pantalonii de piele și avea ocazia s-o șteargă, putea fugi. Va fugi cu Matt, dacă trebuie, dar numai pentru că și el era acum prizonier. Găsi că e

o ironie dulce-amară faptul că inamicii pot deveni prieteni, doar ca să devină din nou inamici.

Aruncă tot în afară de lenjeria de corp și își trase bluza din piele de căprioară peste cap. Tocmai își trăsese pantalonii și-i lega cu șnurul în talie cînd un braț o smulse din întuneric și o strînse puternic de gît. Țeava rece a unui revolver se simți în spatele ei. Un chicotit stupid îi trimise fiori reci pe șira spinării.

— Țipă sau strigă după ajutor și Arnold are ordin să-i tragă un glonte în cap lui Riordan — fără drept de apel. Noi doi avem o mică petrecere. Așa că va trebui să fii de acord, dacă vrei să-l mai vezi pe Riordan. Te voi elibera, continuă el, șoptindu-i în ureche, și mai bine nu fă nici o mișcare greșită...

Brațul lui își lărgi strînsoarea și ea se eliberă. Păși ferm și privi spre focul îndepărtat. Văzu silueta neagră și grasă a lui Arnold mișcîndu-se în jurul unei lumini portocalii, dar nu-și dădu seama dacă el sau Balkin o văd în întuneric. Chiar dacă ar fi putut, nici unul din ei n-ar veni s-o salveze. La nevoie, l-ar ajuta pe el să facă ce vrea cu ea, apoi ar veni rîndul lor.

Își dădu seama, în acel moment, că măcar avusese parte de dragostea unui bărbat deosebit ca Riordan, străinul ei blond, prietenul ei, iubitul ei, trădătorul ei! O, Doamne, cum putuse să se înșele atît în privința lui după ce-i dăduse trupul ei, inima, sufletul! Cînd făcuseră dragoste, fusese atît de sigură de sentimentele lui pure pentru ea. Sau îl acuza acum pe nedrept?

— Riordan ar vrea să te ajute, spuse Welch, dar l-am legat de un copac și va avea mult de muncit ca să se elibereze. Știi, cred că ține la tine. Mi-a promis că mă ucide dacă mă ating de tine.

Sky înghiți greu, durerea din inimă crescînd confuz. Dacă ar putea vorbi cu Matt singuri, atunci poate... Dar avusese șansa asta noaptea trecută. Știa că două șanse erau lucruri care veneau foarte rar.

Se uită pe furiș în întuneric, dorind să găsească o cale de scăpare.

— Te gîndești să fugi? întrebă Welch disprețuitor. Nu te gîndi, pentru că, dacă fugi, trag un foc de armă, cum am mai spus și Arnold îl va ucide pe Riordan.

— Mă tot amenințI cu moartea lui Riordan.

Își rotunji buzele disprețuitor, sperînd să poată ascunde adevăratele ei sentimente

— Chiar crezi că-mi pasă dacă îl ucizi după ce m-a păcălit? Doar dacă tu ești cel care minte și nu el. Ei, cum e, Welch?

Zîmbetul batjocoritor al lui Welch se lărgi. Ținti cu arma spre inima ei.

— Ai vrea să știi, nu-i așa? Ei bine, am de gînd să te las să ghicești. Acum, scoate-ți pantalonii. Tu și cu mine avem o veche problemă ce trebuie pusă la punct.

Ea simți că ar vrea s-o omoare mai mult decît ar vrea s-o violeze. Oare pofta îi va întuneca memoria și va uita că Glassman îi voia pe amîndoi, pe ea și pe Matt, înapoi în valea Long Moon?

Vii? Va muri aici, pe dealurile astea singuratice, departe de casă?

Trase de șnurul de la brîu. Era încolțită și n-avea șanse de scăpare. Pantalonii căzură ușor pe gleznе, scoțînd la iveală lungimea picioarelor. O flacără drăcească licări în ochii lui Welch.

— Destul acum. Scoate bluza.

Mînia ei creștea. Voia să lupte. Dacă ar fi fost doar viața ei în joc, s-ar fi luptat. Și ar muri luptînd. Dar n-avea importanță cum o trădase Matt, și pentru ce motive, dar îl iubea prea mult ca să-l vadă murind din cauza ei.

Trase bluza de pe ea și o lăsă să cadă pe pămînt. Pierzîndu-și răbdarea din cauza încetinelii ei, Welch o înșfăcă de mijloc și o puse la pămînt. Cu una din mîini îi ținea ambele încheituri ale mîinilor strîns deasupra capului. Cu o mișcare rapidă, cu mîna liberă, îi rupse cămașa, dezgolindu-i sînii în aerul rece al nopții. Deodată o voce răsună în noapte și cocoșul tras al unei arme îi îngheță mișcările.

— Poate aștepta, guvernatorul... Nu e nici timpul, și nici locul.

Welch nu se mișcă de lîngă ea. Ignorîndu-l pe Balkin, îi pipăi sînii cu asprime.

— Nu mă pot gîndi la un timp sau la un loc mai bun ca ăsta. De ce nu-mi ții companie, Balkin? E o pisică sălbatică și m-ai putea ajuta. Ai putea să-ți iei și tu partea. Pun pariu că de mult n-ai mai avut o femeie. Gîndește-te. E aici ca să fie luată. Și e și fainâ.

— Îmi place ca femeile să mă vrea de bunăvoie, guvernatorule. Și, pe lîngă asta, ai face mai bine să aștepți pînă la ferma lui Glassman. Poți să încerci așa ceva aici, dar s-ar putea să dispară ca și prima dată.

— Nu se poate, pentru că tu și Arnold o să mă ajutați.

— Nu neapărat. Cînd ne-ai trimis pe noi doi în Winds s-o căutăm, am auzit niște povești sinistre. Nu ți-am spus niciodată ce cred indienii shoshoni despre ea, nu-i așa? Ei bine, ei o numesc *Femeia Vîntului* și cred că e o fantomă. Nu m-ar surprinde dacă s-ar transforma într-un abur alb și ar dispărea. Indienii au și vrăjitoare, guvernatorule. N-ai știut? Vrăjitoarele astea au mari puteri și pot lua tot felul de înfățișări. Ce-ai zice dacă, tocmai cînd ești în ea se transformă în panteră? Eu, personal, n-aș risca.

— Închide gura, Balkin și vino să mă ajuți.

— Nu fac asta, guvernatorule. Nu-mi plac jocurile astea.

Welch se ridică furios de pe Sky și, încă ținîndu-i încheieturile, o ridică în picioare. Nu putea să-și acopere goliciunea, dar Balkin privea fix la Welch, salvînd-o, amabil, de o nouă umilință.

— Du-te dracului de-aici, Balkin, înainte să te ucid, ordonă Welch.

— Ar fi la fel de înțelept din partea ta să nu mă ucizi, guvernatorule. Ai nevoie de mine să-i păzești pe ăștia doi pînă la Lander. Glassman n-ar fi prea încîntat, dacă vii iar la el cu mîinile goale.

Își amintea foarte bine cum, acum șapte ani, Rusty Glassman îl găsise pe munte, împușcat într-o parte și Sky McClellan dispăruse. Un timp Glassman îi ținuse pistolul la tîmplă și îl amenințase că-l termină dacă fusese atît de prost să o scape din mînă. Totuși, în cele din urmă, Rusty se potolise și îl dusese la doctor, mințind că avusese un accident la vînătoare.

De atunci Rusty devenise mai aspru și mai dur decît înainte. Și asta din cauza tîrfei de McClellan. Nu, Rusty n-ar avea nevoie de nici o scuză ca să-i tragă un glonte în cap oricui i-ar fi încurcat planurile pentru a doua oară. N-avea nimic de pierdut, oricum. Rusty voia să se răzbune și n-ar fi bucuros să i se ia ocazia. Poate că Balkin avea dreptate. Poate putea să aștepte. Tic, oricum. Acum n-ar mai fi putut-o avea, chiar dacă încerca.

— Bine, Balkin. Poate că de data asta ai dreptate. Ia-ți arma din fața mea și să ne întoarcem în tabără.

— Dacă e același lucru pentru tine, guvernatorule, aș prefera să-ți iei mai întîi tu arma din fața mea.

Welch chicoti din nou, calm și stăpîn pe sine, dar ușor amuzat. Își puse revolverul în toc.

— Deci, n-ai încredere în mine. Da, cred că un om rămîne în viață mai mult timp dacă nu are încredere în nimeni. Dar nu uita cine te plătește, Balkin. Cine-ți cumpără whisky-ul și femeile tale, de bunăvoie.

Balkin lăsă arma, dar n-o puse în toc.

— N-am să uit, guvernatorule. Am o treabă de făcut aici și am de gînd s-o duc la capăt. Cred doar că nu-ți folosești judecata în chestia asta. Văd și eu de ce ți-ar place femeia. E foarte frumoasă. Dar treaba asta poate aștepta.

Welch cedă cu un zîmbet, ca și cum fusese pus la punct asupra unei chestiuni care n-ar fi avut, oricum, nici o consecință. Își punea din nou masca de politician zîmbitor. Se întoarse spre Sky:

— Petrece cîteva zile gîndindu-te, anticipat la ce vom împărtăși împreună, domnișoară McClellan. S-ar putea chiar să aștepți cu nerăbdare.

Se întoarse în tabără, fără să privească înapoi să vadă dacă ei îl urmau. Cînd Welch fu lîngă foc, Balkin o privi serios pe Sky. Ea tocmai își ridica pantalonii peste trupul gol.

— Îți mulțumesc, șopti ea, cu inima bătîndu-i la fel de puternic, abia putînd să respire.

— Nu-mi mulțumi încă, domnișoară McClellan. N-am să-l pot opri cînd ajungem la ferma lui Glassman.

În umbrele pădurii își dezvelesc colții
Lupii roșii ai Morții.

Capitolul 20

Când ajunseră în sfîrșit în Lander, trecură pe lîngă oraș și călăriră direct spre valea Long Moon.

Soarele apunea.

În cei șapte ani care trecuseră, valea nu se schimbase prea mult. Doar ferma lui Rusty Glassman era goală și neîngrijită, pentru că el locuia acum în casa lui McClellan.

— Cum poate trăi în casa tatălui meu după tot

ce-a făcut acolo? îl întrebă Sky pe Welch. După ce Monty a fost ucis acolo?

Buzele lui Welch se ridicară într-o grimasă amuzată.

— Sentimentalismul nu caracterizează pe toată lumea, d-ră McClellan. Vezi, Rusty s-a gîndit să-i lase casa lui Monty cînd s-a mutat la ferma tatălui tău. Oricum, ferma îi amintește prea des de fiul său și de ce a pierdut.

— Cred că a ales să locuiască acolo pentru a-și alimenta mereu ura și nevoia de răzbunare, remarcă ea sec.

Nu-i plăcuse niciodată Rusty Glassman pentru că se purta grosolan cu ea, dar nu-l suspectase niciodată că e un jefuitor și un criminal și nici că plănuia să-l ucidă pe tatăl ei.

Călăriră mai departe prin vale și întunericul se lăsă peste ei. Luna le lumina drumul, lumina ei albă căzînd pe toată valea, neascunsă de nici un deal sau copac. Umbre argintii se filtrau prin marginea împădurită a văii, dar pădurea rămînea un teritoriu misterios și întunecat unde nici lumina lunii, nici cea a stelelor nu putea pătrunde.

Călăreau în tăcere; doar potcoavele cailor se auzeau pe pajiștea cu iarbă deasă. Sky observă că gărzile și Welch, chiar și Matt, arătau încordați. Ochii lor scotoceau atenți întreaga vale ca și cum se așteptau să fie atacați de un inamic nevăzut și necunoscut.

Sky văzuse valea așa în multe nopți ale copilărie; în timp ce atunci îi apăruse întotdeauna misterioasă și fantomatică, ca unui copil cu imaginație

bogată, trebuia să recunoască încordată că, în noaptea asta, chiar și ea simțea "ceva" urmărindu-i din întuneric. Era prea ușor să-și imagineze mișcări în jocul de lumini și umbre. Ceva totuși era acolo, indiferent dacă în memoria ei sau în imaginație. Poate că fantomele într-adevăr bîntuiau valea Long Moon, spiritele celor pe care ea îi iubise și îi pierduse aici și care hoinăreau încă, fără țintă, căutîndu-și liniștea sau, poate, pe ea. Credința indiană spunea că, dacă trupul unei persoane fusese mutilat înainte de moarte, spiritul ei nu mai poate găsi Calea Stelei și hoinărește mereu, necăjit și pierdut, peste Mama-Pămînt. Și Sky nu știa ce făcuseră Welsh și Glassman cu trupurile familiei ei după ce ea fugise.

Casa în care crescuse începu să se vadă. Chiar și cu lămpile de petrol ce dădeau o lumină moale, caldă la ferestrele primului etaj, locuința părea straniu de goală. Își dorise întotdeauna să se întoarcă acasă, să vadă că nimic nu se schimbase și că visase doar toată durerea și tristețea. Și se întorsese, într-adevăr, o dată. Îl luase pe Esup cu ea. El parcă îi simțise durerea, își lăsase capul în poala ei și scheunase aproape tot timpul. Stătuseră între copaci la marginea pădurii și priviseră oamenii muncind, imaginîndu-și că nimic nu se schimbase. Dar nu se mai întorsese a doua oară pentru că astfel ar fi continuat să destrame visul și s-ar fi trezit într-o zi că trebuie să accepte realitatea.

Îi veni să plîngă și, deși simțea că ar vrea s-o facă, se luptă să nu dea frîu liber lacrimilor. Le ținuse închise toți acești ani, nevoind să accepte că familia

ei nu mai era. Voise să creadă că, dacă nu-i plînge, ei nu erau cu adevărat dispăruți.

Apropiindu-se, auziră voci din cealaltă casă. Amintirile frumoase păliră și cele negre îi apărură în minte: împușcăturile, sîngele, fețele albe ale tatălui și fraților ei, ochii goi ai lui Bliss, ultimele cuvinte ale mamei...

Fugi, Sky! Fugi!

Făcuse un cerc complet, întorcîndu-se acum călare, să moară. Amînase, dar numai un timp. N-ar fi fost mai bine să fi murit atunci cu familia ei? Putea spune că a cîștigat ceva în acești șapte ani petrecuți singură. Cîștigase înțelepciune și maturitate, învățase toleranța și supraviețuirea. Și cunoscuse iubirea, deși se vădea, în final, că-i întinsese o cursă urîtă.

Privi spre Matt, care călărea lîngă ea. Urmărea gărzile și pe Welch. Știu că el caută o ocazie să fugă, dar erau deja aici și ocazia nu se ivise. Cu atîția oameni la fermă, șansele erau mult mai mici decît înainte.

Intrară în curte pe lîngă casă. Angajații erau aparent încinși la un joc de cărți pentru că nu auziră apropierea tăcută a cailor. Nu erau cîini să latre și să le anunțe venirea. Se opriră la stîlpul de legat caii din fața casei. Arnold le spuse să descalece și îi împinse pe scările de lemn cu pistolul în spate. Matt rămase în urmă și ea se întrebă dacă el văzuse casa ca pe o ultimă capcană, cum văzuse mai demult peștera.

Welch se opri pe treaptă lîngă el și, fără să-l prevină îi trase o palmă peste față ce se auzi ca o

țuierătură în noaptea liniștită.

— Care-i problema, Riordan? Ai nevoie de un impuls?

Matt simți sîngele în gură, dar îl scuipă pe cizma lui Welch.

— Nu, dar mă bucuram de aerul rece al nopții. Tu conduci și eu te urmez.

Welch ridică o mînă ca pentru a-l lovi din nou, dar se răzgîndi. Intră în casă, fără să mai bată. Prizonierii și gărzile îl urmară.

Prima noapte cînd Matt venise în valea Long Moon, stînd în umbra casei, fusese descurajat de asemănarea uimitoare a lui Glassman cu Bailey Loring. Acum, încă o dată răsuflă greu ca și cum cineva îl lovise în stomac. Sky văzuse fantomele ei în Cameron Welch, acum Matt le vedea pe ale lui în Rusty Glassman.

Fermierul se ridică din scaunul lui, lăsînd deoparte cartea pe care o citea. Ochii sfredelitori îi măsură pe toți și se fixară asupra lui Matt.

— Văd că te-ai schimbat, Riordan. Arăți mai bărbat acum decît ai arătat cînd mi-ai violat fata.

Sky se încruntă, privind neîncrezătoare de la Matt la Glassman.

Matt rămase în aparență calm, încercînd disperat să devină calm și în interior. Dar, la vederea lui Bailey Loring fiul, toate speranțele că vor scăpa, el și Sky, se risipiră.

— Elizabeth era o tîrfă, răspunse simplu, ascunzîndu-și orice urmă de șoc sau frică. Nu știai, nu-i așa Loring? Vezi, nici eu n-am știut atunci. Eram tînăr și nebun și mă gîndeam că mă iubește. Cre-

deam că de asta îmi spunea cuvinte frumoase în patul ei, de-atîtea ori...

Loring, alias Rusty Glassman, traversă camera și, fără nici un cuvînt, îi plasă un pumn în falcă, trîntindu-l de perete. Cu mîinile legate, Matt nu putu face nimic să evite sau să pareze lovitura. Sky încercă instinctiv să-l ajute, dar Balkin o trase înapoi. Loring îl prinse pe Matt de pieptul cămășii și se pregăti să-i mai dea un pumn în față, cînd Welch îl opri.

— Știu ce simți, Rusty, dar lasă-l măcar să poată călări.

Loring se supuse nemulțumit și îi dădu drumul lui Matt, îmbrîncindu-l.

— Am așteptat mult timp momentul ăsta.

Matt se ridică în picioare. Simți sînge pe buze dintr-o tăietură mai adîncă, dar nu putea să-l șteargă. Văzu îngrijorarea lui Sky și avea în priviri ceva ce el văzuse înainte, cînd făcuseră dragoste. Speranța se întoarse în el.

— Totuși, unde e Elizabeth, Roșcatule?

Buza strîmbă îi arăta tot disprețul pentru acest bărbat.

— Mi se spune Rusty Galssman, acum, sări Loring. Ar fi bine să-și amintești asta.

— Nu contează prea mult, răspunse Matt. Oricum mori curînd, așa că am să-ți spun Red. Elizabeth mi-a spus cît urai numele ăsta. Voiai să fii strigat după numele tău adevărat care, dacă-mi amintesc bine, era Bailey Jr.

— Nu-mi mai pomeni de Elizabeth, ticălosule. Nu vreau să aud cum ai păcălit-o și ai trădat-o.

Matt fu conștient de emoțiile lui Sky. Toată această vorbărie despre viol și trădare nu îmbunătățea cu nimic părerea ei despre el. Dacă ar putea-o lua în brațe, s-o convingă să nu creadă acuzațiile lui Loring...

Dar acestea, pe lîngă ale lui Welch... ce șansă ar mai avea ca ea să mai creadă în nevinovăția lui?

— Asta ți-a spus ea? răspunse el. Ce povestioară bună era. Credeam că are imaginație numai în pat. Unde e, de fapt? Ai ucis-o cum ți-ai ucis fiul?

Loring se repezi la el, gata să-l sfîșie, dar Welch îl trase înapoi și îl ținu.

— Potolește-te Rusty. Uite-te la el. Probabil încearcă să facă un tămbălău ca să o poată șterge.

Loring spuse printre dinți:

— Elizabeth s-a întors în Est, în Pennsylvania. E măritată cu un om de treabă, nu un vagabond bun de nimic cum erai tu. Și are o familie. Din fericire, soțul ei n-a aflat niciodată ce i-ai făcut.

— Îhî, eu și mulți alții.

— Dracu să te ia!

Loring se repezi din nou la el dar Welch îl trase din nou înapoi.

Lui Matt Riordan nu-i mai păsa de Elizabeth. Acum încerca să cîștige timp pentru el și Sky și voia să afle mai multe! Voia să știe dacă băieții aceia din casa de alături i-ar ajuta pe ei sau făceau parte din gașca lui Loring.

— De ce nu-mi spui și restul poveștii, Loring? Chiar aș vrea să știu de ce ai venit în Wyoming și ți-ai schimbat numele. Nu-și mai putea ține fruntea

sus în Texas? Și cine-s oamenii aceia care umblă prin munți? Mai sînt acolo sau sînt în casa cealaltă gata să vină la semnalul tău, să te ajute să ne omori?

Loring își eliberă umărul din mîna lui Welch și merse spre o măsuță alături. Turnă niște whisky pentru el și pentru guvernator.

— Oamenii aceia au fost angajați să o găsească pe McClellan, răspunse el. Ar fi putut să te prindă de nenumărate ori, Riordan, dar le-am spus să se abțină. Apoi v-am fi prins pe amîndoi. Dar ai dispărut și tu și credeam că ai renunțat sau ai murit. Pînă cînd am primit telegrama lui Cameron n-am știut că ai șters-o din munți fără să știe călăreții mei.

— Mai sînt acolo?

— De ce vrei să știi, Riordan? Oricum, ești un om mort.

Matt ridică din umeri.

— Cred că de aia și vreau să știu. Un muribund are dreptul să-și satisfacă curiozitatea și să primească răspunsuri la toate întrebările.

Loring bău whisky-ul și își mai turnă unul. De pe fața umflată, aproape roșie îți puteai da seama că băuse mult în ultimul timp.

— Da, mai sînt acolo, Riordan. Abia am primit telegrama de la Cameron și n-am apucat să-i chem înapoi, dar n-avem nevoie de ei ca să te ucidem.

— De ce ai plecat din Texas?

— Asta-i o întrebare prostească și știi răspunsul la ea! Mărturia ta nu numai că mi-a ucis tatăl, dar mi-a distrus orice speranță că voi păstra ferma. Oamenii te-au crezut pe tine cînd ai pretins că și

nu eram amestecat.

— Erai!

— N-ai cum s-o dovedești.

— Continuă-ți povestea, Loring. Să nu dezgropăm morții acum.

Loring îl privi și mai dădu pe gît un whisky. Începea să-și piardă controlul.

— Am fost silit să ies din afaceri pentru că oamenii nu mai voiau să-mi cumpere vitele și nici să mi le vîndă pe ale lor, spuse amar. N-am avut de ales. Am lăsat tot ce tatăl meu și cu mine construi-sem și mi-am mîmat cirezile încoace. Mi-am schimbat numéle; toți ne-am schimbat numele, în afară de Elizabeth; ea era măritată deja și plecase.

Loring se întoarse spre Sky. Ura pentru ea îl cuprinsese pînă în măduva oaselor și părea că-l macină încet, de viu. Făcu un pas spre ea și ea păși înapoi, oprindu-se în fața lui Balkin care-i stătea pază în spate.

— Pun pariu că nici nu știai că adevăratul nume al lui Monty era Samuel, nu-i așa? îi spuse Loring.

Deodată Matt își aminti de bărbatul Loring cu părul roșu din Texas. Aproape îl uitase pe Samuel, fratele mai mic al lui Elizabeth. Se ținuse pe lîngă cowboy mult timp, învățînd de la ei și bune și rele, dar era un puști simpatic, un puști bun la suflet. Era ceva ce Matt nu putuse să creadă, anume că făcea parte dintr-o asemenea familie putredă. Dar Matt n-o prea cunoscuse pe soția lui Loring și poate copilul era înzestrat cu calități ce veneau de la ea.

— Erau destui oameni în vale, continuă Loring.

McClellan avea mare parte din pămînt și autoritate deplină. El fusese aici primul. Cameron și cu mine am devenit asociați și ne-am hotărît să facem ceva cu situația asta. Voiam valea Long Moon numai pentru noi. Cameron stătea în Cheyenne și făcea planuri de conducere a teritoriului și astfel ne asigura succesul. El și cu McClellan se cunoșteau doar din vedere. Dar eu îl cunoșteam pe McClellan și știam că n-o să se asocieze cu noi. Ținea prea mult la etică și era încăpățînat ca o săgeată afurisită. Și el era un singuratic. Nu voia să lucreze cu nimeni, sub nici un motiv. După un timp a devenit suspicios și a început să facă niște investigații. A încercat să angajeze detectivi *Pinkerton*. Am știut că va trebui să-l omorîm.

— Dar de ce întreaga familie? întrebă Matt. Ce-ai obținut cu asta? Sînt sigur că domnișoara McClellan ți-ar fi vîndut ferma la un preț cinstit.

Buzele lui Loring se subțiară. Fața îi deveni de un roșu închis. Măsură podeaua rapid.

— Corcitura asta de tîrfă ne-ar fi jupuit de mai mult decît merita ferma. Oricum, gîndeam că știe tot ce făcuse McClellan. Dar asta nu era tot. Nu, McClellan nu era singurul pe care-l voiam mort.

Privirea lui Loring se îndreptă încet spre Sky. Se duse spre ea, îi ridică aspru bărbia și-i dădu capul pe spate astfel încît ea n-avu de ales decît să se uite la el.

— Voiam ca fiica lui McClellan să moară. Fiica asta.

— Las-o în pace, Loring, îl avertiză Matt.

Loring se amuză de încercarea lui Matt de a o

apăra.

— N-ai prea multe de spus în privința asta, Riordan.

— De ce voiai să moară?

Loring părea că-și pierde controlul.

— De ce? Pentru că Monty voia să se însoare cu ea. Cu ea — o corcitură împuțită! Monty nu era mulțumit doar să se culce cu ea, deși i-am spus că după ce-o face de cîteva ori, o să-i piară cheful. Nu, el voia să se însoare cu ea! Am încercat totul ca să-i bag mințile în cap, dar el nu se uita după alte femei. Nu puteam lăsa să se întîmple asta, și s-o omor pe ea era singurul lucru pe care-l puteam face.

Matt văzu cum culoarea de pe fața lui Sky dispăruse. Se mai retrase un pas înainte ca Balkin s-o prindă. Îi fu frică ca Sky să nu leșine aflînd adevărul. Inima începu să-i bată violent cînd îl văzu pe Loring scoțînd revolverul. Welch sări de la locul lui, străbătu distanța mică dintre ei și înșfăcă mîna cu revolverul lui Loring.

— Pentru Dumnezeu, omule, nu aici, în casă. Oamenii de dincolo sînt angajați doar să muncească. Doar nu vrei să-i vezi venind în fugă. Și pe lîngă asta, am făcut un tîrg. Aproape că m-a omorît odată și vreau s-o fac să plătească pentru asta.

Maxilarul lui Loring se încleșta și se descleșta, la fel ca și mîna de pe revolverul pus pe gîtul lui Sky.

— Da, aproape uitasem că pari să ai o înclinație pentru ea și mi se pare la fel de respingătoare ca și ceea ce simțea fiul meu pentru ea. Cred că e ceva în corciturile astea, ceva care îi face pe unii bărbați să-și piardă judecata.

În cele din urmă lăsă revolverul și Matt răsuflă ușurat. Welch se întoarse furios în scaunul lui, cu ochii la partenerul său. Loring continuă să stea drept în fața lui Sky și privirea rece îi rămase fixată pe ea tot timpul cît spuse:

— În ziua cînd am venit aici, totul ar fi fost minunat. I-am amenințat pe ceilalți, dar n-au vrut să ne spună unde era ea. Nici Monty n-a vrut să-mi spună. Așa că am început să-i omor, unul cîte unul. A trebuit chiar să-l las pe Cameron să-l împuște pe Monty, pentru că el spusese că o să mă dea pe mîna legii. Credea că am înnebunit.

O prinse pe Sky de gît și o împinse spre Balkin.

— Și toate din cauza ta, spuse furios. Tîrfă împuțită indiancă! Știai că din cauza morții lui Monty m-a lăsat nevasta? Nu știa cine l-a omorît, dar era prea îndurerată. Deși n-a spus-o știam că mă învinovățește pe mine și ferma și că am venit în Wyoming. Așa că s-a întors în Est să fie cu Elizabeth și a murit acolo. I-am pierdut pe toți din cauza ta. Și vei plăti cu vîrf și îndesat pentru toate, înainte ca oamenii mei și cu mine să terminăm cu tine. Ce le-am făcut mamei și surorii tale e nimic pe lîngă ce-o să pățești tu cu noi.

Îi dădu drumul, îmbrîncind-o aproape în genunchi, dar Balkin o prinse să nu cadă. Matt văzu greutatea mută a adevărului și durerii în ochii ei. Vru să meargă spre ea, s-o liniștească, dar Loring păși spre el, vărsîndu-și furia asupra lui.

— Sînt sigur că începi să vezi în ce te-ai băgat, Riordan. Am jurat că te voi găsi pentru că mi-ai omorît tatăl, apoi am auzit că tîrfa asta a fost vă-

zută în munți. Indienii pretindeau că e o fantomă, dar bineînțeles că n-am crezut porcăria asta. Cameron și eu am hotărît s-o găsim și s-o reducem la tăcere, o dată pentru totdeauna. Am știut că te-ai angajat la *Pinkerton* după ce tata fusese spînzurat. Eu te-am angajat pentru cazul ăsta, Riordan. M-am gîndit că e o soluție numai bună să omori doi iepuri dintr-un foc. Și tu ai fost un prost. Ai luat-o în căutare la trap. Te-ai gîndit că șeful mai mare e Cameron. N-ai bănuit niciodată nimic.

El se întoarse apoi spre cele două gărzi.

— Legați-l pe cal, băieți. Pornim în Țara de Sus, unde nu ne poate vedea nimeni. Și, Welch, în timp ce noi sîntem plecați, distrează-te cu corcitura asta ca, atunci cînd voi veni înapoi, domnișoara McClellan să fie, în sfîrșit, gata să moară!

E chiar Moarteai
Sau doar Duhul ei?

Capitolul 21

Loring încercă să-l îmbrîncească pe ușă afară, dar Matt se întoarse spre el și-l lovi cu cizma în genunchi. Căzu pe podea gemînd de durere. Arnold și Balkin se grăbiră să-l prindă dar el reuși să-i țină departe cîteva secunde. În timp ce Balkin îl ținea, Arnold îi căra pumni în stomac.

— Welch, cheamă-i înapoi! îl rugă Sky.

Guvernatorul păru că se distrează văzînd acest spectacol sadic dar, în cele din urmă, făcu ce spuse Sky.

— E-n regulă băieți. E deajuns, deocamdată. Puteți să-l aranjați mai tîrziu.

Matt se scutură din strînsoarea lui Balkin și-și ridică privirea spre Sky. Frica îi stăpînea adînc ochii castanii. Regreta că trebuiau să ajungă la sfîrșitul ăsta urît, după ce coborîseră din munți cu atîta speranță.

— Să nu crezi ce ți-a spus Welch. Nu te-aș trăda niciodată, Red Sky.

Sky n-ar fi vrut să-l creadă, dar în ochii lui găsi dragoste și sinceritate. Merse spre el, dorind să-l poată îmbrățișa, să-i mai simtă buzele o ultimă dată, dorind să-și poată retrage cuvintele jignitoare pe care i le aruncase în timpul călătoriei. Dar tot ce reuși să spună a fost:

— Îmi pare rău...

Totuși păru că a înțeles sensul acestor trei cuvinte.

— Nu-ți fă griji, *nehaynzeh*, murmură ea. Ne vom întîlni din nou... în umbra vulturilor.

Loring se ridică, strîmbîndu-se de durere. Ochii îi erau plini de ură.

— Singurul loc în care voi doi o să vă întîlniți, e în mormînt. Arnold, ia-l pe Riordan și pune-l pe cal. Îl ducem în munți. Și cînd terminăm cu el, lupii pot să-l sfîșie și nimeni nu va putea face legătura cu noi. Balkin, tu rămîi aici cu Welch să-l ajuți cu femeia McClellan.

Îl împinseră pe Matt afară. În cameră se lăsă tăcerea. Singurul sunet ce se auzea era ceasul, bătînd sfîrșitul ei și al lui Matt. Welch rămase nemișcat privind cu răutate pînă cînd Loring, Matt și

Arnold plecaseră.

Apoi trase pistolul și-i puse țeava între sîni. Îi era și ei teamă, dar mai mult se temea pentru ce-i vor face lui Matt. Îl privi disprețuitoare pe Welch cînd acesta o prinse de braț și o împinse în fața lui, pe scări. Se uită peste umăr la Balkin și-i spuse:

— O să am nevoie de tine ca s-o legi. Hai. Și, de data asta, fără scuze... sau te omor.

Welch luă o lampa cu care să lumineze scara întunecoasă. Sky privi distanța spre cameră, începîndu-și călătoria de sfîrșit spre etajul doi.

Într-un fel era ca ultima dată cînd urcase treptele astea. Mergea spre moarte și atunci, numai că acum avea să fie a ei însăși. Deși fusese aproape de moarte în multe ocazii, nu știa la ce să se aștepte... Se întrebă dacă va îndura mare parte din torturile lui Welch sau va muri repede. Dar era o femeie puternică la trup și la minte. Totuși, se temea de moarte... mai mult pentru că știa că va veni încet.

Loring nu plecă de la fermă pînă nu luă fierul pentru însemnat vitele pe care îl legă lîngă șa.

Sări pe cal și prinse frîiele în mîinile lui mari. În acele momente semăna atît de bine cu tatăl său încît ar fi putut sări înapoi în timp și schimba locurile. Dar băuse cam mult whisky și asta era o greșeală pe care Bailey n-ar fi făcut-o. Matt bănui că Loring începuse să bea încă dinainte de a ajunge

la fermă. Poate o să alunece. Asta i-ar fi fost de ajuns ca s-o șteargă.

— Poate că tata și cu mine n-am fi reușit să te omorîm în Texas, Riordan, spuse Loring, privindu-l dur, calculat, dar n-ai să supraviețuiești de data asta. Mi-am promis de mult, mie însumi, că într-o zi vei muri pentru ce ne-ai făcut.

— Da, cred că ai mai spus asta o dată, Loring.

Loring nu luă în seamă ironia lui Matt și merse înainte pe cărare. Părea extrem de grăbit să-și termine treaba. Ajunseră, după doar cîteva minute, departe de fermă și traversau primul etaj al munților. Loring își lăsă calul în trap și deveni nesigur. Drumul pe care o luară era ascuns de copaci. Matt călărea încă legat cu mîinile la spate. Loring îl conducea de frîu pe Soldier și Arnold încheia plutonul. Urcușul deveni din ce în ce mai greu și mai puțin vizibil pentru cai.

Matt se gîndi ce să facă, dar era mai îngrijorat pentru Sky, decît pentru el. Timpul trecea pentru ea, dacă deja nu era prea tîrziu. Totul depindea de Welch și cît de mult dorea el să se joace cu ea înainte s-o omoare. Poate că asta era tocmai partea care-l înfuria cel mai mult, știind că în chiar acel moment Welch își făcea cheful cu ea, rănind-o atît de rău încît nici dragostea, nici înțelegerea n-ar mai vindeca-o vreodată complet.

În ceea ce-l privea, prefera să i se tragă un glonte în cap, decît să fie iarăși ars cu fierul înroșit. Loring era un sadic și așa fusese întotdeauna. Acumulase ani de zile de furie și acum putea să se răzbune. În lumina slabă a lunii, Matt putu distinge

o altă cărare ce ducea într-o altă pădurice de pini bătrîni și groși. Dacă ar putea evada în întunericul pădurii, s-ar putea să-i păcălească pe ceilalți doi.

— Ai un loc special în minte, Red? întrebă Matt ironic, știind cît de mult ura Loring înțepăturile. Sau vrei să ne plimbăm și să-mi arăți munții? Nu prea mi-ar mai folosi acum, nu-i așa?

— Ține-ți gura aia spurcată, Riordan.

— Aș putea chiar țipa, cît mă țin puterile. La urma urmei, ar fi ultima mea șansă.

Conversația era întreruptă din cînd în cînd de un urlet depărtat și trist al unui lup. Sunetul despica liniștea nopții, dar era doar un lup și nimeni nu-i răspundea.

— Sună ca un bastard singuratic, nu-i așa? comentă Matt.

Apoi, fără altă introducere, își dădu capul pe spate și scoase un urlet asemănător cu cel al lupului.

Amîndoi bărbații tresăriră atît de tare încît puseră mîna pe pistoalele de la brîu și se întoarseră spre el. Loring își întoarse calul spre Matt și se opri lîngă el, apoi îl pocni cu dosul palmei.

— Închide-ți gura spurcată, Riordan. Ți-am mai zis o dată. Data viitoare nu te mai avertizez.

Buzele lui Matt surîseră disprețuitor.

— Tocmai îi răspundeam bietului bastard. Urla de parcă își pierduse cel mai bun prieten și m-am gîndit să-i dau de veste că nu e singur.

— Mai fă o dată și te ucid.

— Ce? Să-ți refuzi distracția de a mă vedea suferind la capătul fierului altuia? Hai, Loring. Nu

cred că ai să mă împuști. E prea ușor și nu destul de mulțumitor pentru un ticălos nebun ca tine.

De-al naibii, Matt scoase un alt urlet din gît. Văzu pumnul lui Loring venind spre el, dar se feri la timp și abia îi atinse bărbia.

Apoi începu să urle iarăși, scurt, rîzînd de Loring și amuzîndu-se de teama bărbatului masiv.

— De ce nu-mi pui căluș în gură, Loring? Eu simt chemarea sălbăticiei și nu mă pot abține.

Adevăratul lup urla din nou, ca un răspuns și urletul păru că sună mai aproape, mult mai aproape. Dar sunetul poate fi înșelător noaptea în munții ăștia. Poate ajunge departe sau se poate pierde complet.

Matt se uită în sus în ochii amenințători ai lui Loring și îl provocă să ia atitudine.

Loring își lăsă pistolul să cadă în toc.

— Pune-i căluș, bastardului, Arnold. Am auzit destule.

Arnold încercă să se îndrepte în șa, apoi se chinui să dezlege nodul la basmaua de la gît.

Matt continuă să vorbească, atît de degajat, încît s-ar fi zis că sînt într-o după-amiază de duminică călărind de plăcere, știind că la capăt îi așteaptă un picnic.

Loring nu se uită la el; era mai preocupat de drumul pe care-l mai aveau de străbătut. Întoarse capul cam cît să audă peste umăr:

— Arnold și Balkin nu erau cu noi atunci. În ce-i privește pe ceilalți, toți sînt morți. Ajunseseră acolo unde nu mai puteam avea încredere în ei. Bineînteles că tîrfa aia de corcitură a omorît unul din

ei. I-a împlîntat un cuțit de vînătoare pînă la piășele în spate.

— Daa, trebuie să te ferești de indienii ăștia, spuse Matt ironic. Nu poți ști niciodată cînd se iau pe urmele tale. Ar fi trebuit să vezi vremurile grele în care o căutau pe femeia aceea. Era ea o fantomă? Îți jur, la început chiar am crezut. Nu m-ar surprinde să apară acum chiar pe cărare, înaintea noastră. Și are și prieteni. Printre indieni. Unul e un vraci bătrîn care pare să aibă un al șasele simț cînd e ea în pericol. Pe mine m-a împușcat din tufișuri și m-a lăsat să mor. Apoi mai e celălalt, mai tînăr care-i face ochi dulci. Are un cuțit mai ascuțit decît o lamă. Mi-a tăiat bine pieptul cu el.

— Închide gura, Riordan.

Matt ridică din umeri.

— M-am gîndit că ar trebui să știi că cei doi ar putea fi pe-aici pe undeva... așteptînd.

Loring se foi în șa, uitîndu-se într-o parte și în alta.

— Grăbește-te, Arnold. Pentru Dumnezeu, trebuie să-l leg eu?

Arnold reuși, în sfîrșit să-și scoată basmaua de la gîtul lui gras. Se apropie de Matt.

— O să trebuiască să cobori, Riordan, ca să-ți pun căiușul.

Matt îl mai privi o dată pe Loring. Căuta încă în întunericul pădurii. Îi era teamă de indieni — sau de fantome?

Matt rînji în jos, spre Arnold.

— O, sigur, Arnold, băiatule. Cum vrei tu. Nu vreau să-ți creez neplăceri și să te oblig să-ți ridici mîinile astea grele tocmai peste cap. S-ar putea

să-ți dăuneze.

Matt își aruncă piciorul drept peste șa și peste gîtul calului. În aceeași mișcare, prinzîndu-l nepregătit pe Arnold, îl lovi rapid cu amîndouă picioarele drept în față. Sîngele țîșni din nasul lui Arnold. Se împletici, urlînd de mînie și durere.

Matt sări jos de pe cal și alunecă dincolo de potecă, pe panta pietroasă ce se ascundea în întuneric înainte ca Loring să-l zărească.

Sky intră în cameră la lumina lămpii. Se așteptase să vadă și să audă aceleași lucruri ca ultima dată cînd fusese aici. Dar, de data asta, nu se mai auzeau păsări cîntînd prin fereastra deschisă, nici raze aurii nu mai intrau prin perdelele albe, creînd o falsă impresie de pace.

Toate secretele acestei camere fuseseră ascunse. Un străin n-ar fi putu ști, doar privind camera, ororile care avuseseră loc aici. Ar fi putut dormi liniștit, fără să știe că aici fuseseră omorîți oameni. Mintea lui Sky lucra febril ca să găsea o scăpare. Balkin închise ușa în urma lor și o încuie. Welch merse spre pat și puse lampa pe o măsuță mică, acoperită cu o față de masă din dantelă albă. Toată mobila din cameră era nouă. Nimic nu mai era la fel. Tot ce-i mai rămăsese erau amintirile.

O adiere ușoară ridică marginile perdelelor dînd la iveală întunericul de-afară. Welch îi văzu privirea îndreptată spre fereastra deschisă. Merse spre ea,

o trînti, o închise și trase jaluzelele. Sky încercă să se îndepărteze, dar n-avea unde. Balkin stătea în ușa închisă, blocîndu-i drumul spre libertate. Ar ajuta-o a doua oară? Nimic în privirile lui nu-i dădea de înțeles ce gîndește, dar ea îi văzu maxilarul încordat și știu că nu-i place ce are de gînd să facă Welch.

Welch o împinse spre perete și se înfipse în ea cu toată puterea corpului lui mare, sufocant. Își alunecă mîinile pe sub bluza de piele și îi crîmpoți sînii; Sky voia să lupte cu el, să țipe și să-l împingă, dar nu putea face nimic cu mîinile legate. Încercă să-l lovească, dar el rîse și se feri. O întoarse cu fața spre perete.

— Balkin, dezleag-o!

Balkin își căută cuțitul, îi tăie sfoara de la mîini și se întoarse ferm la postul lui de lîngă ușă.

Welch o apucă de umăr, o întoarse și o îm-pinse. Împleticindu-se, ea căzu pe pat. El își linse buzele la vederea corpului ei tînăr, subțire.

— Dă-ți jos pantalonii. Și mai repede. Nu încerca nici o șmecherie.

Ea își dorea un salvator, un miracol. Dar sfîrșitul venise și nu putea să-l oprească.

— N-ai să scapi cu asta, spuse ea aspru. Într-o zi ai să fii prins și spînzurat.

— M-am descurcat cu toate în ultimul deceniu, domnișoară, McClellan. Eu sînt puterea în teritoriul ăsta, în caz că ai uitat. Mie îmi aparțin o mulțime de oameni. Pe cei care nu-mi aparțin, îi cumpăr sau îi ucid.

— Dacă scapă, Matt te va ucide cu mîna lui.

— Riordan n-o să scape și nici tu.

Îi făcu semn cu arma, grăbind-o.

— Acum, fă ce ți-am spus.

Sky se simți deodată recunoscătoare pentru lucrurile mici care-i fuseseră date în viață. Recunoscătoare că-și petrecuse copilăria cu familia și cunoscuse dragostea lor. Recunoscătoare chiar și pentru anii petrecuți în peșteră și legătura ei cu *Many Claws* și Esup. Mai mult decît toate, era recunoscătoare că Matt Riordan îi arătase ce e dragoste adevărată, pentru că acum îi era mai ușor să privească înainte, știind că perversitatea lui Welch era excepție de la regulă. Dar ce-ar mai putea să-i facă? Ce torturi crude și demente ar mai inventa ca s-o chinuie? Nu era de ajuns chinul de a ști că e vinovată pentru uciderea familiei ei?

— Nu pot să te las să faci asta, guvernatorule. Aruncă arma sau te împușc.

Cuvintele aspre ale lui Balkin și clinchetul piedicii trase o trezire pe Red Sky. El stătea tot lîngă ușă, dar cu revolverul îndreptat spre inima lui Welch.

— Ăsta nu e un mod de a te purta cu o femeie, continuă el și nu pot să stau să văd asta.

Buza de sus a lui Welch se ridică într-un rînjet.

— Ce vrei să spui, cum adică nu poți asista la asta? Ești cumva vreun sfînt, Balkin? Doar n-ai de gînd să te opui la un pic de joacă cu o femeie? Dar, cred că trebuia să bănuiesc că așa se va întîmpla, după ce i-ai luat apărarea prima dată. Ar fi trebuit să te ucid atunci, pe loc.

— Ea nu merită mîrșăvia ce o pui la cale; nici o femeie nu merită așa ceva, spuse Balkin ridicînd

vocea.

— Am observat eu cum te uiți la ea. Știu că o vrei, Balkin, dar n-o vei avea, dacă ratezi ocazia de acum. N-o să se culce cu tine de bunăvoie, nici măcar din recunoștință că-i salvezi viața. Tot ce ai să capeți o să fie un *mulțumesc.*

— Atunci, e de ajuns atît, guvernatorule.

— E incredibil, Balkin. Ești un pistolar angajat. Un om care ucide pentru bani.

— Poți să-i spui chestiune de onoare. Acum, aruncă arma, guvernatorule. Am să te predau autorităților.

— Nu, Balkin, spuse Welch, n-am să mă predau ție.

Într-o clipă și fără nici un alt avertisment, Welch trase spre Balkin. Glontele își atinse ținta și Balkin se izbi de ușă. Din reflex, Balkin trase și el și ținta lui fu lovită, cum fusese a lui Welch. Împușcătura iui fu urmată de altele, într-o succesiune rapidă.

Gloanțele îl proiectară pe Welch peste măsuța de lîngă pat și o răsturnă în cădere; era mort. Lampa se vărsă pe podeaua de lemn și petrolul se aprinse, cuprinzînd fața de masă, apoi lenjeria de pat. Flăcările ajunseră la Welch și-i aprinseră hainele.

Balkin se lăsă în genunchi, ghemuindu-se, apoi căzu pe spate, strîngîndu-se de durerea rănii din piept. Sky fugi spre el. Focul se răspîndea rapid, cuprinzînd perdelele și tapetul de pe pereți, dansînd peste trupul lui Welch, devorîndu-l.

Sky încercă să-l ridice pe Balkin și-și puse umărul sub el.

— Hai, am să te scot de aici.

— Nu. Pleacă... ajută-l... pe Riordan. Pe mine... nu mă mai poți ajuta.

— Nu, vino, ai să reușești.

El o privi un moment, dar ea văzu lumina din ochii lui pălind și o privire rece îi locul.

— Pleacă... șopti el. Pleacă odată... Nu e... nici o șansă...

Trupul îi deveni greu în brațele lui Sky. Ochii îi rămaseră ațintiți fără privire pe tavan. Ea îl lăsă încet pe podea și se ridică. Flăcările nu mai puteau fi stinse. Trebuia să ajungă la Matt.

Luă arma lui Balkin și-i căută centura de gloanțe. Cu o smucitură i-o trase de sub el. Nu-i plăcea să-l trateze cu atîta lipsă de respect după ce ei îi salvase viața, dar n-avea de ales.

Angajații erau acum deja pe scări, strigîndu-și nedumerirea și întrebîndu-se unul pe altul. Primul începu să urce scara.

Sky se grăbi spre dormitorul de alături, cel care fusese al ei. Închise ușa repede și merse drept spre fereastra deschisă. Se strecură afară și sări jos, ca o pisică, pe acoperișul de alături, apoi pe pămînt.

O luă repede în sus, pe dealul din spatele casei. Era drumul pe care mersese ultima dată cînd își părăsise casa. Cel puțin, de data asta, nimeni nu o urmărea.

Matt auzi cîteva împușcături în pădurice din spatele lui. Se ascunse în spatele unui brad gros. Așteptă doar cîteva secunde pînă auzi pietrișul alunecînd sub picioarele celor doi bărbați care veneau după el.

Lupul urlă din nou. De data asta se auzi atît de aproape încît părea că se află în același canion cu el. Îi păru ciudat că împușcăturile nu alungaseră animalul.

Lumina lunii nu se putea infiltra prin crengile groase și dese ale pinilor seculari și era un întuneric de smoală. Loring și Arnold s-ar putea să nu-l vadă dacă stătea nemișcat, dar s-ar fi putut împiedica de el în orbecăiala lor. Trebuia să se îndepărteze dacă nu voia să fie prins.

Se mișcă de la un copac la altul, dintr-o umbră în alta. Se simțea sînjenit de mîinile legate la spate.

— Hei, șefule, auzi vocea lui Arnold. Pun pariu că s-a dus întins la fermă să o ajute pe femeia aceea. De ce nu ne întoarcem să-i așteptăm acolo.

Vocea suna foarte aproape, dar Matt știu că erau cel puțin o sută de picioare între ei.

— Pun eu mîna pe ticălos, spuse Loring. Nu putea ajunge prea departe.

— Dar nu-mi prea place aici, șopti Arnold. Nu se vede nimic.

În timp ce ei vorbeau, Matt se îndepărtă sperînd că vocile lor îi vor acoperi sunetul pașilor. Matt îi putea vedea destul de bine. Avea avantajul că-i zărise coborînd, dar ei nu văzuseră în ce direcție o luase el. Se mișca odată cu ei, ținîndu-se

în umbră. Cățărîndu-se, urcă panta spre poteca unde rămăseseră caii, păscînd liniștiți.

Se trînti pe marginea pantei, știind că, dacă nu e atent, îi vor vedea silueta. Dacă s-ar putea întoarce la fermă, poate i-ar putea convinge pe angajați să-l ajute.

Cu frîul lui Soldier în mînă, se grăbi înapoi pe potecă. Voia să se îndepărteze puțin înainte de a încerca să-l încalece, ceea ce nu era prea ușor cu mîinile legate la spate.

Deodată, o umbră întunecată îi sări în față pe cărare, blocîndu-i retragerea. Aproape în același timp îl pocni tare ceva în cap, din spate. Calul se dădu înapoi și el rămase așa o secundă, încercînd să îndepărteze întunericul, dar, în cele din urmă, căzu inconștient, la pămînt.

Sky mai zăbovi puțin în întuneric. Distrugerea casei însemna pentru ea dispariția ultimei legături cu trecutul.

Izbucni în plîns și se întoarse, luînd-o pe drumul pe care îl urmaseră, mai mult ca sigur, Loring și Arnold, spre munți. Drumul fusese folosit des de cowboyii care-și căutau cirezile și de cei care vînau în Țara de Sus. Mai era folosit și de caii sălbatici și fusese cîndva bătătorit de picioarele grăbite și fericite ale copiilor lui McClellan.

Se opri să asculte. Trebuia să-și tragă răsuflarea și să-și potolească bătăile inimii, ca să poată

distinge zgomotele pădurii de cele făcute de eventuali intruși. Nu departe, la distanță de unul sau două canioane, auzi urletul unui lup. Apoi auzi un al doilea urlet, dar părea mai curînd o imitație umană. I se păru ciudat, dar se grăbi.

Cum timpul trecea și ea nu dăduse de urma lui Matt și a lui Loring, începu să se întrebe îngrijorată dacă nu cumva o luaseră pe alt drum. În cele din urmă, văzu licărirea unui foc de tabără. Prudentă, se apropie pînă cînd îl recunoscu pe Loring și pe Arnold lîngă foc. Se mișcă mai aproape și îl văzu pe Matt priponit la pămînt, cu fața în sus și mîinile întinse. Arnold răsucea un fier în foc. Loring se ridică, pășind și vorbind.

— Își revine. E gata fierul?

— Nu e încă roșu bine, șefule. Mai așteaptă puțin.

— Foarte bine. Avem toată noaptea la dispoziție. Pînă dimineață n-o să mai rămînă nimic din corpul lui, decît carne arsă.

Arnold îi aruncă o privire lui Matt, apoi spuse, neliniștit:

— De ce nu-i tragem un glonte în cap? Ar fi la fel de util. Aș vrea să mă întorc la fermă și să mă distrez puțin cu femeia aceea înainte ca Welch și Balkin s-o fi folosit de tot sau s-o fi omorît.

— Închide gura, Arnold. Ești cu mine și vei rămîne cu mine pînă termin cu Riordan.

— Eu, personal, cred că să însemni un om e... știi... un fel de porcărie. Mi se întoarce stomacul pe dos. Pielea unui om nu e nicăieri așa groasă și tare ca a unei vite. Și să-l însemni pe tot corpul, știi...

— Nu ți-am cerut părerea, Arnold, așa că păstrează-ți-o!

Lui Sky începu să-i bată inima de frică și groază gîndindu-se ce-i pregătise Loring lui Matt. Trebuia să-l oprească. Dar cum?

Auzi deodată un zgomot în spatele ei, atît de slab, că se gîndi că e doar imaginația ei sau adierea vîntului. Se întoarse. În lumina palidă a lunii filtrîndu-se cu greu printre copacii deși, i se păru că vede o mișcare — ceva alb, mic, ca o fantomă. Senzația unei prezențe o deranja, devenind mai puternică. Nu era sigură de ce, dar se gîndi la mama ei și simți o senzație stranie de ușurare. Hotărî că doar își imaginase. Se întoarse spre tabără din nou, dar în dreapta ei auzi mai bine o altă mișcare. Un obiect alb prinse contur, dar ăsta era mare. Își ținu respirația în timp ce lupul uriaș se mișcă tăcut direct spre ea. Animalului nu-i era teamă. Se apropie fără să ezite.

Esup?!

Răsuflă ușurată. Lupul dădu din coadă și o linse pe față, scheunînd bucuros s-o vadă.

— Șșșt! îl potoli ea, punîndu-i mîna peste bot.

El se supuse, cunoscînd comanda de cînd era doar un cățeluș. Indiferent de ceea ce-l adusese aici, Sky era bucuroasă să-l revadă. Cu el alături, se tîrî mai aproape de foc. Își aminti de timpul cînd făcuse lucrul ăsta de multe ori, cînd Matt venise prima dată în munți și ea îl urmărise atîtea nopți fascinată și cu o nevoie pe care nu o înțelesese atunci. Dar zilele acelea trecuseră și dacă nu se mișca repede, omul pe care-l iubea va muri.

Lupul ridică botul să prindă mirosurile bărbaților de lîngă foc. Urechile se ciuliră cînd îl văzu pe Matt. Părea că-și dă seama că-i este amenințată viața și își dezveli colții într-o mîrîitură dezaprobatoare. Red Sky îi șopti comanda să stea pentru că-i era teamă că o să țîșnească înainte și nu voia asta, nu încă.

— Cred că-i aproape gata, șefule.

Sky ridică pistolul și trase piedica în momentul cînd Arnold rupse de genunchi un băț și-l aruncă în foc.

Loring își dădu pălăria de pe cap ca să-și șteargă sudoarea de pe sprîncene. În lumina focului pîlpîind, părul lui părea de aceeași culoare ca flăcările roșii. Ridică fierul cercetîndu-i fierbințeala. Fierul nu era cel pe care se obișnuise Sky să-l vadă pe vitele lui Rusty Glassman. Era același cu cel care-i imprimase semnul pe spatele lui Matt, și ardea fierbinte, alb, în întuneric.

Inima lui Sky începu să bată rapid. Avea o singură alternativă. Nu-i putea lua pe amîndoi prizonieri. Sigură pe hotărîrea ei, se ridică în picioare calmă și gata de acțiune. Aținti arma spre Arnold și ridică puțin vocea, arătîndu-l pe Loring cu cealaltă mînă.

— *Paika*, Esup. *Paika*.

Bărbații auziră vocea și se întoarseră spre ea. Arnold încercă să scoată revolverul, dar Sky trase. În același timp, Esup își aruncă trupul mare prin aer și căzu peste Loring. Acesta urlă și scăpă fierul, încercînd, instinctiv, să-și apere fața și gîtul de colții înfricoșători ai lupului.

Sky îi ordonă lui Esup să se oprească, dar să rămînă atent. El rămase nemișcat peste Loring, cu colții dezveliți aproape de gîtul bărbatului. Sky se grăbi și luă cuțitul de vînătoare al lui Arnold din tocul lui de la cingătoare și tăie legăturile lui Matt.

Cît de repede fu în stare, Matt o strînse în brațe.

— Sky! Mulțumesc lui Dumnezeu că ești în viață. Mi-a fost atît de teamă. Am vrut să mă întorc la tine. Am încercat. Îmi pare rău că n-am reușit...

Ea îl ținu strîns, gîndindu-se din nou ce minunat era să-l aibă în brațe.

— Știam că ai să încerci. Nici nu m-am îndoit vreodată. Welch e mort, Matt. Balkin a încercat să mă ajute și s-au împușcat unul pe altul.

Matt privi la Esup care păzea nemișcat prada.

— Mă bucur să văd lupul. Mă întreb cum ne-o fi găsit...

— Nu știu, dar cred că mă căuta.

— Un prieten credincios, într-adevăr.

— Da, cel mai credincios.

— Cheamă-ți lupul, spuse Loring prudent, neluîndu-și ochii de pe animalul căruia îi curgea saliva pe fața lui.

— *Mi-e teamă că nu pot*, răspunse Matt fără milă. Nu ascultă decît de Sky.

— Atunci spune-i ei să-l cheme.

Matt luă arma de la Sky și se ridică. Fața îi era însîngerată și umflată iar un ochi aproape închis.

Făcu cîțiva pași spre Loring.

— Bine, Sky. Cheamă lupul.

— *Weur*, Esup. *Weur*.

— Ridică-te, Loring, ordonă Matt.

— Bastardule!

— Așa e!

Loring privi furios la Matt în timp ce acesta ridică bucățile de frînghie care-i prinseseră încheieturile și le înnodă făcînd o sfoară destul de lungă.

— Ai auzit că Welch și Balkin sînt morți? întrebă Matt. Se pare că n-a mai rămas nimeni să vină să te salveze, Loring.

Se întoarse spre Sky.

— Adu, te rog, lassourile lui Loring și Arnold. Și spune-i lui Esup să stea aici.

Ea se conformă. Lupul rămase pe labele dinapoi lîngă Matt, urmărindu-l pe Loring cu ochii lucitori, amenințători.

Matt îi dădu pistolul lui Sky.

— Dacă încearcă ceva, împușcă-l.

Loring se supuse în silă și de data asta și Matt îi legă mîinile la spate. Apoi aruncă unul dintre lassouri peste o creangă de copac și îl legă strîns. Era destul de ciudat, dar semăna cu o spînzurătoare. Loring îl urmărea cu o nouă teamă în ochi, în timp ce Matt merse lîngă Sky și luă arma.

— Ce ai de gînd, Riordan? Orice om are dreptul de a fi judecat la tribunal.

Matt ridică o sprînceană spre Loring.

— Ei, să fiu al naibii, Loring. Nu cred că eu am avut dreptul ăsta în Texas cînd m-ai acuzat că am violat-o pe Elizabeth și nici în Wyoming. Cred că judecățile astea nu sînt în regulă.

Falca lui Loring se strînse mai tare decît de obicei.

Matt arătă spre calul lui Loring cu arma.

— Încalecă. Am să te ajut eu.

— Nu mă poți spînzura!

— Ba pot, la fel de ușor cum tu și taică-tău m-ați însemnat cu fierul roșu și m-ați lăsat în deșert să mor. Acum, urcă pe cal! Degetul de pe piedică e din ce în ce mai greu.

Loring se supuse și, odată urcat în șa, Matt duse calul sub spînzurătoare și-i trecu frînghia lui Loring peste cap, strîngînd-o destul cît să-l facă pe Loring să se răsucească neliniștit pe șa.

— Acum, Loring, spuse Matt, trăgînd din buzunar carnețelul lui negru. S-ar putea să mai existe o cale pentru tine ca să scapi. Tu îmi spui ce vreau să știu și eu îți dau drumul. Te duc în oraș și te pun în fața tribunalului. Eu am să scriu mărturisirea ta și tu ai s-o semnezi. Trebuie să cuprindă toate jafurile, toți oamenii uciși — dacă ți-i poți aminti pe toți — și toți complicii tăi.

Buzele lui Loring se curbară disprețuitor în timp ce Matt scria o mărturie pe foaie și o citea. Apoi ridică creionul de pe foaie și spuse:

— E-n reguiă. Spune-mi cine mai era amestecat în afacerea asta.

— Hîrtia aia n-o să-ți fie de mare folos, Riordan. Mai ales dacă spun Curții că m-ai făcut să spun astea sub amenințare. Legea va fi de partea mea și oamenii, la fel.

Matt se gîndi cîteva momente la cuvintele lui. În cele din urmă, închise carnețelul și îl puse în buzunar.

— Știi, cred că ai dreptate. Uneori dreptatea trebuie servită fără ajutorul unui judecător și al u-

nei curți. Așa că te las pe cal, să văd și eu cît o să mai stea acolo înainte de a obosi sau de a i se face foame.

O luă pe Sky de braț, și se îndepărtă.

— Naiba să te ia, Riordan. Vino-ncoa' să vorbim. Sînt sigur că se poate aranja ceva. Poate cădem de acord — ceva vite sau o bucată mare din valea Long Moon pentru femeia indiană.

Matt se întoarse.

— Vorbești de o afacere?

Loring dădu din cap, afirmativ.

— De fapt, nu mă interesează chestiile astea, spuse Matt. Deși, mă gîndeam că e mare păcat că Elizabeth va afla ce fel de om ești. E singura care a mai rămas, nu-i așa? Știi că, dacă rămîi în viață, va fi un mare proces și ea va veni în Wyoming. Apoi, cînd ea și bărbatul ei vor afla adevărul, s-ar putea ca bunul ei soț să fie atît de dezamăgit de ea încît să divorțeze. Atunci, ea te va urî și tu vei fi într-adevăr singur. Dar, dacă semnezi mărturia, se va termina totul, repede și fără zgomot, și poate că ea nu va auzi toate detaliile acelea sumbre. Ai putea chiar să-i spui că ai fost jefuit la drumul mare și ea probabil că te va crede.

Matt căută în buzunar din nou ca să scoată carnețelul și stiloul.

— Vrei să te mai gîndești?

— Du-te dracului, Riordan, mîrîi Loring. Nu semnez mărturia asta împuțită.

Deodată, fermierul dădu pinteni calului, care țîșni înainte. Funia se strînse în jurul copacului și-l smulse pe Loring din șa.

Matt se grăbi să prindă corpul care se legăna, dar văzu imediat că gîtul lui Loring se rupsese. Era deja mort. Matt răsuflă adînc și opri mișcarea de pendul a cadavrului. Tăie funia ce se strîngea tot mai mult în jurul copacului și puse corpul pe pămînt. Nu așa ar fi vrut să se termine totul, dar dreptatea fusese făcută. Și, poate că, în final, așa era cel mai bine.

În Umbra Vulturilor,
Acolo ne vom întâlni.

Capitolul 22

Matt o strînse pe Sky în brațe întorcîndu-i fața de la corpul lui Loring.

Se ținură strîns unul de altul cîteva momente, liniștindu-se. Ea își lăsă capul pe pieptul lui și Matt simți că puterea o părăsește ceea ce nu-l surprinse.

Acum, că pericolul dispăruse, avea nevoie de puțină odihnă. O așeză pe un butuc și el, alături de ea, îmbrățișînd-o.

Esup se așeză la picioarele lor, cu capul pe labe. Matt credea că și Esup știa în cele mai mici amă-

nunte ce se întîmplase cu ea după ce fuseseră despărțiți.

— Acum, s-a terminat, Matt, șopti ea. Totul s-a terminat.

Brusc, Matt se simți stînjenit. Poate că din cauza tonului ei slab sau din cauza trupului lipsit de viață, dar era ceva în ea care murise odată cu aceste bătălii. Era deprimată și tristețea i se vedea pe chip mai mult decît oboseala fizică și mentală.

Îi ridică bărbia și o făcu să se uite la el. S-ar fi simțit mai bine să-i vadă lacrimi în ochi, pentru că era emoționată, dar nu văzu decît o pustietate în fîntînile întunecate ale ochilor ei.

— Ce este, Sky? Ce s-a întîmplat, *nehaynzeh*?

Matt văzu o licărire de lumină la auzul acestui cuvînt pe care se obișnuiseră să-l folosească ca pe un alint, dar întunericul îi coborî din nou în ochi, făcîndu-l să se gîndească la spațiile întunecate pe cerul nopții, unde nu este nici o stea, nici vreo altă lumină.

Sky continuă cu aceeași voce:

— Sînt singura care a mai rămas în viață.

Trecură cîteva momente și ea își lăsă din nou capul pe pieptul lui. Inima lui se auzea bătînd puternic sub capul ei, îngrijorată din nou. Încercă s-o liniștească, mîngîindu-i părul și spatele, sărutînd-o pe frunte. Era normal să simtă din nou pierderea familiei ei.

Apoi se ridică.

— Amintirile sînt greu de suportat!

Înainte ca el s-o poată opri, ea fugi deja sub acoperișul pădurii care-i ascundea durerea de el și-l prevenea să nu facă nimic să o ajute să-și revină.

— Vino înapoi, Sky. Vorbește-mi...

Ea se opri în umbra unui pin mare. Abia îi zărea prin întunericul nopții silueta singuratică. Dar o văzu întinzînd mîna spre el, într-un gest care voia să-l țină departe.

— Acum trebuie să plec, Matt. Nu mă urmări, te rog.

— La naiba, Sky! Doar nu mai crezi că eu am avut vreun amestec în povestea cu Welch... Dumnezeule... Sky!

— Nu. Cred că ești nevinovat. Dar trebuie să mă întorc în munți și să stau singură. Să-mi caut liniștea. E singura mea cale.

Mai făcu un pas spre ea, dar ea își ținu mîna la fel, pentru a-l îndepărta și el se supuse.

— Nu-nțeleg nimic, Sky! De ce? Am crezut că vii cu mine. Am să rezolv treaba asta în oraș, cu șeriful și am să-l ajut să-i prindă și pe ceilalți, care încă te mai caută, apoi vom fi împreună. Mă voi întoarce în munți cu tine.

— Nu, nu vreau. Trebuie să fiu singură după... tot ce s-a întîmplat.

— Sky, ce s-a întîmplat aici a fost fără voia mea sau a ta. Ne-am luptat pentru viețile noastre. Nu se putea altfel. În ce privește spînzurarea lui Loring —

ar fi ajuns la ea oricum, mai devreme sau mai tîrziu și el știa asta. A preferat să nu fie umilit.

— Nu-nțelegi, nu-i așa, Matt? Eu am fost cauza morții tuturor de-aici și a celorlalți dinainte. De la bun început tot ce s-a-ntîmplat a fost din cauza mea. Familia mea a murit din cauza mea. Monty a murit din cauza mea. Chiar și asta — arătă trupurile celor doi morți — tot din cauza mea s-a-ntîmplat. Casa părinților mei arde toată chiar în momentul ăsta. Balkin și Welch sînt morți. Toate din cauza mea.

— Și a mea, spuse Matt, supărat de reproșurile pe care și le făcea ea. Și ce s-a-ntîmplat atunci și acum, n-a fost din vina ta, cum n-a fost din vina mea ce s-a întîmplat în Texas și acum, aici. S-a întîmplat pentru că Loring credea că are în mînă tot, pe oricine și orice, și mersese prea departe încercînd să controleze viața fiului său și chiar a lui Elizabeth, acum zece ani. S-a întîmplat din cauza lăcomiei și a poftelor lui Welch. Nu era mai mult sau mai puțin vinovat decît Loring. Trebuie să trăiești cu ideea asta, Sky. Nu poți fugi de toate astea. Nu poți înceta să existi pentru că nu vrei să privești adevărul în față. Ai fost puternică și ai supraviețuit.

— Nu, am supraviețuit pentru că am fugit, spuse ea. Trebuia să fi rămas ca să-mi ajut mama. Ce valoare mai are viața mea acum, știind că toți au murit cînd, de fapt, eu trebuia să fi murit. Doamne,

aș vrea să fi fost eu.

— Încetează! Nu vorbi așa. Mi-ai salvat viața de două ori. Te iubesc, Sky... Voi fi cu tine să te ajut să treci prin momentele astea grele. O să o luăm de la capăt împreună. Ne vom căsători și vom avea copii...

Acum, că-și dezvăluise sufletul și gîndurile, chiar dacă o făcuse ca și cum n-ar fi fost vorba de el, se temea de respingerea ei.

Lacrimile începură să-i curgă pe față, dar fermitatea ei îl avertiza, îl implora, să nu se apropie, să n-o mai atingă, doar s-o lase în pace să se acomodeze cu durerea cum putea. Părea hotărîtă să nu-și ierte vina și refuza să-și urle suferința.

— O, Matt, spuse ea neajutorată. Nu vezi? Nu sînt demnă de iubirea ta!

— E o prostie, Sky. Nu fă asta. Nu fugi acum, cînd avem cel mai mult nevoie unul de celălalt. Atîta timp cît oamenii aceia încă știu că trebuie să te omoare, e periculos să te întorci acolo. Vino cu mine în oraș. Îți voi găsi o cameră la hotel și voi pune pe cineva să te apere pînă termin toată treaba.

— Nu, nu mă pot întoarce în oraș.

— Dar e unicul loc unde poți fi în siguranță.

— Sînt mai în siguranță aici, în munți. În peșteră.

— Atunci, vin și eu peste cîteva zile.

— Nu, trebuie să pleci pentru totdeauna.

— Nu.

— Trebuie să-ți trăiești viața. E singura soluție pentru amîndoi. Ai fost un prieten bun, Matt Riordan. Acum, trebuie să te las...

Se răsuci pe călcîie și fugi în pădure, dispărînd în întuneric. Esup o urmă. Matt se gîndi s-o urmeze și el dar n-o făcu.

Un prieten? Asta fusese tot? Doar un prieten?

Coșmarul avea să se termine, după ce-i va vedea pe ceilalți în spatele gratiilor. Ce se întîmpla cu ea? Acum ar putea fi împreună. După toate prin cîte trecuseră, o pierdea acum, și din cauza a ceva ce el nu înțelegea prea bine. Ea nu-și dădea seama că dacă ar împărți durerea cu el, atunci dragostea lui o va ajuta să învingă totul? Și rănile i se vor vindeca. Știa asta deși ea nu credea și avea să insiste pînă cînd va fi vindecată. –

Știuse de la început că s-ar putea să nu dorească să se întoarcă între oameni, cu el. Își asumase și riscul că, în final, se va întoarce la *Gray Bear* după ce va trece pericolul. Cine știe dacă nu se va întîmpla chiar așa și că acesta ar fi modul cel mai bun de a-i spune lui Matt că nu-l iubește într-atît încît să rămînă cu el? Oricum, n-avea ce face decît s-o lase să plece, dacă mai spera s-o aducă înapoi la el. Se întoarse lgîndurile despre Loring și Arnold. Ca de obicei, avea treabă.

Many Claws se trezi brusc. Simți că nu era singur în cort. Inima începu să-i bată ca întotdeauna cînd simțea prezența lui Chilsipee. Chiar și după șapte ani, fantoma ei îl descuraja, deși știa că nu-i face nici un rău. Chilsipee era foarte neliniștită și nu-și putea găsi liniștea cît timp știa că Red Sky e în pericol. *Many Claws* nu-nțelegea cum știa toate lucrurile astea, dar era ca și cum Chilsipee putea comunica cu el și-l putea face să înțeleagă. Îi spusese odată lui Riordan că fantoma e a lui Red Sky, dar o făcuse doar ca să-l sperie pe detectiv. Riordan n-avea de unde știi că spiritul era real și că era al mamei lui Red Sky. Încet, se întoarse în pat spre focul din mijloc care abia mai lumina interiorul. Apariția fantomatică, fără formă, era încă vizibilă.

— *Sînt morți*, părea ea să spună.

— *Cine a murit, Chilsipee?* întrebă el fără să deschidă gura.

— *Oamenii care ne-au omorît sînt morți.*

— *Și ce-i cu Red Sky fata ta?*

— *S-a întors în munți! E în siguranță.*

— *Și Riordan?*

— *Trăiește.*

— *Atunci, totul s-a sfîrșit?*

— *Da s-a sfîrșit.*

Apariția începu să se destrame.

— *Unde te duci Chilsipee?*

— *Mă duc acasă prietene. La revedere.*

Apariția se topi.

Many Claws se ridică și mai puse cîteva bețe pe foc. Flăcările se înălțară și împinseră înapoi întunericul din cort. Se uită lung la locul gol unde stătuse Chilsipee și știu că n-are să se mai întoarcă. Fuseseră pedepsiți cei care terorizaseră întreaga vale Long Moon și Chilsipee putea acum să se odihnească în pace, în sfîrșit.

Se întoarse pe o parte și încercă să adoarmă din nou, dar visele frumoase pe care le avusese nu se întorceau. Era nerăbdător să se facă ziuă în munții Soareiui-Tată. Erau multe de făcut mîine. Trebuia să meargă la Red Sky, să facă planuri pentru viitorul ei. Cu siguranță că acum o să vrea să plece din munți și să-și ducă viața cu *Gray Bear.*

Da, primul lucru mîine dimineață va fi să-i spună lui *Gray Bear* vestea ce bună.

Cînd intră Matt telegrafistul P.T. Jackson se legăna în scaun. Veselia lui ce i se citea pe față se lumină mai mult decît de obicei.

— A, Riordan! A venit răspunsul doamnei Frazer la telegrama ta. A venit a doua zi după ce tu și șeriful ați plecat spre munți. I-ați prins pe renegați. S-au predat, nu-i așa?

Matt dădu din cap.

— Da, n-am prea avut de ales. Le-am înconjurat

tabăra cînd dormeau și i-am luat prin surprindere.

Jackson căută nerăbdător sub tejghea mesajul de la Elizabeth.

Jackson continuă să vorbească.

— Am fost surprinși să aflăm că Rudy Glassman și chiar guvernatorul însuși erau în spatele acestor omoruri și jafuri. Bineînțeles, nu trebuia să ne mirăm de Rudy Glassman. Nu știu pe nimeni căruia să-i fi plăcut într-adevăr de el. Încerca mereu să sperie pe toată lumea și, din cîte știu, nici prieteni devotați nu prea avea. Dar guvernatorul — asta-i cu totul altceva. Mă face să mă întreb unde o să ajungă lumea asta. A, uite-o. Telegrama doamnei Frazer. Cel puțin nu i-a trebuit mult timp ca să răspundă. În aparență, n-avea de luat nici o hotărîre importantă.

Matt nu spuse nimic, luă bucățica de foaie și citi mesajul scurt. Jackson îl urmărea, încercînd să vadă reacția, dar Matt își compuse o mină impenetrabilă de la început pînă la sfîrșit, apoi împături hîrtia și o băgă în buzunar.

— Vrei, te rog, să nu sufli nimănui despre asta?

— Am jurat discreție, Riordan. N-aș fi avut slujba asta dacă nu-mi țineam gura închisă. Nu-ți fă griji. Sînt doar bucuros să aud că fata lui McClellan e în viață.

Matt se opri în ușă întrebîndu-se dacă Jackson îl va lăsa vreodată să plece. Cît despre discreția lui Jackson, Matt avea îndoieli. Îi plăcea să vor-

bescă prea mult.

— Toți am crezut că a murit în munții ăia, spuse Jackson. Cred că e o femeie al naibii de puternică dacă a supraviețuit.

— Da, cu siguranță că așa e, spuse Matt încet.

De cinci zile se întreba îngrijorat ce face și spera că totul e în regulă cu ea. Nu-i plăcea nici măcar să se gîndească la faptul că ea nu vrea să-l mai vadă, așa că își păstră gîndul în minte cît putu mai mult.

— Mă gîndesc, oare va coborî aici, acum? întrebă Jackson.

Matt deschise ușa.

— Nu știu, dar am să mă interesez.

— Vezi, sînt sigur că se va adapta. Te-ntorci la procesul ălora pe care i-ai adus?

— Da, trebuie.

— Ei bine, o zi bună, Riordan. Mai treci pe-aici.

Matt ieși înainte ca Jackson să se mai gîndească să spună ceva. Sări în șa și o luă pe o potecă spre apus. Era nerăbdător s-o vadă pe Sky cum nu mai fusese niciodată în viața lui. Dar, mai întîi, avea ceva de rezolvat și dacă avea noroc, nici nu va dura mult timp.

Soarele apuse după vîrfurile golașe ale munților Wind River, scăldînd tufișurile ce acopereau dea-

lurile de la poalele munților într-o lumină roz. Matt îl domoli pe Soldier cînd ajunseră în împrejurimile unui sat indian Shoshoni. Speriat de rîsul copiilor și de lătratul cîinilor, calul se supuse totuși, dar călca nervos, ținîndu-și urechile ciulite. Femeile din sat munceau metodic, angajate în prepararea mîncărurilor cu care le aprovizionau guvernul. Bărbații stăteau bînd whisky, vorbind, jucînd cărți și devenind bătrîni și fără formă. Acum, că fuseseră închiși în rezervație, nu prea mai aveau ce face.

Matt descălecă în fața cortului colorat al lui *Many Claws*. Ușa cortului era ridicată ceea ce arăta că poate intra fără să mai ceară voie. Lăsă frîul lui Soldier la întîmplare, știind că n-o să plece.

Many Claws era înăuntru și stătea cu picioarele încrucișate lîngă foc. Ochii îi erau închiși și mîinile lui bătrîne și aspre se odihneau pe genunchii slabi.

La zgomotul ușor pe care-l făcu Matt intrînd, deschise ochii, dar numai pe jumătate. Nu părea surprins. Ridică o mînă și arătă locul opus de lîngă șa. Matt avu sentimentul straniu că fusese chemat de gîndurile indianului.

— Deci te-ai întors, Matt Riordan. O cauți iar pe *Femeia Vîntului*?

— Nu, *Many Claws*. Știu unde e Sky. Am venit să-ți spun că oamenii aceia care i-au omorît familia au fost omorîți sau aruncați în închisoare. S-a terminat.

— *Oos*. Mama lui Red Sky, Chilsipee, a venit

azi-noapte la mine și mi-a spus toate astea. Red Sky poate acum trăi liniștită. *Tsande*. Asta-i bine. Și tu, Riordan ce-ai de gînd să faci?

Matt se holbă neîncrezător la *Many Claws*, gîndind că poate săracul om a înnebunit.

— Fantoma lui Chilsipee?

Un zîmbet extrem de vag se așternu pe buzele uscate ale bătrînului și o luminiță îi luci în ochii negri.

— Întotdeauna fantoma ei venea la mine noaptea, Riordan. Ți-am spus că era fantoma lui Red Sky ca să te sperii. Deși mă bucur că ești un om ce nu se sperie ușor, pentru că acum Red Sky poate trăi fără teamă.

Matt se hotărî să nu se contrazică cu bătrînul asupra convorbirii lui cu stafia. Avea alte lucruri importante în minte. Sky îi spusese să-și vadă de viața lui, dar el n-avea de gînd s-o facă.

— Motivul pentru care mă aflu aici, *Many Claws*, e viitorul lui Red Sky. Pentru că tu ești cea mai apropiată rudă în viață, am venit la tine să-ți spun că am de gînd să mă întorc în munți s-o cer de nevastă.

Fața lui *Many Claws* se întunecă și el se foi neliniștit, ca și cum l-ar fi deranjat pămîntul de dedesubt. Apoi, degetele încovoiate se ridicară și se lăsară pe genunchi într-un ritm pe care numai el îl auzea.

— Ești convins că Red Sky va accepta?

Matt ezită, privind în ochii înțelepți, negri, care

de multe ori părea să vadă pînă în fundul sufletului.

— Nu, nu sînt sigur.

Many Claws se gîndi puțin, continuînd să-l măsoare pe Matt. Avea multe întrebări, dar nu puse nici una.

— Vreau să știi că mă simt onorat că ai venit să-mi spui de iubirea ta pentru fata lui Chilsipee. Dar trebuie să mai știi că și *Gray Bear* a plecat la ea în munți să o ia de nevastă. A plecat dimineață. Dacă Red Sky are de ales, trebuie să fie conștientă de asta înainte de a se da lui *Gray Bear*. Ar trebui să pleci, Riordan înainte să fie prea tîrziu.

Inima lui Matt începu să bată atît de violent că abia mai putea respira. Imediat simți o mînie și o teamă care-l măcinau atît de repede și dur de parcă *ar fi vrut să-l dea gata dintr-odată*.

— I-ai spus și lui de discuția ta cu Chilsipee, spuse el ironic, încercînd să-și ascundă durerea.

Many Claws zîmbi ușor amuzat.

— Da, i-am spus.

Matt se ridică nerăbdător să plece, dar ezită în ușă.

— Sper, de dragul lui *Gray Bear*, că ea nu l-a ales pe el.

— Și de ce, mă rog, Riordan?

— Pentru că eu am făcut-o deja femeia mea și poate că acum îmi poartă copilul. Dacă *Gray Bear* continuă s-o pretindă pentru el, n-am altă soluție

decît să mă lupt pînă la moarte.

Matt ieși din cort și sări în șa, fără să mai aștepte reacția lui *Many Claws*. Privi în sus spre vîrful munților. Trebuia să ajungă la Sky înainte de a fi prea tîrziu și acum, ca niciodată, pajiștile din înălțimi nu i se păruseră atît de departe.

Matt auzi bocetul jalnic, răscolitor, mult înainte de a ajunge la ea. Răsuna sumbru prin canioane, peste vîrfurile munților și sunetul îi trimitea fiori de gheață pe șira spinării. Psalmul era cîntat în Shoshoni și vocea feminină, atît de plină de durere îi aparținea, fără îndoială lui Red Sky.

Auzise cîntecele de moarte ale indienilor și înțelese că ea bocea acum pierderea familiei, o durere pe care o ținuse sub tăcere șapte ani. Simți că, oricum, durerea era acum mai adîncă. Red Sky McClellan se căuta pe sine, își căuta pacea și calea spre viitor. Era un drum care, la început, putea fi cețos ca diminețile din munți, dar mai tîrziu, cînd soarele va răsări, ceața se va risipi în căldura zilei și Matt dorea ca el să fie forța care s-o aducă la lumină.

Îl deranja că ea alesese să jelească în Shoshoni. Se temea că e un semn, că îndepărtase toate căile albilor și că, în final, îl va îndepărta și pe el, cum făcuse

în momentele acelea, după moartea lui Welch.

Călări mai departe, dorind ca bocetul aceia sinistru să se oprească, dar el răsuna prin munți, în mintea și în sufletul lui.

Cînd ajunse la lacul singuratic, o văzu stînd pe stîncă, pe pisc, sub cuibul vulturilor. Stătea ca o regină în costumul ei alb, din piele de bivol. Cu capul sus și umerii drepți, cu fața spre priveliștea ce se deschidea, lumea ei, solitară și splendidă. Pămîntul părea tăcut și liniștit, parcă așteptînd-o să-și golească sufletul de tristețe și durere.

El își dădu seama în acel moment că munții, într-adevăr îi aparțineau lui Red Sky și ea lor. Cum se uita spre ea, un sentiment ciudat îi dădu fiori pe șira spinării.

Ceva nu era în regulă.

Scoase binoclul din sac și-l duse la ochi. Dintr-odată imaginea ei se apropie mult, aproape cît s-o atingă și-i făcu inima să sară și să se zbată uimită și temătoare.

De departe, crezuse prima dată, că părul ei mătăsos și lung era strîns la spate, bine împletit, dar acum vedea că impresionanta ei cascadă fusese tăiată bărbătește. Și nu asta era cel mai rău. Mai rău era că șuvițe de sînge i se vedeau pe brațe și pe franjurile bluzei albe și asta îl făcu să sară din șa. O luă spre stîncă, aproape fugind, dar abia făcu cîțiva metri cînd se opri la vederea familiară a rivalului său care se ivi dintre copaci în drumul lui.

— Văd că te-ai întors, *White Eyes*.

Mîna lui Matt alunecă la armă, deși războinicul nu avea nimic în mînă.

— Pleacă din calea mea, *Gray Bear*. Trebuie să ajung la Sky. Sîngerează îngrozitor.

Gray Bear se sprijini de un copac aproape de cărare. Își încrucișă brațele peste pieptul maroniu lipsit de păr.

— Nu, Riordan. Nu și-a tăiat venele. Ai putea să-ți dai seama dacă ai avea timp. N-o să moară. E un obicei al indienilor să se taie la brațe și, dacă nu tai prea adînc, nu mori. E un fel de a lăsa toată durerea ținută în adîncul tău să curgă la moartea cuiva drag. Și Red Sky jelește nu o persoană, ci șase, familia ei și prietenul ei alb, Monty Glassman.

Matt nu se lăsă convins. Încercă să treacă pe lîngă *Gray Bear* dar indianul îi puse mîna în piept pentru a-l reține.

— Nu pățește nimic, Riordan. Nu sîngerează tare și se va opri curînd. Las-o să facă ce crede de cuviință.

Privirile lor se întîlniră și Matt văzu în ochii lui *Gray Bear* siguranța și calmul. În sfîrșit răs flă ușurat și-și ridică ochii spre Sky.

— Ar fi bine pentru tine să ai dreptate.

Gray Bear îl mai sfredeli un moment cu privirea înainte de a-și lua mîna de pe pieptul lui.

— Am.

Urmară mai multe minute de tăcere stînjenitoa-

re cînd Matt încercă să se liniștească. Voia, mai mult decît orice, să ajungă la ea. Nu putea înțelege cum putea indianul să stea aici, s-o vadă cum se rănește.

— N-am crezut că ai să te întorci, *White Eyes*, spuse *Gray Bear* rece. Misiunea ta, în ce-o privește, s-a terminat. Tot ce te așteaptă aici, e moartea.

Privirea lui Matt alunecă spre cuțitul ascuțit al lui *Gray Bear*. *Gray Bear* era aproape prietenos, aproape plăcut — arogant dar plăcut.

— Dacă ne luptăm, *Gray Bear*, tu vei muri.

Un zîmbet ușor arcui buzele ferme ale indianului.

— Aici, tu greșești, *White Eyes*. Iubirea mea pentru ea e mare.

— Poate, dar iubirea învingătorului va fi și mai mare.

Matt nu văzu nici un semn că războinicul ar vrea să înceapă lupta; aștepta ca Sky să-și termine bocetul. Ca să-și ia gîndul de la tonul sfîșietor al vocii ei răsunînd peste ținut și pentru a forța timpul să treacă mai repede, Matt se întoarse la cal, luă peria și pieptenul ca să-l țesale. Merseseră mult pînă aici și animalul trebuia curățat. Începu să muncească în timp ce *Gray Bear* rămase pe loc, urmărindu-l cu privirea.

— Te-ai gîndit vreodată că s-ar putea să nu te vrea, chiar dacă ai cîștiga lupta? întrebă Matt. S-ar putea să nu vrea pe nici unul din noi. Asta mi-a spus-o ea înainte de a pleca de aici.

Gray Bear își ridică ochii spre silueta singuratică a lui Red Sky. Bocetul ei se scurgea așa de cîteva ore, de cînd venise el aici și nu știa cît va mai dura. Vocea ei slăbea. Nu va putea continua prea mult timp. Se întrebă trist dacă durerea ei va fi eliberată vreodată în întregime. Sprîncenele negre se uniră.

— Nu poate rămîne aici... singură.

— De ce nu? Asta face de șapte ani. Poate asta vrea ea. Poate ar trebui s-o lăsăm pe ea să hotărască. O doresc la fel de mult ca și tine, dar nu vreau să fie nefericită. Să ia ea hotărîrea, Gray Bear. Sînt destul de bărbat să-i accept răspunsul. Tu ești?

Ce spusese păruse simplu, dar își simți inima ca străpunsă de o lance indiană: Dacă trebuia să plece de aici fără Sky, știa că așa va fi toată viața *singur*. Nu va găsi niciodată o femeie ca ea. Nu putea exista o altă femeie care să se potrivească mai bine cu el. Hoinărise ani întregi, muncise, trăise singur. Dar să trăiască fără ea era o singurătate mai adîncă decît adîncurile iadului. Dacă-l alege pe *Gray Bear*... ei bine, nu știa cum va trăi, dar știa că fericirea ei e cel mai important lucru.

Gray Bear își îndreptă din nou atenția spre Matt.

— Cred că ești un laș, Riordan. Ți-e teamă pentru viața ta. De aceea spui ce spui.

— Puteam să te omor o dată, *Gray Bear*, și tu știi foarte bine asta. Te-am lăsat în viață pentru că

Sky mi-a cerut. Gîndește-te.

Gray Bear se gîndi la jocul acesta pe care-l făceau amîndoi pentru cîștigarea sau pierderea femeii pe care o iubeau. În cele din urmă, spuse absolut sigur:

— Numai un singur bărbat poate exista în viața lui Sky, Riordan. Unul din noi trebuie să moară.

Din neliniște
Se naște bătaia inimii mele.

Capitolul 23

Liniștea îi ridică pe Matt din sacul de dormit și pe *Gray Bear* din pătură. Bocetul trist al lui Red Sky îi trezi pe amîndoi. Curînd, norii se împrăștiară și lumina argintie se reflectă pe bluza ei albă. O văzură cu bărbia în piept, cu încheieturile întoarse în sus și odihnindu-se pe genunchi; palmele îi erau deschise către cer parcă așteptînd ceva care să le umple.

Matt privi spre ea, dar *Gray Bear* îl prinse de braț și-l reținu.

— Încă nu e pregătită, Riordan. A jelit pierderea

familiei ei, dar acum își caută propriul drum spre pacea sufletească, spre Marele Mister.

Matt devenea nerăbdător din cauza întregului ritual.

— Dumnezeule, e acolo sus de ore întregi! Fără mîncare și apă!

— E obiceiul poporului nostru. S-ar putea să stea acolo și zile întregi.

Matt se uită în sus spre ea. Cu nemulțumire crescîndă, se întinse înapoi pe sacul lui, să aștepte.

Devreme, în a treia dimineață, Red Sky căzu. Matt luă un bidon cu apă și urcă la ea. *Gray Bear* îl urmă. Știau amîndoi că dacă mai stătea mult putea să moară.

Se lăsară în genunchi de o parte și de alta a ei. Răsuflarea îi era întretăiată și soarele fierbinte îi arsese fața și buzele. Părul, chiar și așa tăiat, era tot strălucitor și frumos ca o blană de pisică neagră.

Matt o ridică cu atenție. Îi duse bidonul la gură dar apa îi curse pe la colțurile buzelor.

— Hai, Sky, se rugă el. Bea un pic.

— Lasă-mă pe mine să încerc, Riordan, insistă *Gray Bear* nerăbdător.

Matt nu vru să cedeze și încercă de mai multe ori să o facă să bea. În cele din urmă, puțină apă îi ajunse pe gît. Ea tuși, dar nici acum nu păru că se întoarce din locul îndepărtat unde călătorise.

— Red Sky, trezește-te, spuse *Gray Bear*. Întoarce-te la noi. Te așteptăm.

Ea se mișcă și pleoapele se zbătură ca și cum ar fi încercat din răsputeri să se trezească dintr-un vis adînc, amețitor.

— Matt? murmură ea slab printre buzele uscate. Matt? Tu ești?

— Da, Sky, sînt aici. Lîngă tine.

Matt îi strînse mîna și îi aruncă o privire lui *Gray Bear*. Războinicul stătea pe călcîie, cu o expresie ciudată pe chipul întunecat. Sky se întoarse spre Matt și el o strînse în brațe, aproape de inimă. Fără să deschidă ochii ea se lipi de trupul lui. Matt închise și el ochii și îi răspunse la îmbrățișarea fierbinte. Mulțumi Celui de Sus că o salvase. Cînd deschise ochii, puțin mai tîrziu, *Gray Bear* plecase.

— Uite, Sky, spuse el. Mai bea puțin...

— Ar fi trebuit să știu că n-ai să faci cum ți-am spus, *nehaynzeh*, șopti ea încet, ridicînd o mînă spre fața lui. Și sînt fericită că n-ai făcut-o; am multe să-ți spun.

— Și eu am să-ți spun ceva. Dar mai poate aștepta. Mai întîi, să ne-ntoarcem la peșteră. Trebuie să te odihnești iar eu o să-ți îngrijesc rănile.

Sky Red se trezi opt ore mai tîrziu. În timp ce dormise, el îi îngrijise rănile, cum făcuse ea odinioară și pregătise ceva de mîncare.

— Miroase bine, spuse în șoaptă, cu o voce răgușită. Mi-e o foame de lup.

— Vino lîngă mine, Sky, spuse el, întrerupîndu-i gîndurile. Mîncăm și apoi stăm de vorbă.

Ea dădu pătura de blană deoparte și se așeză lîngă foc.

— E fierbinte, o avertiză el, dîndu-i farfuria.

Se trezi cufundîndu-se în adîncurile ochilor lui albaștri, aproape în același fel în care ieșise din sfera pămîntului și intrase pe un tărîm magnific,

mai sus, unde poate răspunsurile vieții așteptau pe cei care aveau curajul și puterea să le caute.

— Unde-i Esup? întrebă ea, amintindu-și deodată de lup și privind prin peșteră după el.

— L-am trimis să vîneze.

— Și-a ascultat? întrebă ea, ironic.

Matt îi întoarse zîmbetul.

— Sînt al doilea care dă ordine. N-avea de ales. Acum mănîncă, altfel se răcește.

Ea îl ascultă, cu un zîmbet jucăuș. Ridică o mînă spre șuvițele foarte scurte și încercă să le netezească, dar el o opri.

— E tot frumos, Sky, șopti cu un zîmbet, deși se chinuise să pară serios.

Dădu din umeri.

— Adică, poate un pic aranjat pe ici pe colo...

Zîmbetul lui o făcu să se uite într-o parte, zîmbind și ea, timid. Atît de puternică era prezența lui încît nu mai putea să fie atentă la ceea ce mînca. Nu-i putea descifra decît un singur gînd: că voia să facă dragoste cu ea! Matt își terminase treaba aici, în munți, și totuși rămăsese. Da, după tot ce-i spusese ea, după tot ce făcuse, el rămăsese.

— I-am prins pe călăreți. Acum sînt toți în pușcărie și așteaptă procesul.

— Atunci dușmanii mei au plecat? sună vocea ei moale și plină de speranță.

— Da, dușmanii tăi au plecat.

— Uitasem cum e să fii liber. Tu ai făcut să se întîmple așa, Matt, și-ți sînt recunoscătoare.

Seriozitatea îi umbri ochii albaștri, făcîndu-i mai gînditori ca înainte.

— Acum ce vei face, Sky?

Nu acestea erau cuvintele pe care le așteptase ea, dar era o putere în toate trăsăturile feței lui care o făcea să creadă că o iubea la fel de mult. Odinioară, nu cu mult timp în urmă, se temuse că dragostea lui era doar un pretext. Dar el i-o mărturisise deschis după moartea lui Loring. Între ei atmosfera deveni încordată asemeni unui arc. Chiar dacă făcuseră dragoste, se părea că deocamdată lăsaseră faptul ăsta deoparte. Era ca și cum o luau de la început. Numai că acum rolurile se inversaseră.

— Ce am de gînd să fac? repetă ea, gîndindu-se la această întrebare cîteva momente.

Se ridică și dădu farfuria deoparte.

— Ceea ce am vrut șapte ani la rînd, Matt. Am să fac o baie în lac în plină zi fără să-mi fie teamă că am să devin ținta cuiva.

Îi trimise un zîmbet, știind că răspunsul ei nu era cel așteptat, la fel cum și întrebarea lui era altceva decît ce voise ea să audă. Făcu cîțiva pași spre ieșirea din peșteră și îl privi peste umăr cu o privire inocentă.

— S-ar putea să am nevoie să mă speli pe spate. Ești dispus?

El se ridică încet, ca și cum cineva i-ar fi cerut să facă o treabă foarte neplăcută. Dar o licărire veselă pe care o observă în ochii lui îi dădu de înțeles că pricepuse sugestia ei.

— Cred că te-aș putea ajuta, răspunse nonșalant.

Sky fugi ușor pe panta pietruită. Cînd ajunse la lac, își lăsă lucrurile pe o piatră și își ridică mîinile

să dezlege șireturile ce-i legau bluza în față. Auzi cizmele lui Matt pe prundiș în spatele ei. Cînd îi simți mîinile pe umeri, nu-și putu stăpîni un tremur în tot corpul. Cum putuse să facă o asemenea nebunie, să-i spună să piece din viața ei? Ce-ar fi făcut dacă el ar fi ascultat-o?

— Lasă-mă pe mine, Sky.

Se întoarse încet spre el, nevrînd să pară nerăbdătoare pentru plăcerea pe care i-o oferea. Își ridică ochii spre privirea lui arzătoare, hipnotizantă și rămase nemișcată, așteptînd fără să respire, în timp ce mîinile lui o mîngîiară pe față, pe gît și peste decolteu. O agonie dulce a mîngîierilor lui încete...

Abia cînd desfăcu bluza privirea i se desprinse din ochii ei și căzu pe sînii plini și pe umbra întunecată dintre ei. Își aruncă pălăria în iarbă și își coborî capul blond. Sky inspiră adînc cînd buzele lui găsiră plinătatea moale a sînilor. Mîinile îi urmară sărutările și el le mișcă mai jos, prinzîndu-i ca în niște cupe, pe fiecare, în cîte o palmă. Sky se sprijini de umerii lui simțindu-se dintr-odată slăbită.

— Ești frumoasă, Sky, murmură el. Cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc.

A mai spus el cuvintele astea înainte? N-avea importanță atît timp cît ea voia să le audă mereu. Și *i*-ar fi spus-o și lui, dar nu putu vorbi. Putea doar să dorească și să ceară sărutările lui. Căldura din interior crescu, pulsînd. În cele din urmă reuși să vorbească:

— Nu știu dacă sînt frumoasă, Matt, dar tu mă faci să mă simt ca și cum aș fi. Mă faci să mă simt

dorită.

El o strînse la piept și ea își ridică mîinile pe pieptul lui, descheindu-i rapid nasturii de la vestă și de la cămașă. Se forță să-și încetinească mișcările, să prelungească momentul dinaintea unirii lor. Îi lăsă să alunece de pe umeri vesta și cămașa, pînă căzură în iarbă rămînînd în fața ei pe jumătate gol.

Se aplecă spre el, sărutîndu-l pe pieptul acoperit de păr maroniu. Mîinile lui îi înconjurară talia, alunecînd sub haine pentru a-i găsi carnea goală și fierbinte.

Încet, continuară să se dezbrace unul pe altul pînă rămaseră față în față, goi. Soarele le mîngîia pielea, încălzindu-i. Matt o luă de mînă și o duse în apă, fără să știe sau să-i pese dacă cineva, în afară de animalele sălbatice, îi privea.

Apa rece alungă pentru un moment căldura pasiunii.

— La naiba, am uitat ce rece e lacul ăsta! exclamă el.

Rîsul lui Red Sky sună liber și dulce ca un cîntec.

— Nu ți-a plăcut niciodată lacul meu, nu-i așa?

El uită deodată răceala și simți doar trupul ei lîngă al lui, încălzindu-l. Brațul ei îi înconjură mijlocul, cum face o femeie mulțumită de ceea ce are.

El găsi săpunul și începu să-i spele încet spatele și fesele, bucurîndu-se de pielea ei catifelată și senzuală.

— Îmi place lacul tău, Sky McClellan, îi răspunse el în sfîrșit. Doar că aș fi vrut să fie încălzit.

Rîsul ei era ca o muzică dulce dar curînd se

stinse în atingerile lui, la fel cum se pierdu el, mîngîind-o. Își apăsă trupul pe al ei, ținîndu-i fesele tari pe membrul lui mărit. Își duse brațele în jurul ei și îi masa sînii și pîntecele cu mîinile alunecoase de săpun. Sky își lăsă capul pe spate pînă se sprijini pe pieptul lui, ținîndu-l lîngă ea. Gura i se deschise și răsuflarea deveni mai rapidă, frenetică. Matt simți focul ei pînă în tălpi.

— Vrei să-mi continui magia?

— O, da, spuse ea și întoarse capul, sărutîndu-l pe gît.

El începu să-i cerceteze trupul, erotic și lasciv. Ea făcu la fel cu trupul lui pînă cînd nu mai fură conștienți de apa de gheață a lacului, ci numai de căldura dorinței.

Sky îl conduse din apă, spre iarbă, dar Matt o ridică în brațe.

— Nu aici, Sky, șopti el. Chiar de la început am dorit să fac dragoste cu tine lîngă foc, pe blănuri, în locuința aceea sălbatică și seducătoare. Hai cu mine în peșteră...

Red Sky se uită la bărbatul aceia care intrase în viața ei și i-o schimbase în întregime. Inima i se umplu de dragoste. Îl sărută tandru, îl atinse, simțind că nu se mai satură, iubindu-l.

— N-am știut că ai găsit peștera seducătoare.

— Era așa doar cînd erai tu acolo.

— Atunci, să mergem în peșteră.

La intarea în peșteră o întoarse spre el și o luă în brațe. O duse așa spre patul pe care i-l dăduse lui. Fusese al ei înainte ca el să vină aici, iar acum va fi al lor.

Matt o lăsă pe blănuri și puse cîteva lemne pe foc. Se întoarse la pat în fața lui Sky, care îngenunchiase pe blănuri. Își ridică mîinile pe picioarele lui goale. În timp ce privirile lor se întîlneau, ea își trecu mîinile pe coapsele lui și ajunseră la tăria bărbăției. El trase lung aer în piept la atingerea ei extraordinară. Sky îl trase spre ea și sărutările îi urmară mîinile.

Matt o prinse de umeri, afundîndu-și mîinile în părul scurt și des. Îi luă mîinile într-ale ei și-l trase între blănuri, lîngă ea. Matt rămase pe spate și ea se ridică peste el, oferindu-i dragostea generoasă pe care și el i-o dăduse. Deveniseră doar două trupuri care vibrau de plăcere, încălziți de foc, de blănuri și fericire. Nu era o fericire mai mare, mai victorioasă decît de a da și de a lua din toată inima, din dragostea unuia pentru celălalt.

Cînd simți că era aproape de împlinirea dorinței, Matt o răsturnă pe spate. Sky se mișcă încet și provocator, asemeni unei pantere, ridicîndu-se spre tăria lui, încercuind-o, mîngîind-o, pînă cînd pasiunea ei ajunsese pe culmi. El se pierdu în atingerea de mătase a degetelor ei pe trupul lui, simțindu-se absorbit de o forță magnetică, mai adînc, în vîrtejul catifelat al feminității ei.

Cînd flăcările dragostei și dorinței crescură, umbrele lor se ridicară și căzură peste pereții de piatră ai peșterii, îngemănîndu-se și despărțindu-se ritmic. Dădeau, luau, împărțeau și, în sfîrșit, strigîndu-și împlinirea, deveniră una.

Red Sky țipă de plăcere, strîngîndu-l pe Matt în timp și în suflet, în inimă și în minte. Abia acum

prinse clar, într-un moment, adevăratul înțeles al visurilor ei cu vuituri. Nu era nici unul din lucrurile la care se gîndise inițial.

Dacă bărbatul acesta o mai voia, ea va merge cu el oriunde, pînă la capăt.

Se ridică într-un cot și îi privi fața aspră, sărutîndu-i buzele.

— Tu ești viața mea, Matt Riordan. Tu ești totul pentru mine.

Nedumerirea pe care o simțise în această uniune se reflecta acum în ochii lui. Matt o atinse cum făcuse ea, nemaisăturîndu-se.

— Am sperat să aud asta, Sky, dar mi-a fost teamă că n-o vei mai spune vreodată. Am crezut că voi pleca din munții ăștia fără tine. Am crezu că voi pleca cu *Gray Bear*.

O umbră de uimire îi trecu peste față.

— După tot ce-am împărțit noi doi? Matt, nu știi că *Gray Bear* nu-mi poate fi decît prieten?

— El te voia de nevastă. Era aici cît timp ai stat pe stîncă.

Ea se sperie.

— V-ați bătut iar?

— Nu, spuse el și-i povesti ce se întîmplase între ei.

Ea se întristă.

— Îi doresc doar binele lui *Gray Bear*. Mă doare că l-am făcut să sufere. Dar nu-mi pot schimba sentimentele față de tine. Vreau să fiu nevasta ta, Matt. Adică, dacă mă mai vrei de nevastă...

Tremurînd, îi luă mîna într-a lui și o trase în brațe.

— Dacă n-aș vrea, n-aș fi acum aici, Sky. Iubi-

rea mea pentru tine nu se va schimba niciodată, doar va deveni mai puternică.

— Mi-a fost teamă să-ți accept dragostea. Sper că înțelegi asta. Mi-a fost teamă de atîtea lucruri și după ce Loring mi-a spus că din cauza mea au murit toți ai mei, n-am putut accepta ideea că cineva ar putea sau ar trebui să mă iubească. Destinul meu e să fiu cu tine, Matt, și te voi urma oriunde ai merge.

— Dar nu trebuie să plecăm de-aici, Sky. Eu sînt dispus să rămîn cu tine, oricît dorești.

— Nu. Ăsta nu e un loc bun pentru crescut copii. E un loc doar pentru mine și pentru tine, ca să ne întoarcem din cînd în cînd, să ne amintim aceste momente minunate și să le reaprindem din nou.

Un zîmbet apăru pe buzele lui Matt.

— Îmi place. Acesta va fi locul nostru secret. Doar al tău și al meu.

— Dar înainte de a pleca, spuse ea serioasă, vreau să te rog ceva.

Matt îi luă mîna și îi zîmbi încurajator.

— Fac orice îmi ceri, iubito. Doar știi asta.

Ea trase aer adînc în piept și spuse:

— Atunci vrei să mă duci înapoi în valea Long Moon? Trebuie să văd locul acela încă o dată. Trebuie să-l văd liniștită și fără teamă în suflet — așa cum îl vedeam cînd eram copil.

Du-mă de mîna spre sfîrșitul călătoriei,
Și vom cînta împreună!

Capitolul 24

Suvițe subțiri de fum se ridicau din grămada de lemne arse și rupte care fuseseră odată casa lui Charles McClellan.

Red Sky opri calul să privească. Nu numai casa dispăruse, ci și o întreagă parte din viața ei. Și acest lucru era cel mai greu de acceptat. În munți, timpul se oprise și părea că e mereu același. Se agățase de ideea că, atunci cînd va veni momentul potrivit, se va întoarce acasă și le va găsi pe toate

așa cum le lăsase. Și cît timp crezuse asta, trecutul, familia ei și valea Long Moon rămîneau neschimbate. Acum știa că fusese doar un vis care-i dăduse speranțe deșarte. Un vis care-o susținuse.

Dădu pinteni calului și intră în curte. Matt o urmă și Esup veni și el; se întorsese de la vînătoare și îl luaseră cu ei de data aceasta. Se apropiară de casă. Nici o mișcare; doar ei trei... Nici un sunet; doar potcoavele cailor pe pămîntul tare.

— Angajații trebuie să fi plecat, spuse Sky, uitîndu-se spre casa în care locuiseră aceștia și spre țarcurile tăcute și goale.

Matt dădu din cap.

— Da, presupun că, dacă șeful a murit, nu și-au bătut capul să vadă ce s-a întîmplat cu locul ăsta.

— O, Matt, oftă ea, privind în jur descurajată. Mama și tata au muncit atît de mult și au pus atîta suflet în locul ăsta. Mă-ntreb ce-o să se întîmple acum...

Opriră caii din nou. Matt își ținea brațul pe șa.

— Cred că depinde de tine, Sky. Știi, după ce i-am prins pe călărețiii ăia, i-am trimis o telegramă lui Elizabeth s-o anunț că tatăl ei a murit. Am întrebat-o ce are de gînd să facă cu pămîntul lui McClellan, pentru că ea era moștenitoarea. Din fericire, ferma nu era pe numele lui Welch.

Sky își înțepeni spatele.

— Ai luat legătura cu Elizabeth?

— Da. Și ea mi-a răspuns.

Matt căută în buzunarul vestei și scoase o bucată de hîrtie împăturită.

— Ți-aș fi spus mai devreme, dar nu mi s-a pă-

rut potrivit momentul.

Îi dădu foaia de hîrtie. Ea privi într-o parte, cuprinsă de o criză bruscă de gelozie. Nu voia să atingă telegrama. Chiar dacă n-o scrisese Elizabeth cu mîna ei, cuvintele îi aparțineau. Era femeia pe care o iubise Matt odată. O femeie cu care el făcuse dragoste de mai multe ori decît făcuse cu ea. Era greu să și-l imagineze în brațele alteia, făcînd aceleași mișcări pline de pasiune pe care le făcuse cu ea. O ceruse de nevastă, atunci de ce luase legătura cu Elizabeth?

În cele din urmă, cu mîini tremurătoare și durere în suflet, luă telegrama dintre degetele lui și o deschise. Inima îi bătu puternic și își simți capul golit de gînduri. Începu să citească.

Matt Riordan STOP Îmi pare rău să aud de moartea tatălui meu STOP Nu pot veni la Wyoming STOP Da îți vînd proprietatea McClellan la prețul pe care l-ai oferit STOP Eu nu o vreau STOP Îți voi trimite actele STOP Avocații mei vor avea grijă de toate STOP Măcar atît pot face pentru că te-am rănit STOP Cele mai bune urări STOP Elizabeth Frazer STOP.

Mîinile lui Red Sky tremurau acum mai rău ca înainte. Lacrimile începură să-i curgă pe față. Cuvintele din telegramă se amestecară.

— E al tău locul ăsta, Sky, spuse Matt. Al nostru, dacă vrei tu. Aici vom începe o viață nouă și vom crește copiii noștri.

Sky împături cu grijă telegrama și își șterse lacrimile. Privi peste vale, simțind că vechea ei dragoste pentru locul acela se întoarse, luminîndu-i inima. Descălecă și întinse mîna spre Matt. Acesta coborî și o cuprinse în brate, cuibărind-o la pieptul lui.

— O, Matt. Ai făcut asta pentru mine!

— Da, Sky. M-am gîndit că ai să te căsătorești cu mine...

— Dar cum rămîne cu munca ta la agenție? Nu poți pleca așa, pur și simplu, nu?

El zîmbi și-i șterse lacrimile de pe obraji.

— Pentru mine a fost doar o meserie, Sky. Viața mea va fi cu tine, aici, în valea Long Moon. Nici n-am visat că Elizabeth îmi va vinde ferma, am sperat doar. Dar, după cum ai văzut, nu vrea locul ăsta. Nici măcar n-a vrut să vină să încheie *tîrgul*. Ar fi trebuit să fie al tău de mult timp. Ar fi trebuit să-l pretindem la tribunal, dar n-am *vrut să risc* să-l pierzi din nou. Mi-am dorit întotdeauna un loc ca ăsta, continuă el cu dragoste în ochi și în voce. Un loc unde să prind rădăcinile și să cresc copii. Vreau copii, Sky. E ca și cum aș vrea să găsesc ceva ce am pierdut sau poate ceva ce nu am avut niciodată cînd eram copil. Vreau să iubesc un copil așa cum mama mea nu m-a iubit niciodată. Cînd te-am cunoscut, am știut că tu vei fi femeia care-mi va purta copiii și care va împărți viața cu mine. Dar trebuie să fii cinstită cu mine. Dacă tu crezi că va fi greu să trăiești aici — după tot ce s-a întîmplat — eu înțeleg. Mergem în altă parte. Am bani. N-am avut niciodată pe ce să cheltui prea

mult, așa că i-am tot investit în toți acești ani.

Alte lacrimi de bucurie udară obrajii lui Sky, dar ea nu se gîndi să și le șteargă.

— O, Matt, trecutul nostru e aici, în locul ăsta. Trăind în munți am învățat că oriunde pleci, îți iei amintirile cu tine. Nu putem fugi de trecut. Vom avea alte amintiri aici. Amintiri frumoase.

Îi coborî capul spre ea și îl sărută încet, cu patimă. Îl simțea și îl găsea, conștientă că era iubită și înțeleasă — poate mai bine decît se înțelegea ea însăși. Se descoperea de asemeni, conștientă că dragostea ei e în siguranță cu el. Se vor iubi unul pe altul cu o pasiune care nu va pieri niciodată. Ajunsese la stele și dincolo de ele, și acum știa că dragostea lor fusese scrisă acolo și menită să existe.

Își luă buzele de pe ale lui.

— Te iubesc, Matt Riordan. Atît de mult... Cu mulți ani în urmă, am visat un străin înalt, frumos și blond ca tine, care avea să vină în valea Long Moon călare. Și venea pentru mine. Tu ești bărbatul acela, *nehaynzeh*.

— Atunci, timpul nostru a venit.

— Da, a venit...

Deodată ochii se luminară ca ai unui copil, gata să înceapă un nou joc.

— Fugi cu mine pînă în vîrful dealului, insistă ea, trăgîndu-l de mînă. Să vedem unde va fi casa noastră. Te voi întrece!

Rîzînd, se îndreptă în goană. Esup o urmă bucuros, nevoind să piardă distracția.

Matt se înverșună și începu să fugă, dar știa prea bine că n-o va prinde. Preferă să rămînă în

urmă ca s-o poată privi, s-o poată avea în față, întreagă, să se bucure de frumusețea ei

La jumătatea drumului, ea se întoarse și-l strigă:

— Hai, leneșule! Mai repede! O să trebuiască să-ți fac niște mocasini pentru alergat!

Strîmbîndu-se, el se opri să-și tragă răsuflarea și o privi fugind restul drumului. În vîrf, întinse brațele spre cer, părînd că toată lumea e a ei. Curînd sunetele dulci ale cîntecului se revărsară peste vale dintr-o voce pură și clară, de cristal, așa cum fusese cu ani în urmă.

Frumoasă, nepăsătoare și fără griji, Sky Mc-Clellan se întorsese acasă. Avea sentimentul plăcut că el o adusese aici și că o ajutase să descopere din nou cîntecul în inimă.

Dar și el venise acasă. Cum ar fi putut el știi, atunci cînd plecase în căutarea lui Red Sky, nu numai că o va găsi pe ea, ci și pe el însuși? Fusese o călătorie lungă și grea, multe mile, mulți ani și multă durere.

Dar bucuros ar fi făcut călătoria asta iarăși, și iarăși, pentru dragostea lui Red Sky McClellan.